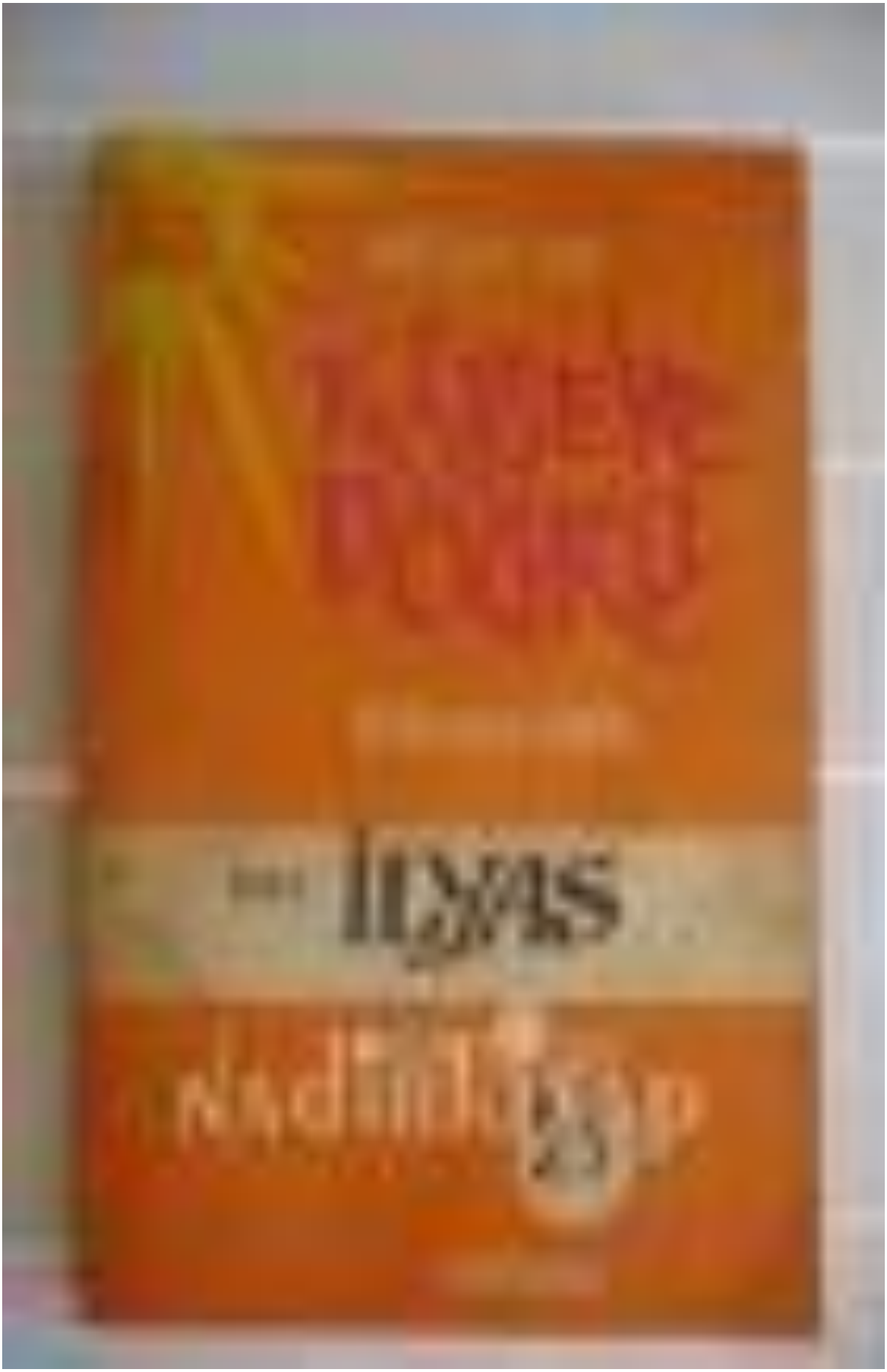

HAZRETİ İLYÂS (AS.) İN HAL TERCÜMESİ

Adı : İLYÂS.. (İLYÂSİN - ALİYASİN - ELAS-
ELİA- İL YA)

Bazıları (Aliyasin) İsmini Hazreti Mu-hammed (S.A.V.) in ümmetine teşmil ederler. Kur'ân-ı Kerîm'de (İlyâs) yerine bir kere de (İlyâsîn) *geçer.* Ekseriyet bunun İlyas'm adı olduğu kanaatindedir. Doğrudur. Çünkü İlyâs olayları anlatılı-ken böyle hitap edilmiştir.

(ELAS) diyenler bu kelimenin ölümsüzlüğe geldiğinden faydalanırlar. Çünkü İlyâs ölümsüzlüğe ermişti. İsminin lügat mânası şudur; İlyâs İbranicede (Eliya) dır. (Allahım!.. Ya Rab!..) demektir. Babası, onu daima Yaradana böyle hitabını dilediği için bu an koymuştur.

Babası : YASİN...

Babası Yasin, şu atalarından Hazreti Harun (A.S.) a ulaşır: (Yasin - Finhanhas-Ayzer - Harun)

Annesi .: Bilinmiyor.

_H -1

Doğumu : Bazıları Miladdan önce dokuzuncu yüzyıla alırlarsa da tarih tutmaz.
Hazreti İlyâs (A.S.), Hazreti Süleyman (A.S.) m vefatından otuzbeş sene sonra doğmuştur.
Hicretten önce 1378 (M.Ö. 756).
Doğum Yeri : İsrail Devleti smırlan içinde Lût gölü kuzeyinde Gilead denilen yerdeki (Tisbel) köyünde doğmuştur.
Yaşı : 78 sene yeryüzünde kalmıştır.
Vefatı : Ölmemiştir.
Kendisi dileyince Hicretten önce 1300 (M.Ö. 678) de Semaya alınmış ve derecesinde yaşamaya devam ettirilmiştir... (Hz. İdris, Hz. İsâ) gibi.
Peygamberliği: Tahminen yirmibeş yaşmda başlamış, ve 53 sene devam etmiştir.
Bölgesi : Samiriye ve Şam dolaylan.. Bilhassa (Ba-
elbek) şehrme (Bael) putu dikilmesiyle mücadele etmiştir.
Aileleri : Elbette vardır.. İsimleri bilinmiyor .
Evlatlan : Vardır, bilinmiyor.
Mezan : Dileyip göğe alındığı için yoktur.. Ancak
Baelbek, Savda. Gilead bölgelerinde makamları vardır.

HAZRETİ ALLAH (H.C.) TARAFINDAN" İHSAN BUYURULAN HUSUSİYETLERİ

1. İsrailoğulları'nın (Yahuda) ve (İsrail) diye iki devlete bölündüğü sırada peygamberlikle görevlendirilmiştir..
2. Baelbek'teki Ba'l putu aracılığıyla sapıklıkla savaşmıştır.
3. Pek sâlihti.. (En'am: 85)
4. Dünya saltanatını ve hayatını vazife uğrunda hiçe saymıştır.
5. Mucizelere sahipti.
6. Ziraat ve hayvancılıkla geçimini sağlardı.
7. Olmemiştir.. Hazreti İdris ve Hazreti Musa gibi, göğe alınmış ve meleklerden üstün makamlarda yaşamasına izin verilmiştir.
8. Güzel konuşur, karşısındakini ikna ederdi.
9. Son âna kadar, her türlü işkenceye dayanmış ve vazife bölgesinden ayrılmamıştır.
10. İyi bir nam bırakmıştı (Sâffât: 129).
11. Hazreti Allah'ın selâmım almıştı (Sâffât: 130)

HAZRETİ İLYÂS (A.S.) KURANDA İSMİ GEÇEN, HAYATI VE ÇALIŞMALARI İBRET OLSUN DİYE AÇIKLANAN PEYGAMBERLERDENDİR.

'*— 13 —

GİRİŞ

Kâinatı yaratan ve insana râm eden Hazreti Allah (C.C.) ne güzel Allah'tır ki, göğüsleri açık, olanlar için aşkların birleştiği nurdur..

Onu sevmek, nurunda pervaneler gibi dolanıp teşbih ve tenzihte yarışmak, insanoğlu için zenginliğin en büyüğüdür.

Şu farkla ki pervaneler ışık çevresinde dönerler, yanarlar.. Müminler ise, nur çevresinde semâ ederler, sonra aşklarına, o en büyük sevgiliye kavuşup cennetlerde ağırlanırlar..

Elbette, sapıklar da kıpkızıl ihtiraslarının peşinde djplandıkları için, sonunda aradıklarını fazlasiyle bulurlar ve cehenneme ulaşırlar.

*** Evet, Hazreti Allah (C.C.) ne güzel Allahtır ki, her
vâd buyurduğunu gerçekleştirmiştir behemehal!.

Bunun örneğini, en büyük ibret olsun diye, İsrail-oğullan üzerinde bizlere açıklamıştır..

Onları, milyonları ve milyonları aşkınlarken, yüzyıllar boyunca, kimi zaman cezalandırmış, kimi zaman affetmiş ve nihayet vadini yerine getirmiştir.

O halde, biz, tek tek kullar, asla ümitsizliğe düşmemeliyiz.. Geçmişimizde olan yasaklara karşı gelmekten ürkmemeliyiz. Bir tövbe ve artık emirler yolunda gitmek yeter. Ancak, Hazreti Allah (C.C.) af edenlerin Gani'si olduğu halde, emir ve yasaklarının, O'na sığınarak sık

sık bilerek dışma çıkılması, asla mü'minliğimizle bağdaşmam, *vçtsV&iiuıa..* .....
Bütün hüner, şımarmamakta, sapıklığa devam etmemektedir.
Önümüzde İsrailoğullarınm acı hayat hikâyesi var.
Onlar İbranî olan Hazreti İbrahim (A.S.) soyundan üremişlerdir.. Hazreti Allah (C.C.), Hazreti İbrahim (A.S.) a soyu için feyiz ve bereket kaynaşan Filistin topraklarını vâd etmişti.. Bu soydan peygamberler vazife-lendirecekti.
Ne büyük, dünyalar bedelince, bir lütuftu bu!..
Nitekim, Hz. İshak, Hz. Yâkub peygamberlikle şereflendiler..
Hz. Yusuf da şereflendi..
Belki miras bırakılacak peygamberlik ve saltanata Mısır da dahildi..
Lâkin İsrailoğulları bunu anlamadılar.
Yeryüzü nimetlerine, sapıkların ilâhlarına, öz'endiler.
Musa (A.S.) zuhur etti..
Harun (A.S.) la birlikte çalıştı..
İsrail oğullarını Fir'avn'dan kurtardı..
Nerdeyse kısa yoldan vâdedilen topraklara gireceklerdi.
Lâkin, huylan, göğüs darlıkları icabı, bu mübarek peygamberleri uğraştırıp durdular.. Sihirle töhmet altına soktular. Mucizelerini hiçe saydılar.. Allah'ı görmeden inanmayacaklarını söylediler.. Altından buzağı yaptılar.. Tevrat'a önem vermediler.
Yıllarca çöllerde süründüler..
:Merhametten maraz doğar gibi, her affedilişlerinde, utanıp sapıtmayacakları yerde sunardılar..
Hazreti Yuşâ (A.S.) onları, Allah'ın izniyle vâdedilen topraklara sokup yerleştirdi.

Hazreti Dâvud (A.S.), devlet kurdu.. Onları huzura kavuşturdu.. Bedevi, göçebelerken, şehirli yaptı.. İlerde Hazreti Muhammed (S.A.V.) in Mi'raca giderken mübarek ayaklarıyla ebediyete kadar şereflendireceği Mescid-i Aksa'nm temellerini attı.. Oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) bu mescidi bitirdi.. Müminlerin KABE'YE DOĞRU bir kalb halinde çarpmaları için hazırlık yaptı..

Tevrat, Zebur, şimdiye kadar hiçbir kavme indirilmeyen kitaplardı.. Sahifelerle şeriatler bildiriliyordu ancak.

Hazreti Allah (C.C.), bu kavme vadini yerine getirmişti. Diliyordu ki, bu kavm, nankörlük etmesin, ona iyi kaderler yazsın melekleri.. Fakat İsrailoğulları bunca mucize kitap, olaylar karşısında kaim enseleri üzerinde başlarını kaldırdılar.. Gözleri hep çevre insanlarının putlarındaydı.

Hazreti Süleyman (A.S.) onları böyle bir halde bırakıp gitti..

*

Hazreti Allah (C.C.) pek güzeldir, sevgilidir, gafurdur, rahimdir ama, dilerse affeder. Yüzyıllarca tek, vaadi gerçekleşsin, insanlara ibret olsun, mahzun kalmasınlar, şüphede yaşamasınlar diye, tsrailoğullarını tecrübe etti.

Hazreti Süleyman (A.S.) m vefatıyla birlikte, İsrailoğulları arasında derhal çözülmeler başladı.

Esasen gönüllerinde vahdaniyet, Allah aşkı, Tevrat ve Zebur sevgisi yoktu ki..

Onlar birlik kalsalardı, vahdaniyet çevresinde gerçekten Allah'ı teşbih ve tenzih eyleselerdi, zulmet içinde bulunan insanlığa ateş böcekleri gibi koşuşacaklar, aydınlık vereceklerdi. Aksine o nurdan kaçtılar..

Karanlığı daha iyi sandılar..
Yarasalar halinde uçuşup durdular..
Böyle bir kavim artık her türlü cezayı, gazabı ilâhiyi, laneti hak etmişti.
Bilhassa, peygamberleri onları hep uyarmışlardı:
Vâdedilen topraklarda ancak sâlih kullar oturabilecekti.
Mescid-i Aksa,. Son Sevgili Peygamberimiz için konak' yeri olarak inşa ediliyordu.
O son peygamberin adı, yeri belliydi..
Zuhurunda ilk koşuşmaları, şehadet etmeleri gerekenler, İsrailoğullan olacaklardı.
Bunların hiçbirisini yapmadılar..
Aksine cephe aldılar..
Buna kader denemez..
Çünkü herşey Hazreti Allah (C.C.) tarafından yaptırılır ama, bunu insan tayin eder.. Hazreti Allah "(C.C.) o insana kötüyü ve iyiyi göstermiştir.. Eğer insan kötüde direnirse, nihayet Allah öyle yapar. Cezasını da yajzar.
*** ****
İsrailoğullarınm hayatı, Hazreti İlyâs devrinde, artık sanki bir yeryüzü cennetinden kovuluş gibidir.. Lanete uğramış bir kavmin acı, ibret dolu hikâyesidir..
İlyâs, Elyesa', Zülkifl, Yunus, Zekeriya, Yahya, îsâ ve nihayet Ahmed Muhammed Mustafa zamanlarında çektikleri dünya azabı, buna karşı uslanacaklarına, insanlığa bela kesilmeleri, şimdi bile binbir hile ve hud'a ile geçici olarak b vâdedilen topraklara yerleşmeleri, ahirct cezalarını artırmaktan başka hJçbir şeye yaramayacaktır.
Çünkü onlar ki Tevrat ve Zebur'u bozmuşlardı. . İncil'e, Kur'ân'a karşı çıkmışlardı, demek asla ve

hiçbir zaman Allah (C.C.) a inanmamışlardı.. Korkmamalardı. Sevmemişlerdi...
Eğer içlerinde bu hisler, inançlar olsaydı, lanete uğrayıp kovuldukları vâdedilen topraklara tekrar girmek cesaretini göstermezlerdi..
Bu tutumları, doğrudan doğruya küfr ve Allah'a isyandır.
O'na, yapacaklarma inanmamaktır..
* **
Eukalemon denilen hayvan bile İsrailoğulları kadar renk değiştirmez.. Karakterden karektere girmez.
İsrailoğulları, menfaatleri neyi gerektirirse, o kalıba utanmadan, sıkılmadan, haya duymadan, hicap hissetmeden, girmişlerdir..
Bir çeşit «Kimin arabasına binerse onun düdüğünü çalar,», yahut: «Havan dövücünün hık deyicileri..» atasözlerinin tam karşılığıdırlar..
Yarasalar halinde dağıldıkları yeryüzünün her ülkesinde, o pek tatlı gelen canları uğruna o ülkenin dinine dönmüşlerdir... İbrani, İsrail, Musevi, İsrailoğlu, Yahudi adını bırakmışlardır.
O ülkenin adını takmışlardır soylarının başına..
Onlar için hile, fitne, fesat, helâl olmayan kazanç, mubahtır..
Yeryüzünün en mümtaz ırkıdırlar..
Allah yalnız onlarındır..
Yeryüzü ve insanları, İsrailoğullarmm müstemlekeyidir.
Teşkilâtlarını böyle kurup işletmişlerdir.
Bugün, 'insanlık düştüğü zorluklarda çırpmıyorsa, bunun tek sebebi İsrail oğullarıdır..
Bu örümcek, yeryüzü genişliğinde ağlarını, sapıklık

ve ihtiras salyalarından örmüştür.. İnsanlığı içine düşürmüş, keyfince yemektedir..
Ne zamana kadar?-..
Zamanın hiçbir kıymeti yoktur..
Önemli olan Hazreti Allah (C.C.) m verdiği hükümdür.
Lânetlidir onlar, yeryüzünde buna uğrayacaklar, ayrıca ahirette de çekeceklerini çekeceklerdir..
*
Acaba, yeryüzünde İsrailoğullanndan daha beter bir kavim yok muydu ki, Hazreti Allah (C.C.) çoğunlukla onlara buyurduğu peygamberleri bize açıklamıştır.. İb-retlenmemizi istemiştir?..
Demek yoktu..
Bilhassa medeniyet beşiği Akdeniz havzasında..
Hazreti Allah *(C.C),* hep hikmet, ilim, çalışmak üzerinde durur ve bizleri ikaz eder.. Bunların ilâhi aşka, cennetlere giden ibadetler olduğunu buyurur.:
Sırat köprüsü..
O dosdoğru nurlu, o derece de ince yol.. İşte amellerimizin tuğlalarıyla bina edilmiştir..
Kulluğumuz ne kadar çoksa, Sırat o kadar sağlam ve geniş olacaktır bize.. Rahatça geçip misafir dünyadan, öz evimize ulaşacağız..
Amellerimizdeki her türlü ibadet eksik, hiç veya sahte ise, tuğlalar çürük olacaktır.. Az gelecektir.. Sırat kurulamayacaktır.. Kurulsa bile, o dar çürük, tek tuğla halinde yükselmiş köprüden geçmemiz mümkün olmayacaktır.. Ya köprü, günâhımızı çekemeyip yıkılacak yahut bizim, aşağıda gördüğümüz dünya ihtirasımızdan bin beter kizir ateşlere bakarken, gözlerimiz kararacak, başımız dönecek, dizlerimizin bağı çözülüp, düşeceğiz..

Hiçbir pişmanlık fayda etmeyecek..
Hele İsrailoğullarına?..
Mescid-i Aksa'ya sapıklık ateşini uzatıp, oraya basıp (S.A.V.) in mübarek ayaklarının hatıralarını sözde yakmak isteyenlere!..
Mümkün müdür bu?..
Yeryüzünü bir karagöz perdesi sanıp arkasına saklanarak, iplerle kukla oynatanların bu ipleri çoktan pazara çıktı.
Karşılığında yakmda yine utanmadan ağlaşıp sulayacaklardır.. Allah'dan değil, yeryüzü kuvvetlerinden şefaat dilenecekledir..
Çünkü onlar daima sırtlanlar gibi zayıfı ısırmış, kuvvetlinin elini eteğini öpmüşlerdir..
Hiçbir zaman, yüzyıllar boyunca onlara dilediklerini iki ettirmeyen Allah'ı akıllarına getirmemişlerdir..
Kendilerine hatırlatılınca, haşa, Allah'la dargın olduklarını söylemekten çekinmemişlerdir..
Günler ufuklarda kayboluyor, yıllar doluyor, yüzyıllara yenileri ekleniyor..
Nesillerin sonu görmesi, yaşaması önemli değildir. Ve mümkün olmaz.. Bakalım, hangi nesle Hazreti Allah (C.C), İsrailoğullarına ettiği laneti daha yeryüzün-deyken. bütün gazabıyla gösterecektir, eski gösterdiklerinden fazla bir şiddetle?..
O nesle, bunu göreceklere, ne mutlu!..
12 Ekim 1969
Esen tepe/İstanbul
AHMET CEMİL AKINCI

T~

HAZRETt ÎLYAS *(A&.)* DEVRİNDE GEÇEN OLAYLARIN YERİNİ GÖSTERİR HARİTADm

CHafcon)

tarUtotulUn'» o ıkl.Md. KUScM aşırtan. C Y«hu4a Dcvlrtlau >mıM. IH» larmll Doldr.» birinci »« ıklMİ lnpıMrlırl X>»W «ıu» boulmıı «iklkUfı kuaUlır. *ttm Dön* jrSt» Uм* pulunu» dUIUltl «(Ur.

"■mı ll/b'ıu doftdıijv jrtr «« teytlol »İtan.

KABE'YE DOĞRU

21. Hazreti İlyâs (A.S.J

I

ZORBALAR ZENGİNLİĞİ

Gece başlamıştı..

Fakat çok kuvvetli bir mehtap vardı.

Kudüs'te Mescid-i Aksa önüdeki meydanda, taşların üzerine çepeçevre insanlar oturmuşlardı.

Ortalarında alçak bir iskemleye ilişmiş adamı nefes almadan dinliyorlardı.

Bu adam, dün Hüdhüd'ü Seba Melikesi Belkis'e gönderen, sözde onun yalan söyleyip söylemediğini tahkik etmek isteyen Hazreti Süleyman (A.S.) di.

Demek bir konu açılmıştı ki, bu konuya uygun öğütlerini, ilhamlar halinde veriyordu:

Nesil var ki Bahasına lânet eder. Ve anasına Hayr dua etmez.
Nesil var ki
Kendi çözünde ta/ırdır.
Fakat murdarlığından
Yıkanmamıştır.

Nesil var ki Gözleri ne yüksektir!.. Ve göz kapakları Yukarı kalkmıştır.
Nesil var ki Yerden hakirleri Ve insan arasından Fakirleri yutmak için Dişleri kılıçtır Ve azı dişleri bıçaktır.
Hazreti Süleyman (A.S.), ansızın durdu.
O, hep böyle yapardı..
Mecliste ortaya atılan meseleleri dinler, konular değişse de bekler, «sonunda hepsine kendi üslubuyla kapalı açık cevabını verirdi.. Böylece herkes payını alırdı*.
Hazreti Süleyman (A.S.), susuşunun arasını açmadı.
Tekrar konuştu:
Demir demiri biler. Ve adam da Dostunun yüzünü biler.
İncir ağacını Tımar eden Onun meyvasım yer. Ve efendisine bakan İzzet bulur.
Su, yüzü yüze *gösterdiği gibi,*
Yürek de
İnsanı insana gösterir.

Ölüler diyarı Ve helak yeri Hiç doymaz. İnsanın gözleri de Hiç doymaz.
Pota gümüş için
Ve ocak altın içindir.
Adam da övülmesiyle denenir.
Sefihi, buğdayla beraber Dibekte tokmakla Dövsen bile Sefahati ondan ayrılmaz.

Hazreti Süleyman (A.S.), bir kere daha sustu..

Aynı anda, havada kanat hışırtıları duyuldu..

Pek farkedenler olmadı.

Yalnız Hazreti Süleyman (A.S.), baktı karşı duvarın üzerine.. «Pekle..» der gibi yaptı el işaretini.

Duvara konan kuş, az önceki kanat seslerinin sahibi, bugün sabahtan beri, Seba ülkesinden uçmakta olan Hüdhüd'dü.

Konduğu duvarda sindi.. Çıt çıkarmadı.

Hazreti Süleyman (A.S.) çevresindekilerle tekrar öğütlerini, ilmini paylaşmaya devam etti.

Hüdhüd, peygamberini dinleyecek halde değildi.

Yorgunluktan mı?..

Hayır..

Açlık, yahut susuzluktan mı?..

Hayır..

Hasta mıydı?..

Hayır..

Onu kendi içine alıp götüren, düşüncelerinde boğan, vazifesini nasıl izah edeceği kargışıydı.
Ne vardı bunda?..
Aksine sevinmeliydi?.. Demek Hazreti Süleyman (A.S.) a yalan söylememişti.. Ne gördü ve işittiyse anlatacaktı. O da doğruluğuna hükmedecek, Küdhüd hakkında tasarladığı cezadan vaz geçecekti.
Daha ne istiyordu?..
Görünüşte hiçbir şey yoklu..
Fakat, Hüdhüd, hikâyesini tam olarak anlatırsa, ki buna mecburdu, Hazreti Süleyman (A.S.), gönderilecek hediyelerin onu imtihan maksadıyla verildiğini anlayacaktı.
İşte bunu izah Hüdrrüd'e ağır geliyordu..
Sanki: «Ey Peygamberim, aman hediyeleri kabul etme, sevsen, nefsin çekse de reddet..» diyecekti.
Hüdhüd, neden sonra akimi başına topladı..
Belki dinlenmişti de gerçeği görebiliyordu.
Hazreti Süleyman (A.S.) nice nice hediyeleri reddetmiş ve dudak büküp geçmişti.
Çünkü, onlara, bu rüşvete karşılık Allahmdan kopmasını istemişlerdi..
Kimdi bunlar Cüret edenler?..
Çoğu komşu hükümdarlardı..
Yani zalimler, zorbalar..
Bu amellerinin karşılığında topladıkları servetleri. Hazret! Süleyman (A.S.) a, sapıtması için sermişlerdi.
Hüdhüd: «O halde..» dedi.. «Niçin utanıyorum?.. Hazreti Süleyman (A.S.), hileyi anlatsam da anlatma-sanı da. yolundan şaşmayacak..»
Hüdhüd'üi; düşüncesini; Hasreti Süleyman (A.S.i anlamı? olacaktı ki, dinleyenlere şöyle dedi:

Sevimli kadın izzete erer, Ve zorbalar zenginliğe erer. Fakat gaddar adam Kendi etine işkence eder. Kötü adam aldatıcı Ücret kazanır.
Fakat salâh eken adamın Ücreti emin olur. Salâhta sabit olan Hayata erer. Ve şerrin ardınca giden Kendi ölümü için gider.
Hüdhüd, Hazreti Süleyman (A.S.) m ikinci bir ilhamını da öğütlenince, artık hiçbir kaygısı kalmadı.
İyi ad,
Büyük zenginlikten. Ve lütuf bulmak Gümüş ve allından Üstün tutulmalıdır.
Zenginle fakir karşılaşırlar.
Onların hepsini yaratan Rabdir.
Basiretli adam
Şerri görüp gizlenir.
Bön adamlar ise
İleri geçip zarar görürler.
Alçak gönüllü olmanın Ve Rab kokusunun sonu Servet, izzet ve hayattır.

J
Hazreti Süleyman (A.S.), biraz daha konuştuktan sonra, semaya baktı.. «Vakit hayli ilerlemiş, dagılalım..» dedi.
Çevresindekiler ayaklandılar..
Mescid-i Aksa'dan ayrılıp evlerinin yolunu tuttular.
Hiçbirisi Hazreti Süleyman (A.S.) ı beklememişti.
Çünkü onun, asıl bundan sonra mescide girip ibadet edeceğini bilirlerdi.
Hüdhüd, Hazreti Süleyman (A.S.) in yalnız kaldığını, onun da kalkıp mescide girmeye hazırlandığını görünce, uçtu yanma ve haber verdi:
«Ben geldim ey peygamberim!..»
«Memnun oldum..»
«Verdiğin vazifeyi yaptım..»
«İyi..»
«Güneşe tapanlar ülkesinin melikesini ve yakınlarını gördüm.. (Mektubunu verdim.. Açılıp ne konuştuklarını, nasıl bir karar aldıklarını dinledim..»
«Peki ey Hüdhüd!.. Haydi yuvana dön.»
«Fakat maceramı anlatacağım..» •
«Hepsini biliyorum..»
Hüdhüd şaşırdı..
Lâkin çabuk toparlandı..
Demek Hazreti Süleyman (A.S.), oraya başkalannı da göndermişti.. Kendisinden hızlı gidenleri.. Meselâ cinleri.. Belki rüzgârı.
Heyecanlandı:
«Suçumu bağışladın mı ey peygamberim!.. Yalan söylemedim değil mi sana?.. Güneşe tapanlar ülkesi beni şaşırtacak, oraya kadar koşturacak, sapık bir ülkeymiş öyle mi?..»
Hazreti Süleyman (A.S.) gülümsedi:

«Ey Hüdhüd!. Hiç tasalanma.. Sen şu mehtap ışıklan kadar temiz ve aydınlıksın..»
Hüdhüd, dünya hazinelerine bedel, bu iltifat karşısında, daha yakma uçtu.. Hazreti Süleyman (A.S.) in mübarek ellerini bulup birer birer öptü ve emrini geciktirmemek için uçup gitti.
*** ****
Aradan iki ay kadar bir zaman geçti. Hazreti Süleyman (A.S.), akşamdan, yakınlarından dört kişiye ve iki muhafızına emir verdi:
«Hazırlanın, sabah kısa bir seyahate çıkacağız.»
Birisi sordu:
«At mı, cenk arabası mı alacağız?..»
Hazreti Süleyman (A.S.), reddetti:
«Hayır, şu tepelere kadar yürüyeceğiz..»
Emir alanlar çekildiler..
Hazreti Süleyman (A.S.) da sarayına gitti..
Gecikmedi, haberciler geldi., bildirdiler:
«Ey Hükümdarımız, güneşe tapanlar ülkesinden, sınıra bir heyet geldi.. Arkalarında binlik kervan var.. Hepsi sana hediyelerle yüklü.. Sınırı geçtiler.. Sanırız yarın öğleye doğru buraya varmış olurlar..»
Hazreti Süleyman (A.S.) habercileri savdı.
Ertesi sabah, kalktığında, birlikte seyahat edeceği altı adam onu bekliyorlardı..
Hz. Süleyman (A.S.), aralarına girdi:. Yürüdüler.
Fakat adamlar, düşünceli yürüyorlardı.
Nihayet birisi konuştu:
«Ey Süleyman!.. Seba Melikesinden bir heyet bugün şehirde olacakmış..»
«Malumatım var..»
«O halde niçin ayrılıyoruz?.. Elçileri karşılamamak
%_ sı _

pek iyi delildir. Dargınlığa, haıtû savaşa sebep olur devletler arasında..!'
«Benini, barışçı bir hükümdar okuntunu bilirsiniz..»
Bu muhakkak.. Hatırlatalım dedik..-
«-Peygamberinize ve hükümdarınıza güvenin.."
O kadar..
Hasreti Süleyman (A.S.) hızlandı..
Yanındakiler de rahatlayıp, ona uydular..
Bir saat sonra, tepelere varmışlardı..
Orada yol, bir kabilenin tanı ortasından geçerdi.
Hasreti Süleyman (A.S.) durdu.
Güneye, KÂîîETE DOĞRU, oturdu bir kayaya..
Kabile, onun geldiğini görünce, sevinç çığlıkları atıp. yediden yetmişe, yanına sokuldular.. Oturdular.
Hazreii Süleyman (A.S.), kabileöekilcıie uzun uzun konuştu.
Kendisinden yaşlıları dinledi..
Gençlere öğütlerde bulundu..
Çocuklarla şakalaştı..
Oynattı, yarıştırdı, mükafatlar verdi.
Böylece üç saate yakın bir zaman geçti aradan.
Yanınclakilerden sabah konuşan adam, birdenbire vadiyi gösterdi:
«Ey Süleyman!.. Melikenin elçileri geliyorlar.. Saate kalmaz burada olurlar.. Dönsek, hazırlan sak, iyi olacak.»
-Niçin?..-
(.Seni bu kelinle mi görmeliler?..^
(Ey dostum!. Halimde ne var?.. İçim onların taptığı günefin milyonlarca katı zydmlkrıııdadır.. Dışım ise bembeyaz bir emişe ile örtülüdür.. Diicscm. şimdi tahtı-ım buraya getirtir, hatla, saray kurdururum göz açıp kapayana kadar.. Fakat nicin'k» •.
•■'Elciler alınmasınlar da..

«Onları bir peygamberin, hükümdarın, şehir dışından karşılaması az şeref midir?..»
Beklemedi, öğüt verdi hemen:
Hikmet bulan adama, Ve anlayışa erişen adama Ne mutlu!..
Çünkü gümüş kazanmaktansa Onu kazanmak' Daha iyidir.
Ve onun kârı
Halis altından iyidir.
O, yakutlardan daha değerlidir.
Ve onu sıkı tutanlar mutludur.
Rab dünyayı hikmetle kurdu. Gökleri anlayışıyla pekiştirdi. Bilgisiyle enginler yarıldı. Ve asuman çığ damlatıyor.
Adam, geri çekildi, mahcup olarak..
Hz. Süleyman (A.S.), yine kabiledekilerle oyalandı bir zaman.. Nihayet, Melike Belkis'in kervanı tepeye çıktı..
En önde heyet başkanı Amr oğlu Münzir vardı.
Attaydı ve pek muhteşem giyinmişti..
Sert bakişlarıyla, onu seyreden kabile halkmı sanki kılıç gibi biçiyordu;.
Nedense kızgındı..
Beklemedi, dile getirdi sebebini:
«Hani, burada kılavuzlar ümit ediyorduk.. Kimlerdir?..»

Kabile başkanı sordu:
«Nereden geliyorsunuz?..»
Münzir adeta patladı:
((Hâlâ duymadınız mı?.. Seba hükümdarlığından geliyoruz.»
Kabile başkanı yumuşak cevap verdi:
«Hoş geldiniz.. Sanırım peygamber ve hükümdarımız Hz. Süleyman (A.S.) sizler için tepeye kadar geldi.»
Münzir'de yelkenler hemen suya indi..
(tHani?.. Nerde?..» dedi yavaşça..
Kabile başkanı, Hazreti Süleyman (A.S.) ı gösterdi:
«İşte orda, kayada oturuyor.. Halk çevresindedir..»
Münzir, dikkat etti.
Bakışları hayretle doldu..
Hatırlattı:
«Ey biçare, eğer beni aldatıyorsan, bunun cezasının ölüm olduğunu bilirsin..»
Kabile başkanının cevabına vakit kalmadı, bir muhafız gelip Münzir'e aynı şeyi söyledi:
«Hazreti Süleyman (A.S.) sizi bekliyor..»
Münzir, arkasındaki heyetle o tarafa at kırdı...
Hep düşünüyordu:
«Cinlere, rüzgârlara, kuşlara, dilediği herşeye hükmeden Süleyman bu muydu?..» diye.
Fakat yaklaştıkça, bir garip ürperti duyup vehimle-niyordu:
«O halde Süleyman, dünya nimetlerine itibar etmiyor.» demekten kendisini alamıyordu.
Bu hislerin tesiri altında, uzakta indi attan ve Hazreti Süleyman (A.S.) a yaya geldi..
Gerekli hürmeti gösterdi..
Heyetteki insanları tanıttı..
Melike Belkis'in mektubunu verdi..

Hazreti Süleyman (A.S.).. «Memnun oldum.. Zahmet etmişsiniz.. Hele buyurun dinlenin.. Sonra birlikte şehre gideriz..» dedi.
Heyet oturdular.
Ucu tepeye çıkan, lâkin arkası ufukta olan kervan da durmuştu.
Hazreti Süleyman (A.S.) mektubu açıp okudu..
Güleç yüzü gölgelendi..
Döndü Münzir'e sordu:
«Demek Melike bana yeryüzünün en büyük kervanı ağırlığınca hediyeler göndermiş..»
«Evet ey Hükümdarım..»
«Pek üzüldüm.. Ben ondan bambaşka bir müjde bekliyordum. Eğer onu gönderseydi hem kendi, hem kavmi şu güneşten çok yücelere yükselip, ondan daha fazla parlayacaklar ve sapıklık karanlığını parçalayacaklardı..» •
Münzir, kızardı.. Boynunun damarları şişti..
Güneş ilâhlarını böylesine küçültmek niçindi?..
Hazreti Süleyman (A.S.), Münzir'in ruh haletini anlamaz göründü..
Sordu:
«Neler var kervanda?..»
Münzir, tekrar ümitlendi:
«Altın, gümüş.. Bunlarla yapılmış Seba ülkesi sanat eserleri, her derde deva baharat.. Cariyeler.. Köleler..»
Hazreti Süleyman (A.S.), diledi:
«Şu develerden bir kaçını burada açın..»
Münzir, adamlarını koşturdu..
Elli kadar deve tepeye getirildi..
Yükleri .indirilip açıldı..
Herkesin gözleri parlamış, kamaşmıştı..
Yumruklanyla uğuşturuyorlardı..

Hazreti Süleyman (A.S.), bir zaman, hediyelere, acı acı dudak bükerek baktı. «Yeter..» dedi.. «Başka açmayın.. Bunları da toplayın..»
Hazreti Süleyman (AS.), şehir tarafına döndü..
Mescid-i Aksa'yı gösterdi..
Salih kul olma nimeti üzerinde durdu..
Allahını tanıttı..
Mucizelerini gösterdi.. Cinler, kuşlar ve rüzgâr aracılığıyla. .
Sonra, sitemle konuştu:
Bunun üzerine vaktaki (o gönderilen heyet) Süleyman'a geldi. (Süleyman) dedi ki: «Siz bana mal ile yardım mı ediyorsunuz?.. İşte Allah'ın i bana verdiği (nimetler ki onlar) size verdiğinden çok daha hayırlıdır. Belki siz hediyenizle böbürlenirsiniz.»
(Nemi: 36)
Hazreti Süleyman (A.S.), heyeti diledikleri "kadar, başşehirde ağırlayacağını da ilâve etti.. Bunu yaptı da.
Heyet .başkanı Münzir, her geçen gün, Hazreti Süleyman (A.S.) m ilk fikrinden vazgeçeceğini, hediyeleri kabul edeceğini ümitleniyordu..
Nihayet birgün Hz. Süleyman (A.S.) a haber verdi:
«Teşekkür ederiz, elçilere gösterilmeyen şekilde ağırlandık.. Artık gitme zamanımız geldi.. Melikeye söyleyecek bir sözünüz var mı, yahut mektup?..»
Hazreti Süleyman (A.S.), kısa konuştu:
«Dön onlara. Andolsun önüne geçemeyecekleri ordularla onlara gelir, onları hor ve hakir oldukları halde, oradan çıkarırını...»
(Nemi: 37)

Melike Belkis'in sarayındaki en büyük salon hınca hınç doluydu..
Melike Belkis, tahtındaydı..
Ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifade takınmıştı.
Fakat salonu dolduran Keyl başkanlarının bakışları ateş püskürüyordu..
Onlara kalsa, hemen İsrailoğullarınâ doğru sefere çıkarlar ve Hazreti Süleyman (A.S.) m yaptıklarını karşılıksız bırakmazlardı.
Ne demekti gönderilen baha biçilmez hediyelerin iadesi!.
Yeryüzünün tek melikesi Belkis'i tehdit!..
Taptıkları güneşi horlama!..
Onlar ve halk, ancak güneş ile Belkis için yaşıyorlardı.
Güneş tanrıları, Seba ülkesine hükümdarları seçerek yollardı.. Hükümdarlar, Güneşin baştacıydılar..
Hele Melike Belkis!..
Keyl başkanları, dönen heyeti dinlemişlerdi az önce.
Şaşırmışlardı..
Derken kızmışlardı..
Şimdi de ağır ağır, Melikenin önünde olduklarını unutmuşlar, birbirleriyle tartışmaya başlamışlardı..
Bu cahil insanlar, kendi içlerinde bir murattaydılar.
Fakat aynı muratta..
İşte bir fırsat çıkmıştı karşılarına.. Hangisi daha çok Güneş tanrısına sadakatini gösterirse, belki güneş onu Belkis'in eşi yapardı.
Yine onların inanışlarına göre, Hükümdarlar, putları güneşle konuşurlardı.. Emir alırlardı.
Melike Belkis de güneşle konuşuyordu.
Verdiği emirler, akıllar, onun değil Güneşindi..
Bu yüzden Melike'nin arzularını iki edemezlerdi.

Lâkin işte, kendilerinden geçmiş bir halde, muratlarına kavuşmak için, yarışa çıkmışlardı.
Bu halleri epeyce sürdü..
Nihayet Melike Belkis, çıngırağı çaldırıp hepsini susturdu..
Şöyle söze başladı:
«Ey Güneş tanrımız tarafından bana hizmet ve beni korumak için verilen başkanlarım!.. Şüphem yoktur ki Güneş tanrımıza yürekten inanmaktasınız.. Benim de onun kızı olduğuma şahitsiniz. Zaten ben güneşin kızı olmasam kara kuru bir kadın halinde yaratılırdım.. Güneş gibi, altın gibi parlamazdım.. Biliyorum, güneş annemdir.. Elbette beni ve hükmettiğim Seba yurdunu koruyacaktır. Esasen şimdiye kadar evlenmeyişimin sebebi bana henüz hiçbir hükümdarı lâyık görmemesin-dendir.. Bunları hep biliyorsunuz..»
«Haklısın, biliyoruz ey Melike!..» sesleri yükseldi.
Melike sordu:
«O halde bu hırçınlığınız niçindir?..»
«Süleyman'ın yaptıkları pek dokundu.»
Belkis hatırlattı:
«Bunu düşünmüştük.. Hediyeleri ya kabul edecek, ya geri gönderecekti.. İkincisini yaptı.. Demek, dünya malına itibar etmiyor.. İnandığı Allah'ına âşık.. Kul.. Köle..»
Birisi karşılık verdi:
«Dediğini yapmaya kalkarsa ne olacak ey Melikem?.»
«Bunu düşüneceğiz..»
«Sen savaşların yurdumuzda olması taraflısı değildin.»
«Evet.. Fakat, Süleyman bu sırada yollara düşmez.. Onu oyalarız.. Çünkü savaş mevsiminden uzakta}az.. Günü gelince ansızın yurdunu biz basarız..»

«Nasıl oyalarız?..»
«Söylerim.. İşi pek de büyütüp korkmayın.. İşte giden heyet başkanı burada.. Süleyman onları pek iyi ağırlamış.. Sadece hediyeleri iade etmiş.. Dinine girmemizi istemiş..»
Amr oğlu Münzir tekrar ayağa kalktı..
Melike Belkis'i doğruladı:
«Bunlar oldu. Hattâ Süleyman, bize hükümdar muamelesi yaparak uzaktan karşıcı çıktı.. Henüz söylemediklerim de var..»
Bağrıştılar:
«Niçin süylemedin?..»
«Fırsat bırakmadınız ki..»
«Anlat.. Anlat..»
«İşte heyetteki arkadaşlarım burada.. Yanlış veya eksik hikâye edersem düzeltsinler.: İsrailoğullan göründükleri gibi, pek Süleyman'ın Allanma kulluk etmiyorlar.. İçlerinde buzağı putunun sevgisi var.. Küçük bir sarsılışla bu devlet yıkılır.. Halk, hediyeleri görünce akıllarını kaybettiler sanki.. Geri çevrilmesine içerlediler.. Davud'un şehrinde kaldığımız günler içinde, bize sokulanlar, kurtulmalarını dileyenler oldu. Bilhassa altından bir buzağı putlan olmasına hasretler.. Musa zamanında altından buzağı döken Samiri'yi kmasalar, doğduğu ülkenin adını değiştirirlerdi. Yine oraya (Samiriyye) diyorlar.. Yurtlarının her tarafında kahinler birbirleriyle rekabette. Süleyman ölsün diye dört gözle bekleşiyor-lar.. Kısacası, bu kavm bir başka kavm.. Gözlerinde iğne topuzu gibi sapıklık, hırs, tamah, hile, fitne, fesat parlayıp sönüyor. Bakanın ta yüreğine işliyor..»
Münzir, arkadaşlarına döndü, cevap istedi:
«Doğru değil mi bunlar?..»
Birisi söz aldı:

«Eksik bile söyledin.. Meselâ put sevgileri öylesine ciğerlerine işlemiş ki, bir süre önce, ileri gelenlerden Nadab oğlu Yeroboam bu sevgiyi gerçekleştirmeye kalkışmış, fakat Süleyman haber alınca, Mısır'a kaçmış.. Bir daha dönmemiş.. Yalnız anlamadığım birşey oldu.. Süleyman aldığı bütün hükümdar.kızlarını dinlerinde bırakmış, hattâ tapmaları için putlarmı yapmış.. Demek ki, İsraili çiğnediğimiz zaman, askerler ve halk bize dönecekler.. Onları putlarından çabuk vazgeçirtiriz, güneşimize kul ederiz.. Güneşten büyük, nurlu, kudretli, yüksek, hangi ilâh var?.. İşte Melikemiz meydanda, öyle bir ilâh böyle bir melike doğurup bize gönderiyor.. Ben, yine gizlice inceledim, şu gerçeğe vardım, Süleyman'ın ne aileleri içinde ne kavminde melikemiz ayarında ikinci bir kadın yoktur.. Esasen olması da mümkün değildir..»

Alkışlar koptu.. Sevinç naraları atıldı.

Hatta bu sözlerden Melike Belkis'in bile yüreği hopladı, sonra ateş bastırılmışcasına canı yandı.

Tekrar çıngırak çaldırdı ve haber verdi:

«Bu kadar yeter.. Güneş annemden emir aldım.. Süleyman'ı savaş vaktine kadar oyalayacağım.. Şimdilik
sükûnetle dağılm. Sonunda zafer bizim olacaktır..»

*** ****

Melike Belkis, o gece güneşten emir almadı ama, sarayında nedimelerinin başında bulunan yaşlı bir kadın ona ilhamlarım söyledi..

Melike Belkis de hazla dinledi.

Kadın şöyle dedi y*atak ucuna sokulup:

«Ey Güneşin kızı, Seba kurdunun yıldızı Belkis!.. Hâlâ Süleyman'ın bu hareketlerinin mânasını anlamadın mı?.. Sen ki pek zekisin..»

Melike Belkis, avunmaya muhtaçtı.. Heyecanlandı:

«İnsanın başı birçok meselelerle karışınca, dışa çıkıp gerçeği göremiyor..»
«O halde ben söyleyeyim.. Süleyman, seni istiyor. Çünkü dillere destan güzelliğini duydu.. Din işi bir bahanedir.. Hediyelerini geri yollaması da sana nasıl tutulduğunun açık bir delilidir.. Çünkü aşıklar bakar kördürler.. Ancak sevdiklerini hayal ederler..»
Belkis'in yüzü aydınlandı..
Naz etti:
«Fakat o, sanırım yaşlıymış.. Harеminde bine yakın kadın varmış.. Belki de güzel değildir..»
«Ne diyorsun ey Melikem!.. Süleyman henüz kırkını aşmıştır.. Güzellikte de el üstündedir.. Haremdeki kadınlara gelince, seni gördüğü zaman, hepsini ilk gece boğdurur.. Yahut sana evlenme teklif ederse, sen bu şartı öne sürersin.. Göreceksin, Süleyman,- bizim ilâhımız güneşe de gelecek.. Çünkü halka, bilhassa sana uyacak. İşte o zaman, bir ucu Hind Okyanusunda, bir ucu Fırat'ta büyük bir imparatorluk kurulacak.. Mısır'dan ileri bir imparatorluk ve sen bunun İmparatoriçesi olacaksın.. Ben çok gezdim, çok gördüm. Tecrübem fazladır; yanılmam.»
Melike Belkis, büsbütün kendini kaybetti bu hayaller karşısında ve başnedimesine izin verdi:
«Artık git.. Gerisini yann görüşürüz..» • Baş nedime odadan çıktı..
Fakat Melike Belkis, sabaha.kadar göz kırpamadı. . Baş nedimesinin ^dedikleri doğruydu.. .Bütün iş kendisini Hazreti Süleyman (A.S.) a gös-termesindeydi.. Nasıl olacaktı bu?.. Düşündü. İşin içinden çıkamadı..
Böylece gün de ağardı..
Yine Başnedimeyi çağırttı.

Baş nedime gelir gelmez durumu kavradı.. «Sen uyuyamamışsın ey Melikem!..» dedi.
«Anlattıklarını düşündüm.. Doğruydular ama, Süleyman'la karşılaşmak bir mesele..»
Baş nedime hilekâr bir gülüşle baktı Belkis'e.
Kısaca ilhamlandı önce:
Sana, bir hurma çekirdeği
İçine sığacağımı,
Saklanacağımı söylesem,
Elbette şaşırır
Belki de Aklımı kaçırdığıma verirsin. '-
Yanılıyorsun. Mümkündür bu. Değil mi ki insanım.. Aklım, zekâm, azmim var. Hele gayem de ■ olursa. Hiçbir zorluğu tanımam.
Sonra çareyi anlattı:
«Bunu ben de düşündüm ey Melikem, senin gibi, sabaha kadar kıvrandım.. Nihayet buldum.. Yakında Süleyman'a ikinci bir heyet yolla. İlk fırsatta kendisini ziyaret edeceğini bildir.»
•
Melike Belkis kızardı.
Bağırdı:
«Olmaz..»
«Olur ey Melikem!.. Avcılara dikkat etmez misin?.. Avı beklemezler kendileri giderler.. Pek yumuşaktırlar ilk anlarda.. Lâkin yay gerilip, sapan taşı atılıncaya, yahut ökse hazırlanıncaya kadar sürer bu,, Avı yakalayınca, pek sertleşirler..»

«Kadınlık gururu var..»
«Onu bırak şimdilik.. O, en büyük silâhındır.. Avını avlayacak -okundur.. Seni baş değil, netice ilgilendirir..»
«Kabile başkanlarım razı olmazlar.. Esir alınmamdan korkarlar..»
«Henüz beni"anlamadın ey Melikem!.. Savaş mevsimine kadar hele böyle idare et.. Süleyman seni bekleye dursun.. Savaş mevsiminde ordunu peşine takarsın, öyle gidersin.. Sınırda önce Süleyman'la karşılaşır, konuşursunuz.. Ben, kan dökülmeden dediklerimin olacağına ianıyorum.. Kabul et *kî,* olmadı.. Kaybın var mı?.. Aksine savaş mevsimine ulaşacaksın.. Hattâ bana kalırsa, Süleyman'ın yurdunda, başşehirde buluş onunla.. Eğer savaş kesinleşirse, onun topraklarında dövüşülür.. Yurdumuz çiğnenmez..»
«Beni rehin tutar..»
«Keyl başkanlarına gün verirsin.. O günde dönmezsen, İsrail'i çiğnerler..»
Melike Belkis yatıştı:
«Esasen savaş geleneklerine göre, elçiler, bilhassa hükümdarlar, konuşma sonunda esir alınmazlar, dönerler ve dövüş *öyle* başlar.. Beni Keyller düşündürüyor,.» dedi.
«Onları bırak.. Bilirsin ki karanlık bir cehalet içindedirler.. Güneş İlâhımızdan bu yolda emir aldığını söyler, uydurursun olur biter..»
Melike Belkis, hayretle gözlerini açtı:
«Uydurur muyum?..»
Baş nedime, sözünü sakınmadı:
«Evet, her zamanki gibi uydurursun.. Niçin gizliyorsun?.. "Kendini kimbilir kaç kere yokladm.. Güneşin ilâh olduğuna ve seni doğurduğuna inanıyor musun?.. Birbirimizi aldatmayalım..»

Melike Belkis: «Sus!..» dedi yavaştan ve baş nedimeyi dışarıya gönderdi..
Cesaretlenmişti..
Keyl başkanlarını tekrar çağırdı.
Baş nedimenin plânı dairesinde konuştu ve hepsini kandırdı...
Sonra, Süleyman (A.S.) a ilk fırsatta bizzat kendisinin geleceğini yazarak yeniden elçiler yolladı.
Bu oyalama, savaş mevsimine kadar sürdü.
Vaktinde, ordularını hazırladı...
Bilhassa tahtını, iç içe geçilen odaların en derinde-kine sakladı.. Kilitleyip, anahtarını yanma aldı.. Sarayını, küçük bir ordu denecek kuvvetle sardırdı.
Nihayet bir sabah, halkın: «Zafer!.. Zafer!..» çığlıkları arasında yola çıktı..

1

Bir ay kadar sonraydı.
Hazreti Süleyman (AS.) a haber getirildi:
«Ey hükümdarımız!. Güneşe tapanlar melikesi, duyulmamış ve görülmemiş bir orduyla yola çıkalı günler olmuş.. Nerdeyse sınırımıza ulaşacak..»
«Misafirimi hanidir bekliyordum..»
«Misafir mi?.. Orduyu peşine takarak misafirliğe gidilir mi?,.»
«Hükümdarlar diledikleri gibi yaparlar..»
«Bu orduyu topraklarımız besleyemez.. Mahvoluruz..»
«Bana ziyarete geleceğini söylemişti Melîke Belkis mektubunda.. Elbet tedbirini almıştır.. Belki askerlerini yolda, uygun bir yerde bırakır.. Öyle bir orduyla gelmesi bana saygısındandır.»
Diğer günlerde de Hazreti Süleyman (A.S.) hep rahatsız edilip durdu..
Aynı şaşırtıcı cevapları verdi her seferinde.
Çünki} bu yolda vahy almıştı..
Yoksa, imkân var mıydı, şimdiye kadar karşılığı tedbiri alamamanın?..
tsrailoğulları içndeki pek az müminler, gerçekten

sâlih kullar, Hazreti Süleyman (A.S.) a her zamanki gi-gi inanıyor, güveniyorlardı.
Sapıklığa hevesli ve fırsat gözleyenler, sevinmişlerdi
Melike Belkis, eğer Hazreti Süleyman (A.S.) ı mağlup ederse, dilediklerine tapmakta, hanidir hasret kaldıkları altından buzağı ve benzeri putlar yapmakta serbest kalacaklardı.
Her ne kadar Melike Belkis, güneşe tapanların hükümdarı idiyse de, öğrenmişlerdi, altına tutkundu Seba ülkesi.. Heykeller ve çeşit çeşit sapıklık anıtları vardı şehirlerinde.. Güneş bile altın gibi parlamaz mıydı?..
Merak da ediyorlardı..
Güneşin kızı denilen bu melike hakikaten öylesine güzel miydi?.. Ve sanıyorlardı ki, bir kadına kulluk etmek, erkeğe etmekten daha rahattı.
Bir de ortada kalan şüpheciler grubu vardı.
Bunlar hangi tarafı tutacaklarını bilmiyorlardı.
En önem verdikleri canlarıydı, mallarıydı.
Bunları kendilerine bağışlayacak kimlerse, emirlerine girmeye hazırdılar.
Mısır'a kaçan Nadab oğlu Yeroboam bile, Seba Melikesi Belkıs'm İsrailoğulları üzerine yürüdüğünü haber alınca, sınıra koşmuş ve Melike Belkis'in ordusunun geçmesini beklemişti... Niyeti Melikeye yaranmak, onunla birlik olup, İsrail'e tekrar girmek ve ihtirasını gerçekleştirmekti. »
Hazreti Süleyman (A.S.), Seba Melikesi Belkis, yurduna doğru yürüye dursun, o başka konularla uğraşıyordu .yine.
Kurulmakta ve geliştirilmekte olan şehirleri ziyaret ederek, emirler veriyordu.. Kasabaları birbirlerine bağlayan yolların bitirilmesi üzerinde gayret gösteriyordu.. İsrailoğullarına sanat ve ticaret'öğretmeye memur ettiği

öğretmenlere direktifler ve yeni düşünceler gösteriyor, söylüyordu.
Bilhassa, genç nesil için her tarafta tesis ettiği ilim dershanelerinde yapılan dinî eğitimi, Tevrat'ın nazil oluş safiyetiyle ve Zebur'un karıştırılmadan öğretilmesini kontrol ediyordu.
Yine, rüzgârlarla, dilediği yerde ve zamanda bulunuyor, fitne ve sapıklığa, tenbelliğe fırsat bırakmıyordu.
Onun bu azimli ve soğuk halini görenler, öyle an geldi ki Melike Belkis'in yaklaşan ordusunu unuttular.. Ondan ümit besleyenler, sindiler.
Hz. Süleyman (A.S.), vaaz ve öğütlerini de artırmıştı. Ne söylerse ve ilhamlanınsa yazdırıyor, âlimlerden öğrencilere ve halka tekrarını istiyordu.
Bir peygamberin yardımcıları sayılan bu âlimler ki İsrailoğulları kötü bir alışkanlıkla Onlara kâhin diyorlar-^ di hâlâ, istemeseler de emri ifa ediyorlardı. Çünkü ummadıkları bir anda Hazreti Süleyman (A.S.) ı karşılarında buluyorlardı.
Yine bir gündü..-
Kudüs'e yakın kasabaların birisindeki Kâhin, halkın nabzına göre şerbet vermeyi menfaatine uygun bulmuş, • kısmen[1] açık, sapıklığa giden, vaazlar varıyordu.
Bu şehir, (Masada) şehriydi..'Gürîey sınırına yakındı ve Lut Denizi hemen doğusundaydı._
Tepe üzerine inşa edilmiş pek kuvvetli bir kaleydi..
Zaptedilmesi güçtü..
Masada kasabasının bu hali halkını ayrı bir gurura sevk etmişti.. Kendilerini kartal ve yerlerini dağ dik-menlerinde kurulan yuvası sanıyorlardı.
Kâhin, belki de Masada'nın bu'özelliği yüzünden, içinde gizli bir emel besliyor, istiklâlini ilân için fırsat kolluyordu.

Halka vahdaniyet inancından kopma telkinlerini yapması, yaranması, bundan olacaktı.
Kâhini dinleyen halk, keyiflenmişlerdi.
Nerdeyse, «Burada bir puthane yapalım., »diyecekler çıkmak üzereydi.
Ummadıkları bir şey oldu.. "
Hz. Süleyman (A.S.) ı ansızın karşılarında buldular.
Kâhin şaşırdı, halk şaşırdı..
Kâhin konuyu değiştirmek çabasına giriştiyse de beceremedi..
Hazreti Süleyman (A.S.), elbette anlayacağım anlamıştı. Buna rağmen belli etmedi.
Yumuşak sesle sordu:
«Neler anlatıyordun?..»
Kâhin yalana saptı:
«Ey Süleyman!.. Biliyorsun ki, güneşe tapanlar ülkesinden görülmemiş bir ordu gelmektedir..
Halk telâşlandı.. Onlara kalemizin İsrail yurdunda en güçlü kale olduğunu anlatıyordum..»
Hazreti Süleyman (A.S.), önce Kâhine, sonra halka dikkatle baktı.. Güzel yüzü, onlarm kalelerinden aldıkları gururdan ve fitne ile fesada, sapıklığa hazır tutumlarından gölgelendi.
Şöyle ilhamlandı öğüdünü:
Gurur gelince Utanç da gelir. Fakat hikmet, Alçak gönüllüler iledir. Doğruların kemali Kendilerine yol gösterir. Fakat hainlerin sapıklığı Kendilerini helak eder.

Gazap gününde mal işe yaramaz. Fakat salâh ölümden kurtarır. Kâmil adamın salâhı Kendi yolunu doğrultur. Fakat kötü adam Kendi kötülüğüyle düşer.

Hazreti Süleyman (A.S.), bu ilhamlarından sonra, uzun uzun vaazda bulundu..
Sözlerini bitirirken, Masada şehri halkına şunları hatırlattı:

«Ey Masadalılar!. Babam Dâvud (A.S.) in Zebur'la ettiği bir emir vardır; bunu unutmayın.. Hazreti Allah, feyiz ve bereket taşan topraklarımıza sâlih bulunduğumuz sürece bizi misafir etmiştir.. Sâlih kulun göğsü, bu şehir gibi nice nice kalelerden daha sağlam ve alınmazdır!.. Değil bu kale, yüzlerce katıfazla kaleniz olsun, sapıklıkta kaldıkça, ona imreıjdikçe, aşılmaz sandığmız di varlar, sararmış yapraklar gibi kopup düşerler.." O zaman pişmanlık, hattâ kendi canınıza kastetme hiçbir '. fayda vermez.»

(Nice yüzyıllar sonra, İsrailoğulları sâlih kulluktan ayrılıp, sapıtınca, kaç kere ama kaç kere, yurtları istilâ edildi. Sonuncusunu da Romalılar yaptı.. Bütün İsrail topraklarını çiğnediler.. Masada halkı da sapıtmıştı.. Lâkin gelenlerin onlara kölelikten, ölümden başka şey getirmediklerini görünce, kalelerine kapanıp dövüştüler.. Tıpkı Hazreti Süleyman (AS.) in yüzyıllar öncesi buyurduğu gibi oldu.. İçlerinde tek bir sâlih kul bulunmayışı, o pek sağlam kaleyi bile düşürdü.. Halk, yakalanıp zincirlere vurulmaktan, Roma'ya götürülüp vahşi hayvanlara atılmaktansa, ölümü istediler. İntihar ettier. Fakat ne çare, son pişmanlıkları hiçbir fayda sağlamamıştı.. Şimdi bile,

o tepelerde Masada harabeleri, bu sapıkların acı hayatlarım sanki haykırır durur..)
Hazreti Süleyman (A.S.) tekrar Kudüs'e dönünce, hiç umulmadık bir zamanda, yakınlarını topladı. Ordusuyla yaklaşmakta olan Seba Melikesi üzerinde durdu.
Hiçbir bilgi vermedi ve fikrini söylemedi ama, Seba Melikesinin Müslüman olarak gelmediğini ordusunun da öyle olduğunu söyledi.. Onları Müslüman olarak çağırdığını hatırlattı.
Melike Belkis'in tahtından söz açtı.
Onun sarayda nasıl bir yere gizlenip, kilit üstüne kilit vurulduğunu, binlerce muhafızla saraym sarıldığını hikâye etti.
Bunları haber verdikten sonra sordu:
(Süleyman) dedi: «Ey ileri gelenler, onun tahtını, kendilerinin bana Müslüman, olarak gelmelerinden evvel, hanginiz bana getirir?.»
(Nemi: 38)
İlk cevabı, ancak Hazreti Süleyman (A.S.) m gördüğü cinlerden, bir ifrit verdi.. Getirebileceğini söyledi:
Cinlerden bir ifrit: «Sen makamından kalkmadan ben onu sana getiririm. Ben buna karşı her halde güvenilecek bir kuvvete malikim.» dedi.
• (Nemi: 39)
Fakat Hazreti Süleyman (A.S.), bir ifrite Melike Belkis'in tahtmı getirtmek istemedi. Çünkü sapıktı.. Sözüne başlarken yine Allah'ın ismi celâlini anmamıştı..
Hazreti Süleyman (A.S.) adamlarına baktı.
Veziri Berhiya oğlu Âsaf, Besmelesiz iş görmezdi.

İlim ve ihlâs sahibiydi..
Ona ilham buyurulmuş olacaktı ki ifretten daha kısa zamanda getirebileceğini söyledi:
Nezdinde kitaptan bir ilim olan (zat), «Ben, dedi, gözün sana dönmeden (gözünü yumup açmadan) evvel onu sana getiririm.
(Nemi: 40)
Hazreti Süleyman (A.S.), vezirine izin verdi..
(Melike Belkis'in tahtının getirilmesi hakkında başka rivayetler varsa da, en gerçeği ve Kur'ân'a uyanı budur.)
Öyle oldu..
Hazreti Süleyman (A.S.), Veziri kaybolunca, gözlerini çekmişti ki, Melike Belkis'in tahtını kendi tahtı yanında gördü. Hazreti Süleyman (A.S.), idareciler önünde, olan bu mucize karşısında, uzun uzun Hz. Allah (C.C.) a şükran dualarmda bulundu.
...Vaktaki (Süleyman) onu yanında durur bir halde gördü. «Bu, dedi, Rabbimin fazl(ü lutf) undadır. Şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim, beni imtihan ettiği içindir (bu). Kim şükrederse kendi faidesinedir. Kim de nankörlük ederse şüphe yok ki Rabbim (onun şükründen) tamamen müstağnidir, (hem o) kerem sahibidir.»
(Nemi: 40)
Hazreti Süleyman (A.S.) sustu. Melike Belkis'in tahtına baktı.. Meclisdekiler de baktılar...
Hazreti Süleyman (A.S.) ne kadar ibretle tahtı tetkik ediyorduysa, onlar hayretle yapıyorlardı bu işi.

Hazreti Süleyman (A.S.) adamlarma pek şaşırdıkları bir emir daha verdi:
(Süleyman) dedi ki: «Onun tahtını bilinmez şekle getirin, bakalım (tanımaya) muvaffak olacak mı, yoksa muvaffak olamayacaklardan mı bulunacak?..»
(Nemi: 41)
Emri hemen yaptılar..
Tahtı ters oturttular ve altını üstüne getirdiler. Hazreti Süleyman (A.S.), iş bitince meclistekileri serbest bıraktı..
Lâkin onlar, dışarda toplandılar yine.
Şaşkınlıklarını birbirlerine açıyorlardı:
«Hükümdarımız, Melike Belkis'in buraya geleceğini ihsas etti..»
«İhsas değil, kesinlikle söyledi..»
«O halde, onun misafirliğine gerçekten inanıyor.. Milyonları aşan ordusundan - endişelenmiyor..»
«Başka türlü ne düşünebiliriz!..»
«Ya aldanırsa?..»
«Kimbüir?..» »
Evet, Hazreti Süleyman (A.S.) m bu taptaze ve akıllara sığmayan mucizesi karşısmda, en yakınları bile şüphedeydiler..
Sebep de açıktı..
Mucizeyi akıllarına sığdıramayışlarının sebebi, Vezir müstesna, yürekten, sâlih olmayışlarındandı..
**
Hazreti Süleyman (A.S.), Kudüsü Şerif'de bu hazırlıklarda bulunurken, Melike Belkis de, Keyl başkanlarının emrinde olan ordularıyla, yaklaşıyordu..

Dörtyüz köle yalnız ona hizmet ediyordu.
Bu* milyonları aşkın, ordu, öylesine tertiplenmişti ki, bütün ihtiyaçlarım peşinden gelen ağırlıklarda taşıtıyordu.
Hicaz kıyısı, Medyen geçilmişti..
Melike Belkis, tam İsrail sınırı yakınlarında konağa geçtiği bir akşam, ona ziyaretçisi olduğunu haber „ verdiler.
Kabul edip çağırttı..
Gelen ziyaretçi, Hazreti Süleyman (A.S.) m gazabından korkup Mısır'a kaçan, altın buzağı meraklısı sapık Nadab oğlu Yeroboam'dı.
Adeta, hürmet secdesinden ileri bir hareketle, Melike Belkis'in önünde secdeye kapandı.
O haliyle söyleniyordu inleyerek: #
«Ey Melike!. Seni ilahlarımız gönderdi.. İsrail'in bir sihirbaz elinden kurtuluşu yakındır.. Hi,ç tereddüt etme.. İsrail yurduna saldır.. Kazanacaksın.. Böyle bir orduyla, değil İsrail, dünya fethediler..»
Melike Belkis, adamı ayağa kaldırdı..
Baktı dikkatle..
O riyakârlardan hoşlanmazdı..
Nadab oğlu Yeroboam'ın bakışlarından içini okudu.
Bu adam bir fitne ve fesat küpüydü..
İğrendi..
Halbuki Yeroboam, Melike Belkis'i görünce, esasen söylentilerle kaptırdığı gönlünü büsbütün yuvasına dön-düremez oldu.
Hayaller kurdu:
Melike Belkis, Süleyman'ı yensin ve İsrail'i ele geçirişindi. Ona yardımcı olurdu bu hareketlerinde.. Karşılığında da mükafatım alırdı.. Mademki Melike Belkis be-

hemahal bir hükümdarla evlenmek mecburiyetindeydi, bu hükümdar niçin kendisi olmasmdı?.. Babası Nabad bir çeşit hükümdar sayılırdı.. O halde kendisi de onun yerine geçecek öyle bir unvan sahibiydi.
Yeroboam, güzeldi.. Sesi dokunaklıydı.
Bundan faydalanmak istedi..
«Bizim geleneğimizde misafiri ilk ağırlayacak en makbul şey ilhamlanmaktır..» dedi ve şunları okudu:
Henüz kışa girdik sanıyorduk. Meğer balıar başlamış.. Kuru dallar yeşerdi ansızın.. Toprak, sevdiği bir çift ayağın Hürmetine çiçeklerle bezendi.
Ey çadtrdakiler!.
Ey kalelere kapanmışlar!..
Ey tenbel tenbel kış uykusuna yalanlar.'.
Uyanın ve fırlayın dışarıya..
Göreceğiniz sihir değildir.
Sürüler yavrularını ayla değil, Gün hesabıyla yavruladılar. Ağaçların dalları basıldı., Meyvalar öyle ağır, Öyle kokulu ki!..
Melike Belkis, bir işaret verip Yeroboam'ı susturdu.
Öğrenmek istedi:
«Sen kimsin ey genç..»
«Ben İsrailoğullarmdan hükümdar Nadab'm oğlu Yeroboam'ım..»
«Hükümdar oğlu ha?.. Halbuki ben yalnız Süleyman'ı duymuştum..»

«Yanıldığını anlayacaksın ey Melike!..»
«Onun zulmundan mi kaçtın bana?..»
«Öyle sayılır.. Süleyman'dan kaçalı yıllar oldu. Mısır'daydım.. Gelişini duyunca sana koştum.. İsrail sınırını aştığın andan itibaren, karşılaşacağın bütün kalelerin gizli yollarını, en zayıf yerlerini bilirim.. Diyebilirim ki hiç savaşmadan, başşehre kadar gideriz.. Süleyman tahtına yerleşirsin..»
Melike Belkis yüzünü buruşturdu.. Dudaklarından tek bir kelime çıktı.. Sanki Yeroboam'm yüzüne tükürdü:
«İhanet!..»
Yeroboam reddetti:
«Değil..»
«Sen, bazı emellerin uğruna yurdunu satıyorsun düşmanlara.. Bunun başka bir adı var mı?..»
Devam etti Belkis:
«Yurdundan kaçman bile iğrenç.. Mademki Süleyman'la kozunu paylaşacaktın, kalmalıydın.. Yiğitçe çarpışmalıydın..»
«Bunu istedim.. Lâkin, büyükler daha vakti gelmediğini söylediler.. Yaşamamın lüzumu üzerinde durdular ve diyebilirim ki zorla Mısır'a kaçırttılar beni.. Onlara seninle konuşacağımı, yardımını sağlayarak, döneceğimi yazdım.. Müjdeledim..»
«Nedir benden istediğin?..»
«Hiç.. Mescidi yıkmak.. Şehadet sandığını parçalamak.. Ve her yere halkın özlediği putlarını dikmek. Süleyman ve ataları pek gericiydiler.^ Görünmez bir ilâha bizi tapmaya zorladılar. Sanki yeryüzünde en akıllı onlardı.. Bunca büyük devletler var. Hepsinin ilâhları haşmetle şehirlerinde yükseliyor.. Biz İsrailoğulları utanç içindeyiz..»
Melike Belkis hatırlattı:

«Ey Yeroboam!.. Ben ve kavmim putperest değildir.. Güneşe taparız.. Ateş yaratanmıızdır.. O halde yine arzuna kavuşamayacaksın..»
Yeroboam, büyük bir dönüş yaptı:
«Görünmez bir şeye tapmaktansa, görünen herşeye tapmak şüphesiz daha iyidir.. Bunun cinsi ve şekli önemli değildir.. Bilhassa, ey güneş kızı, şimdi bana bir ilham vaki oldu, henüz yeryüzünde kadına tapan yok.. Bu yeniliği yapabiliriz.. Mademki sen güneşten doğdun, ben sana tapıyorum..»
Bu sözler, Melike Belkis'in kadınlık gururunu okşayacağı yerde, büsbütün karşısmdaki adamdan tiksinmesine yol açtı.
Kesin emrini verdi:
«Ey zavallı!.. Vatanına ihanet eden, herkese ihanet eder.. Hayrı dokunmaz.. ^İlâhını değiştiren de öyle.. Sen, artık huzurumdan çekil ve akibetini yaşayacağın Mısır'a tekrar dön..»
Yeroboam, son silâhlarını kullandı:
«Süleyman'ın çağrısına inanma ey Melike.. Peki, ben gideceğim.. Lâkin o seni Müslüman olarak istedi..»
«Biliyorum..»
«Eğer oha meylin varsa, bunu da gönlünden atmaya çalış.. Çünkü, Süleyman'ın hareminde bin kadın vardır.. Ve görüyorsun sana önem vermemiş, hakaret etmiştir..»
«Ne gibi?..»
«Şimdiye kadar gelip seni karşılaması gerekirdi.. Emrinde rüzgârlar, cinler, kuşlar var..»
«Yanılıyorsun, O pek ince düşünüyor.. Bir hükümdarı çölde ne zaman karşılayacağını bilir.. Geçen sen** değil beni, elçilerimi bile bizzat karşılamıştı..»
Nadab oğlu Yeroboam son ümitlerini de kaybetti.

«Peki gidiyorum..» olacaksın..»
dedi yavaşça.. «Fakat pişman
*
Melike Belkis ile Yeroboam'ın konuşmaları, bazı Keyl başkanları önünde ceryan etmişti.
Yeroboam gider gitmez, bu başkanlardan birisi sinirli konuştu:
«Sanırım, bize dost elini uzatan birisini^fena halde ısırdık.. Bizimle kalsaydı ne kaybederdik?..»
«İstemedim,. Onu gördükçe hastalık derecesinde bedenim incindi..»
Diğerleri sordular:
«Güneş tanrımızdan bir emir midir bu?..»
«Hiç şüpheniz olmasın.»
«Ama, isterdik ki, Süleyman sınırda seni karşılasın.»
«Eçilerimizi bizzat karşılayan o değil midir?.. Daha iyi bir ağırlama düşünüyor olmalıdır..»
Melike Belkis'in sözü ağzında kaldı.
Hazreti Süleyman (A.S) dan elçiler geldiği söylendi. . Melike Belkis. hemen onları huzuruna aldı.
Üç kişiydiler.
Ayrıca bin kadar muhafızları bekliyordu dışarda.
Elçilerin başı, Melike Belkis'e, ağızdan, geliş sebeplerini açıkladı:
«Ey Melike!. Hazreti Süleyman (A.S.), ziyaretinden pek şeref duydu.. Bizzat gelmek istedi ama, bunda sakınca vardı.. Çünkü bir hükümdar diğer bir hükümdarı karşılamak için onun getirdiği kadar askerle yola çıkmalıdır.. Düşün ey Melike, eğer Hazreti Süleyman (A.S.), milyonluk orduyla sana çıksaydı. Bu misafirlik İki ordu arasında bir çatışmaya dönebilirdi. Sana o kadar güveni var ki, ister onunla, ister bir kısım adamınla başşehre gelebilirsin..»

Melike Belkis, elçileri istirahata yolladı.
312 Keyl başkanını topladı.
Durumu tartıştı.
Onlar, orduyla İsrail topraklarına girmeyi, bir emri vakiyle işgali düşünüyorlardı.
Melike Belkis ise, kendisine ihtiyar nedimesinin öğrettiğini tatbik etmek azmindeydi..
Hazreti Süleyman (A.S.) m huzuruna pek az bir maiyetle gidecekti..
Güzelliğine, asaletine, güveniyordu..
Hazreti Süleyman (A.S.) ı kendisine bend edebilir ve haremini boşaltmak şartıyla onunla evlenirdi.. İki büyük devlet birleşirlerdi.. Tabiî zamanla, Hazreti Süleyman (hâşâ) sihirlerinden vaz geçerdi..
Daha şimdiden Melike Belkis'in kalbi Hazreti Süleyman (A.S.) a uçup gitmişti.. Daha büyük bir aşk tanımıyordu.
Tedirgindi de, işte Nadab oğlu Yeroboam söylemişti söyleyeceklerini.. İsrailoğulları, fırsat kolluyorlardı Hazreti Süleyman'ı devirmek için.. Putlar bahaneydi.
Melike Belkis, fikrini ve kararını anlattı öz maksadını gizleyerek:
«Süleyman bize güvenmiş.. Ordu burada bekleyecek, ben de bin kadar muhafızla yanma gideceğim..»
Keyl başkanları ürperdiler:
«Esir olursun ey Melikem!..»
«Bunu eskiden de söylemiştim.. Burada kalanlara gün vereceğim.. Dönmezsem, saldırırlar.»
«Sen öldürüldükten sonra!..»
«Buna cesaret edilemez.. Güneş tanrımızın koruyuculuğu altındayız..»
«Emri midir?..»
«Evet!..»

Keyl başkanları sustular..
Ertesi sabah, Melike Belkis, kendisiyle gidecek heyeti seçmek istedi..
Zorluklarla karşılaştı..
Çünkü bütün Keyl başkanları gelmek istiyorlardı.
Melike Belkis, bunun da çaresini buldu..
Şu emri verdi:
«Üçyüzoniki Keyl başkanı benimle gelecek. Ayrıca muhafızlar, hizmetkârlar alınacak.. Her Keyl başkam, yerine vekil bırakacak.. Bana da vezirim vekalet edecek. Eğer iki hafta içinde dönmezsek, vezirim, taarruza ge- ■ çer..»
Ve Melike Belkis beklemedi, hareket etti.
İsrail sınırını aşmıştı ki, bir sürprizle karşılaştı.
Yolunun üzerinde en güzel ağaçlar içinde, hayale sığmayacak derecede güzel çadırlar kurulmuştu ve Haz-reti Süleyman (A.S.) onu bekliyordu..
Kaderdeki yazılar!..
Evet, kaderdeki yazılar!..-
Bu, ancak Hazreti Allah (C.C.) a malumdu.. Emrin-deydi.
Melike Belkis, Hazreti Süleyman (A.S.) ı uzaktan görünce, Keyl başkanlarına dönüp hatırlattı:
«Ben size Süleyman'ın pek ince düşüneceğini, her türlü geleneklere uyacağını söylememiş miydim?.»
Keyl başkanları başlarını önlerine indirdiler.
«Biz cahiliz, ancak savaşmayı biliriz..» dediler...
Hz. Süleyman (A.S.),.Melike Belkis'e pek itibar etti.
Buralara kadar yorduğu için nerdeyse özür dileyecekti.
Fakat Melike Belkis, bambaşka bir âlemdeydi.
Yaşadığından bile şüpheleniyordu..
Hazreti Süleyman (A.S.)'ı, o beyaz elbiseler içinde

gördüğü andan itibaren, sadece iman nuru fışkıran ve her dileyeni aydınlatıp pisliğinden temizleyen havasına girmişti.
Savaşı düşünmüyordu..
Hazreti Süleyman (A.S.) in haremi olmayı dilemiyordu.
îki büyük devleti birleştirmek aklının köşesinden geçmiyordu.
O halde ne istiyordu Melike Belkis?..
Bunu kendisi de bilmiyordu.
Sadece dudakları titreyerek söyleniyordu:
«Var, muhakkak var.. Süleyman aşkından ileri insanı mesut edecek bir yüce aşk var.
Süleyman, daha şimdiden bunun yolunu bana açtı.. Ah, devam etsem bu yolda!.. Kaderimdeki yazılar kararmasalar!..»
Yalnız Melike Belkis mi öyleydi..
Hayır..
312 Keyl başkanı da, Hazreti Süleyman (A.S.) m aracılığıyla, henüz bilmedikleri mâna âleminde, o meçhullerdeydiler.. Güneşi unutmuşlardı.. Sanki kaybettikleri bir hazine vardı da, nerdeyse onu tutmak, tekrar ona kavuşmak üzereydiler.
*** ****
Hazreti' Süleyman (A.S.), Melike Belkis ve Keyl başkanlarını muhteşem çadırlarda ağırladıktan sonra, haber verdi: *s*
«Sizlere daha içerde saraylar tahsis ettim. Emriniz-deler. Dilediğiniz kadar kaim.. Yurdumu gezin, ilgileneceğiniz mevzularla vakit geçirin..»
Melike Belkis ile Keyl başkanları, akıllanyla değil, hisleriyle cevap verdiler:
«Bunu bihassa isterdik..»
Harzeti Süleyman (A.S.), alçak gönüllülük gösterdi.

Melike Belkis'in tahtırevanına bindi, birlikte yola çıktılar..
Gerek Keyl başkanları, gerek onlan gören İsrailo-ğullan düşüncelerini gizlemediler:
«Birbirlerine pek yakıştılar.. Dileriz ki sonlan ayrılık olmaz..»
Hazreti Süleyman (A.S.), misafirlerini başşehre kadar getirdi.. Şehrin yazlık saraylanna yerleştirdi. İstirahat etmeleri için yalnız bıraktı.
Fakat mihmandarlan vardı.
Birkaç gün bu mihmandarlar, Melike Belkis ile Keyl başkanlarına şehrin gezileeek yerlerini gösterdiler.
Mescidi Akısa'ya götürdüler..
Havada duran sahrayı ve şehadet tabutunu, mukaddes emanetleri gösterdiler.. .
Akşamlan, Hazreti Süleyman (A.S.), misafirleri şerefine, kendi sarayında ziyafetler veriyordu.
Gerek Melike Belkis ve gerekse Keyl başkanlan unutulmaz satler yaşıyorlardı..
Bitmesini de istemiyorlardı.
Sabah olunca Melike Belkis şöyle ilhamlanıyordu:
«Bu bir rüya.. Asla sonu gelmemeli onun.»
Keyl başkanlan ise, cehaletleri nisbetinde, vehimliydiler..
Gözlerini açar açmaz birbirlerini buluyor ve durumu gözden geçiliyorlardı:
«Bu itibarın altında acaba nasil bir oyun yatıyor?..»
«Hep öyle bir şüphedeyiz.. Melikeye anlatalım...»
Karar vermişlerken, yeni bir gezinti çıkarak düşündükleri alt üst oluyordu.
İlk hafta dolduğunda, Akdeniz sahillerini bile gezmişlerdi, tsrailoğullannm büyük şehirlerini, sanat eserlerini, gemilerini görmüşlerdi..

Ama niçin daima o rüya âlemi hayatları devam ediyordu?.
Öyle sanıyorlardı?..
Neden Hazreti Sunman (A.S.) ı gördükleri zaman, bütün madde zenginlikleri, ki kendi yurtlarında da vardı, silinip gidiyordu önlerinden?..
Cevap bulamıyorlardı.
İkinci hafta başladığında, artık Hazreti Süleyman (A.S.), gezintilere katılmaz olmuştu..
Gerek Melike Belkis ve gerekse Keyl başkanlan bunu ziyaretlerinin bittiğine verdiler..
En çok incinen Melike Belkis oldu.
Hep araştırıyordu, yoksa Hazreti Süleyman (A.S.) ı inciten bir harekette mi bulunmuştu?..
Yok sanıyordu.
Fakat bir sabah henüz uyanmıştı ki, ta Yemen'de bıraktığı başnedimesi ilıtiyar kadının hayali gözlerinin önüne geldi.
O zaman zaman şu şiiri söylerdi.
Terar kulaklarına çalındı Melike Belkis'in:
Rahat yaşamak mı istiyorsun?.. Ne alırsan karşılığını ver.. Sana kadar alçalıp Gölgeleyen bir buluta bile Yükselmeye çalış.. Borç böyle ödenir..
Bir tas su uzatan, Hiç değilse Teşekkür ister.. Misafirliğe giden, Hatır sayan, Misafir bekler..

Melike Belkis: «Eyvah..» dedi yatağından atlayıp.
İki eliyle başını tutmuş sıkıyordu..
Söyleniyordu:
«Ne yaptım ben?.. Ne yaptım?..»
Yanında getirdiği nedimelerinden birisi koştu. Sordu:
«Ey melikem!. Ne oldu, sancılandınız mı?..»
«Keşke öyle olsa. En büyük kabalıkta bulundum.»
«Nedir?..»
«Süleyman (A.S.) beni sınırda karşıladı, burada itibarın en yükseğinde yaşattı..»
«Doğrudur.»
«Fakat ne ben, ne Keyl başkanları, hattâ nedimelerim, ikâz etmediniz.. Bu yakın ilginin, ziyaretin iadesi yapılmalıydı.»
Nedime, doğruyu konuştu:
Unuttuk.. Lâkin buna sebep garip haya timiz oldu.: Sanki başka bir âlemde yaşıyorduk..»
«Evet evet.. Bana vezir yardımcımı çağır.»
Nedime koşup çağırdı.
Seba Melikesi Belkis ona emir verdi:
«Hemen Süleyman'a git.. Kendisini makamında ziyaret edeceğimi söyle.. İkindi vakti oradayım..»
Vezir yardımcısı duraladı:
«Güneş ilâhımızın emri midir ey Melikem?..»
«Elbette emridir. Süleyman'ın karşılamasını iade edeceğiz.. Akşama da biz ona bir ziyafet vereceğiz..»

III
MADDE ZAVALLILIĞI
Aynı gün, ikindi vakti, Hazreti Süleyman, sarayındaki özel salonunda, tahtı üzerine oturuyordu.
Tahtının yanmda ters dönmüş arkası önüne gelmiş, bir taht daha vardı.
Bu, Melike Belkis'in tahtıydı.
Özel salonun zemini bilmeyen için su sanılırdı.
İçinde yosunlar, deniz çiçekleri, balıklar, kıymetli taşlar vardı.. Bir akvaryuma bakar gibi bakılırdı. -
Hazreti Süleyman (A.S.) m tahtının gerisinde, yakın idare arkadaşları sıralanmışlardı.
Salonun kapısı sürgülüydü..
Kanatlan yana çekilince yürürler ve duvar' genişli-ğince salon açığa çıkardı.
Peşpeşe borular çalındı..
Kapı kanatları yanlara yürüdüler..
Salon ön cephesi açıldı..
O anda da Melike Belkis önde, 312 Keyl başkam saflar halinde arkasında göründüler.
Melike Belkis, pek güzeldi bugün..
O derecede de heyecanlıydı..
Yürüdü, salonun yanma kadar, orada durdu.
Hazreti Süleyman (A.S.) ayağa kalkmıştı..

Misafirini karşılama ya hazırdı.
Fakat Melike Belkis olsun, Keyl başkanlan olsun, salonun zeminini su sandılar.. Havuzu geçip nasıl Hazreti Süleyman (A.S.) m yanına gideceklerdi?..
Hazreti Süleyman (A.S.), misafirlerini büsbütün şaşkınlığa, daha doğrusu intibaha davet etmek için, Melike Belkis'e, bulunduğu yerden ters dönmüş tahtı gösterdi..
Dikkatle bakmasını, bu tahtın oda oda içinde sakladığı ve kilit üstüne kilit vurduğu tahtı olup olmadığını sordu.
Melike Belkis, baktı..
Keyl başkanları da ilgilendiler..
Hepsi şaşkınlık içindeydiler..
Melike Belkis, tahtm kendi tahtı olduğunu söylemekle yetinmedi.. İçi aydınlanmıştı..
Hüdhüd meselesi..
Elçilerle gönderilen hediyelerin iadesi..
Ve daha benzerleri, Melike Belkis'i en büyük ilâhî aşka, vahdaniyete alıp götürmüştü bir anda.
Şu cevabı verdi ve itirafta bulundu:
Artık (kadın) gelince ona (şöyle) denildi: «Se-' nin tahtın böyle mi idi?..» (Kadın) dedi: «Sanki bu, odur. Ondan evvel de bize ilini verilmişti ve biz Müslüman olmuştuk.»
(Nemi: 42)
Burada Melike Belkis ya aldanıyor, yahut kendine -göre konuşuyordu.
Çünkü Hüdhüd meselesi ve elçilerin hediyeleri iadesinden sonra da güneşe tapmakta devam etmişti.
Ancak hile He$_r$ Hazreti Süleyman (A.S.) m haremine girmeyi, iki devleti birleştirmeyi tasarlamıştı..
Onu artık
-

Allah'a teslim eden husus, burada gördüğü, duyduğu şeylerdi..
Bilhassa, tahtının getirilişi.
Nitekim, Hazreti Allah (C.C.), Melike Belkis'in henüz Müslüman olmadığını açıklar:
(Hayır) Onun Allah'ı bırakıp tapmakta devam ettiği şey kendisi (nin İslâm) ına mani olmuştu.
Hakikatte o, kâfirler güruhundandı..
(Nemi: 43)
Hazreti Süleyman (A.S.), bu kadar itirafı yeterli buldu. Melike Belkis'e köşke girip tahtına gelmesini söyledi. O sırada tahtı düzeltilmiş ve Hz. Süleyman (A.S.) m yanına konmuştu.
Melike Belkis, salon zeminini hâlâ su sanıyordu
Islanmasınlar diye eteklerini topladı.
Hazreti Süleyman (A.S.), zeminin su olmadığını, sırçadan düzeltilmiş, içine resimler yapılmış olduğunu söyledi.
(Bu olay hakkında birkaç rivayet vardır ki pek muhkem değildirler:
1. Güya Hazreti Süleyman, bu köşkü Melike Belkis'in geleceği yol üzerine kurdurmuş.. Zemin altı sırça, onun altı da su imiş ve içinde balıklar vesaire varmış. Elbet dikseydi, anında bunu yaptırırdı.. Lâkin Melike Belkis'in sarayı ziyareti bir hakikattir.
2. Başka bir rivayet daha çirkindir.. Hazreti Süleyman emrinde olan sapık, cezalı cinlerin şeytanlarından bir kısmı baş-başa vermişler, bu köşkü acele inşa etmişler.. Çünkü Hazreti Süleyman şimdiye kadar hep hükümdar kızlarıyla evlenmişti, fakat bir hükümdar kadınla evlenmemişti.. Eğer hükümdar Belkis ile evlenirse, bu sapık cinler, şeytanlar artık azat

edilmezler korkusundaydılar.. Hileye bas vurdular.. Melike Belkis dünyalar güzeliymiş ama, ayakları kıllıymış.. Bunu Hazreti Süleyman (A.S.) a göstermeyi ve Belkis'ten soğutmayı dilemişler.. Çünkü Belkis, su sanıp zemini geçerken, nasıl olsa ayaklarını açacaktı, kılları görünecekti.. Sözde aynen böyle olmuş, Hazreti Süleyman Melike Belkis'in bacak kıllarını görmüş, soğumuş. Çare araştırmış, ustura ile kazıyamamışlar, ilk deja hamamotu o zaman icat edilmiş.. Tamamen uydurmadır. Sapık dahi olsalar, bu cinler Hazreti Süleyman (A.S.) emrindelerken kendi başlarına buyruk kesilmeleri mümkün değildir..)

Melike Belkis, Hazreti Süleyman (A.S.) dan doğruyu öğrenince, sıyırdığı eteklerini tekrar bıraktı ve yürüdü su gibi duran zemin üzerine..

Fakat anlayacağını anlamıştı..

Kâinatta ne varsa görünüşüne aldanmamağıydı kimse.

Hepsi sanki şu su sanılan gibi, içindekiler gibi", zavallı, acizdiler.. Hiçbir şey yapma kudretine mâlik değildiler.

O doğduğu günden beri taptığı güneş, şimdi iğne topuzu kadar küçülmüştü gözlerinde.

İlâhî aşkı, vahdaniyeti, tek yaratıcıyı bulmuştu..

Gönlü, kalbi, aklı teslim olmuştu bir anda.

Şimdiye kadar kendisine yazık ettiğini haykırdı.

Süleyman'ın huzurunda, Onun Allanma teslim olduğunu ilân etti.

Ona denildi ki: «Köşke gir». (Kadın) onu görünce derin bir su sandı. İki ayağını aç (ip sıva) di.. (Süleyman): «O, dedi, hakikaten sırçadan

mamul, düzeltilmiş (ve şeffaf) bir açıklıktır. (Kadın): «Ey Rabbim, hakikat ben kendime yazık etmişim. Süleyman'ın maiyetinde âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum (Müslüman oldum) dedi.
(Nemi: 44)
*
**
Aynı madde zavallılığını Keyl başkanları. da yaşamışlardı..
Pek pişmandılar, sapıklıkta geçirdikleri yıllara.
Hepsi, Melikelerinin Allah'a teslimini canı yürekten tekrarladılar..
Birkaç gün daha kalıp, şeriati öğrendiler..
Mescid-i Aksa'da ibadet ettiler..
Artık iki hafta dolmak üzereydi.
Melike Belkis, yurduna dönmek için Hazreti Süleyman (A.S.) a vedaa geldi.
Hiç ayrılmak istemiyordu ama, biran önce yurduna dönüp, oradaki sapıklık karanlığını hemen yırtıp parçalamaktan başka şey görmüyordu gözleri..
Hazreti Süleyman (A.S.) bu izni verdi.
312 Keyl başkanları da huzurdaydılar.
Yalnız Hazreti Süleyman (A.S.), bir arzusunu bildirdi:
«Ey Melike!.. Sanırım duyduğuma göre, sen bekârsın..»
«Evet..»
«Fakat Allah'a teslim olmuş kullar arasında bu yaşa kadar evlenmemek doğru değildir,.»
«Bunu öğrendim..»
«Kendine bir eş bul..»
Melike Belkis başını önüne eğdi..

Şöyle dedi:
«Ben hükümdarım.. Bir hükümdardan gayrısıyla nasıl evlenebilirim?.. Hem o hükümdar Müslüman olmalı..»
Hazreti Süleyman (A.S.), esasen böyle bir cevabı bekliyordu..
Arkasında duranlardan genç, güzel, bir genci gösterdi:
«Bunu tanıyor musun ey Belkis?..»
«Hayır..»
«Bu genç Hemedan hükümdarıdır.. Allah'a teslim olduğu için, halk taraf mdan horlandı.. Bana kaçtı.. Adı Zu Betea'dır. İşte muradınız oldu.. Bilmem ne dersin?..»
Melike Belkis kızardı Keyl başkanlarına baktı.
Onlar hep birlikte bağırdılar:
«Bu, bizim için şereftir.»
Hazreti Süleyman (A.S.), Melike Belkis ile Hemedan hükümdarı Zu Betea'yı bizzat nikahladı..
Sınırda bekleyen orduya gidildi.
Güzel bir düğün yapıldı..
Hazreti Süleyman (A.S.), Melike Belkis ve hükümdar Zu Betea'yı uğurlarken, son öğütlerini verdi:
«Yurdunuza dönünce çalışın.. İpleri gevşetmeyin Cehaleti ancak inanmak giderir.. Halkı kurtarın.. Artık Hazreti Allah (C.C.) m her türlü feyz ve bereket verdiği Yemen topraklarından çirkin haberler duyulmasın.»
Melike ve melik buna söz verdiler..
Gerçekten de çok çalıştılar..
Onların devirlerinde Yemen ve çevresi, tam bir iman kay asıydı..
Lâkin, daha önce de anlatıldığı gibi, onların hayattan ayrılmalarından sonra, küfür salgını başladı.. Yüzyıllarca sürdü.

Hazreti Allah (C.C> ora halkını sık sık cezalara, çarptırdı.. Uslanmadılar..
En son, binikiyüz sene kadar sonra, sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (S.A.V.) in teşriflerine yakın, Yemen, Habeşistan'ın bir vilâyeti oldu.
Yemen valisi, Kabe'yi imha için, San'a'dan ordularıyla bile hareket etti..
Maksadı, Kabe'deki kıymetli eşyayı San'a'ya taşımak, orada yaptırdığı kiliseye koymaktı..
Lâkin, Vali Ebrehe, ihtida edeceğine, sapıklığa devamda bulundu. Melike Belkis gibi Allah'a teslim olmadı.
Gerek o, gerek ordusu, Allah'ın gazabını pek acı çektiler.
Filleriyle Mekke'ye yakın gelmişlerken, artık zafer kazanacaklarmı sanırlarken, Allah'ın gazabıyla karşılaştılar..
Göklerden taşlar yağdı üzerlerine; biçilmiş ekinler gibi kırıldılar.
(Habibim) Rabbinin fil sahiplerine nasıl (muamele) ettiğini görmedin mi?.. O, bunların kötü plânlarını boşa çıkarmadı mı?. O, bunların üzerine sürü sürü kuş (lar) gönderdi, ki bunlar onlara pişkin tuğladan (yapılmış) taş (lar) atıyor (lar) di.
Derken (Allah) onları yenik ekin yaprağı gibi yapıverdi.
(El-Fîl: 1-5)
Hazreti Süleyman (A.S.) m Melike Belkis'in yurdunu emrine almayışı pek dikkat edilecek bir husustur..
Demek ki, Süleyman (A.S.), madde zavallılığı peşinde değildi, İsrailoğullarmın çoğunun düşündüğü gibi.. Satvet, hükümdarlık, ikinci derecede kalıyordu.

Onun için önemli olan şey, Allah'a teslim olmaktı. Mademki Yemen için bunu temin etmişti, bir peygamber olarak vazifesini başarmıştı bu konuda.
En önemlisi de KÂBE'yi bu suretle dört yönden emniyete almıştı.. Artık KABE'YE DOĞRU çevrilecek başlar rahattılar.
Fakat Hazreti Süleyman (A.S.) zaman zaman kuzeyden güneye doğru inen kervanlara yüklenmiş putları gördükçe, pek fenalaşıyordu.. Onların nereye taşındığından haberliydi.
Hazreti Süleyman (A.S.) ı tenkit edenler çoktu.
Halbuki bunlar, onun Seba Melikesi ordusuna yenilmesini candan dileyenlerdi.
Şimdi şöyle diyorlardı:
«Melike Belkis, Hazreti Süleyman'm evlenme teklifini kabul etmedi.. Hemedan hükümdarını beğendi.. Süleyman, Melike Belkis'e zaafından onu bıraktı.. Büyük bir fırsat elden kaçtıi.»
Hazreti Süleyman (A.S.) bunları işitti.. Dolaylı yollarla, ilham ve öğütleriyle önlemeyi daha faydalı buldu..
Meselâ şöyle konuştu:
İyiliğe hakkı olan adamlara, Elinden gelen iyiliği esirgeme. Yanında varken komşuna, Git de tekrar gel, Ve yarın vereyim deme.
Komşunun yanında emniyette oturuyorken, Onun için şer kurma. Sana karşı şer yapmadıysa, Bir adamla boş yere çekişme.

Zorba adama imrenme,
Ve onun yollarından
Hiçbirini seçme.
Çünkü sapık adam
Rabbe mekruhtur.
Fakat Rabbin dostluğu doğrularladtı.
Rabbin laneti kötülerin evindedir.
Fakat salihlerin oturduğu yeri
Mübarek kılar.
Gerçek, Rab müstehzilerle
İstihza eder.
Fakat alçak gönüllere lütfeder.

*****

Hazreti Süleyman (A.S.), kırkbeş yaşından sonra, hükümdarlığı, artık alışılan şeriat hükümlerine göre, her yerde bulunan başkanlara bıraktı..
Kendisi pek önemli meselelerle uğraştı.
Seba melikesinin gelip gidişinden sonra, İsrail devletine zahiri bir sükûnet gelmişti..
Gerek içte, gerek dışta savaşlar olmuyordu.
Hazreti Süleyman (A.S.) da, pek sevdiği ibadete büyük fırsat buluyordu..
Bazan bir, bazan iki ay.. Hattâ iki sene Mescid-i Ak-sa'dan çıkmadığı oluyordu..
Yemeği ve ihtiyaçları oraya getiriliyordu.
Vaazlarım veriyordu yine..
Bazan Mescid-i Aksa dışında geziniyor, otlarla, fidanlarla ilgileniyordu.
Onun bu münzevi hayatından ümitlenenler oldu.
Bunlar sapık cinler, yani şeytanlardı.. İblis'in orduları.

Belki Hazreti Süleyman (A.S.) artık ölür ümidm-deydiler.
Bir de insanlar vardı, ki İblis ordusu şeytanlar ve sapık cinler gibiydi, onlar da aynı ümitteydiler..
Sık sık Mescid-i Aksa'ya gelir, bakarlardı.
Hazreti Süleyman (A.S.) ı sağ gördükçe üzülür giderlerdi.
Böylece Hicretten önce 1413 (M.ö. "Î91X. yılma girildi.
Ve Hazreti Süleyman (A.S.) elliüç yaşma bastı.
O yıl yine Mescid-i Aksa'daydı.
Mescid'i Aksa'nm ibadet yerinde, karşılıklı iki pencere vardı..
İblis hep oraya gelir, içeriyi gözlerdi.
Bir pencereden girip, diğerinden çıkmaya cesaret edemezdi.. Çünkü bunu bir sapık cin yapmış ve Hazreti Süleyman (A.S.) m üzerinden geçerken yanmıştı tutuşarak. [s]
Hazreti Süleyman (A.S.), ibadet dışı zamanlarında mescit haricinde dolaşırken, yeni bir ot, yahut filiz görse, hemen, tanımaya çalışır ve sorardı:
«İsmin nedir?.. Ne fayda için yaratıldın?.. Hangi devaya muktedirsin?..»
Bunların cevabını alınca, hemen adamlarına yazdırır ve o bitkiden faydalanmalarını isterdi.
Bir gündü yine..
Hazreti Süleyman (A.S.), yerden biten bir ağaç filizi gördü.
İlgilendi..
Lâkin ağaçtan hiç ummadığı bir cevap aldı:
«Ben Harub (Hurnub) ağacı olacağım.. Vazifem senin şu mescidini yıkmaktır..»
Elbette bu cevapta mecazi bir mâna, işaret, vardı.

Demek İsrailoğullarma için için sapıklık doluyordu.. Zamanı gelince, çılgına dönecekler ve Mescid-i Ak-sa'yı yıkmaya sebep olacaklardı..
Bu mânayı çıkardı Hazreti Süleyman (A.S.).. Hemen koşup Mescid'e secdeye kapandı.. Allahmdan diledi:
«Ey Rabbim.. Benim hayatımda bu mescidi yıkma.. Şeytanlar ve onlar kadar sapık insanlar, ölsem de bir zaman ölümümden haberli olmasınlar.. Kendileri için azap, meşakkat saydıkları ibadete devam etsinler..»
Bu yalvarışta, şüphesiz, Hazreti Süleyman (A.S.) *m* ümidi vardı yine.. Her kavmin peygamberleri gibi, o da o âna kadar, kavmini koruyor, kurtulacaklarını sanıyordu..
Vaazlarını daha sıklaştırdı.
Bilhassa en büyük oğlu, ki o sırada kırkma yaklaşmıştı, onu ilgilendirdi..
Kendisinden sonra hükümdar olacaktı.. Esasen, ona çok öğütlerde bulunmuştu.. Hemen hemen her gün çağırdı ve öğütlerine devam etti.
Bu oğlunun adı, Rehoboam'dı. Bir akşam şu öğüdü yaptı ve «Artık gelme..» dedi. *Oğlum, kulağını hikmete çevirerek, Ve anlayışa yüreğini meyilleştirerek, Sözlerimi kabul edersen, Ve emirlerimi yanında saklarsan, Gerçek, eğer idraki çağırırsan, Ve anlayışta sesini yükseltirsen, Eğer gümüş arar gibi onur ararsan, Ve dejineler gibi onu araştırman, Rab korkusunu o zaman anlayacaksın. Ve Allah bilgisini bulacaksın.*

Çünkü Rab hikmet verir.
Ondan bilgi ve anlayış çıkar.
Doğrular için sağlam öğüt saklar.
Doğrulukla yürüyenler için kalkandır.
Ta ki Adalet yollarını kayırasm,
Ve salihler yolunu koruyasın.
Salâhı ve hakkı ve doğruluğu,
Evet, her iyi yolda o zaman anlayacaksın.
Çünkü senin yüreğine hikmet girecek.
Ve canına bilgi hoş gelecek.
Akıl sana bekçilik edecek.
Anlayış seni koruyacak.
Ta ki seni şerir adamın yolundan
İğri sözlü adamdan korusun.
Onlar karanlığın yollarına yürümek için,
Doğruluk yollarını bırakırlar.
Şer *yapmakla sevinirler.*
Şerrin iyiliğiyle mesrur olurlar.
Onlar ki yolları dolambaçtır..
Ve yollarında eğridirler,
Ta ki gençliğin arkadaşını bırakan,
Ve Allah'ın ahdini bozan yabancı kadından,
Sözleriyle yaltaklanan ecnebi kadından
Seni kurtarsın..
Çünkü o kadımn evi ölüme,
Ve yolları ölülere götürür.
Yanına dönenlerin hiçbiri geri dönmez,
Ve hayat yollarına erişemezler.
Ta ki iyi adamların yolunda yürüyesin.
Ve salihlerin yollarını tutasın.

Çünkü memlekete sâlifı adamlar oturacaktır. Ve kâmiller orada kalacaktır. Fakat kötü adamlar memleketten atılacaktır. Ve hainler ondan sökülecektir.

Hazreti Süleyman (A.S.) m büyük oğlu Rehoboam, bu son öğüdü üstün körü dinledi..
Artık gelmeyeceği için sevinmişti..
Halbuki bu öğütte neler yoktu ki!..
Kısacası Hazreti Süleyman (A.S.) ilerde hükümdar olacak oğluna şöyle demek istemişti:
«Ey oğlum, benim ecelim an meselesi.. Bunu haber aldım. Hükümdar olacaksın.. Şimdiye kadar verdiğim emir ve öğütleri uygula.. İmandan, onun hikmetinden ayrılma.. Anlayışlı ol. Böyle yaparsan Allah seni tutar.. Adalet, hak, hukuk, akıllı iş görme, rehberindir.. Yoksa İsrailoğullarımn çoğunun yüreğinde ne şirretlikler yatmakta olduğunu biliyorsun.. Onların gönlündeki put sevgisi yabancı kadın aşkı gibidir.. Sen de kurtul, onları da kurtar.. Yoksa o yabancı kadın, putperestlik, ölümdür.. Yolu ölülerdir..Bilirsin ki.atan Davud tebliğ etmişti, burada sâlihler oturacaklardır.. Diğerleri atılacak, ihanetlerinin karşılığı sürüleceklerdir..»
Rehoboam, böyle anlayacağı yerde, babasının kendisini hükümdar vekili yaptığını sandı ve sevinerek şehre gitti.. Dilediği gibi babasının yerine hükmetmeye, fetva vermeye, başladı.
Hattâ: «Babam ikinci emrine kadar Mescid-i Aksa'-ya kimseyi istemiyor..» diyerek vaazları kendisi verdi ve başka yerde ibadet ettirdi..
Pek haşindi..
Bir kötülük görürse, aman zaman dinlemiyordu.
En ağır cezalan veriyordu..

Bilhassa şöyle söyleyerek övünüyordu:
«Hükmetmede benim parmağım babamın beli kalın-lığmdadır.. Öylesine iridir, serttir, emirlerim..»
Tabiî bu sözler ve davranışları, İsrailoğıUl arını şüpheye düşürüyordu.. -
Esasen, Yahuda ve Efrayim kabileleri dışındakiler, kararlıydılar.. Hazreti Süleyman (A.S.) dan sonra kendilerine diğer kabilelerden arzularına göre, bir hükümdar seçeceklerdi..
Rehoboam'm daha şimdiden yaptıkları, arzularının gerçekleşmesi için kuvetli ipuçları oluyordu.
*
Hazreti Süleyman (A.S.), p yıl da Mescid-i Aksa'-dan hiç çıkmadı..
Yemeği getirilip bırakılıyordu..
Yendiği ve tabakların boş olduğu görülüyordu.
Fakat eskiden yaptığı gibi, arada dışarı çıkıp, bahçede dolaşmıyordu..
Pek merak edenler, pencereye sokuluyorlardı cinlerden ve sapıklığa teşne, öyle cinler gibi insanlardan.
Gördükleri manzara şuydu:
«Hazreti Süleyman (A.S.), Mescid'in ortasında, asasına dayalı bir halde, bütün heybetiyle ayakta duruyordu
Ama günün hangi saatinde gelseler öyle görüyorlardı.
Yanma sokulamıyorlardı..
Sebep soramıyorlardı.
Lâkin genel kanaat hayatta oluşundaydı.
Çünkü ölüp ayakta kalan bir insan şimdiye kadar ne görülmüş, ne işitilmişti..
Böylece, sapıtacaklar ve kâfir cinler yani İblis ordusundan olacaklar, hâlâ sözde iman (hâşâ) azabında ve .meşakkatindeydiler.
Aralarında tartışmalar da oluyordu: — 77 —

«Süleyman hayattan çekilse, ilk iş olarak, altın buzağı putunu yapmamız olacak..»
Altın buzağı, o genç inek, sanki baş meseleleri, idealleriydi..
«Elbette..» diye cevap verenler çıkıyordu. «Artık gelip geçen kervandakilerin eğlencesi olmayacağız..»
Bazısı da yepyeni fikirler atıyorlardı ortaya:
«Süleyman'ın üzerimizde pek hakkı var.. Bize kalırsa onun şimdi durduğu gibi heykelini yapalım ve tapalım.. Bunca sihri olan bir insan, elbette ilâhtır.. Hem, bir yeniliktir bu.. Hangi devlette insan heykeli yapılmış ve tapılmaktadır?.»
Bu fikir pek tutmuyordu..
Esasen Mescid-i Aksa'yı ve mukaddes emanetleri korumakla görevli olan Yahuda kabilesiyle Efrayim kabilesinde çoğunluk mümindi.. Bu dedikoduları çıkarıp tartışanlar, başşehre gelen diğer kabileler insanlarıyla sapık cinlerdi.
Çokları da korkuyorlardı.
Birbirlerine hatırlatıyorlardı:
«Süleyman, rüzgârlara, cinlere, kuşlara hükmeden adam, böyle duruyor ama, bu bir sihirdir. Yine aramızda geziniyor.. Neler konuştuğumuzu duyuyor.. Temkinli davranalım.»
Ara yerde kalan bir avuç mümin ise apayrı bir endişedeydiler..
Gerçeği görüyorlardı.. İlerde neler olacağım hesaplıyorlardı..
Hazreti Allah (C.C.), Hazreti İbrahim (A.S.) a va-dettiklerinde durmuştu.
Soyundan hükümdarlar ve peygamberler çıkarmış, onlan feyz ve bereket yatağı bir yer* yerleştirmişti.
Binbir ibret örneğiyle vahdaniyete sarılmaktan, imandan, neler kazanılacağım göstermişti..

İstemişti ki, İsrailoğullarmm hepsi bir nur gibi, bu toprağa çarpıp dağılsınlar, Allah'a teslim olmayı her t» -rafa ışık ışık düşüp yaysınlar.
Ama hani?..
Aksi olmuştu..
Benzetmek onları perişan ediyordu ama, gerçek meydandaydı.. Bu ensesi kaim, inatçı, sapık kavim, nur şöyle dursun, bir çamur kütlesi halinde vâdedilen topraklara düşmüşlerdi..
Peygamberler onları temizlemeye çalışmışlardı..
Eğer Süleyman giderse, bu çamur kütlesi, bizzat kendi elleriyle attıkları sapıklık taşıyla saçılacak ve yeryüzünün kirletmedik tarafmı bırakmayacaklardı.. Artık o yerlerde bunların kuracakları fitne, fesat, hile, madde aşkı zavallılığını temizlemek için yüzyıllar, binyıllar, yetmeyecekti.. Kazınmaları ancak Hazreti Allah *(C.C.)* in emriyle olacaktı..
Bunun için peygamber olmaya, mâna âlemine çıkmaya, veliliğe, lüzum yoktu..
Herşey açıktı çünkü..
Mademki bu topraklar sâlihler içindi ve mademki" îsrailoğulları şerre, küfre hazırlanıyorlardı, elbette ko-vulacaklardı buralardan..
Yine bir sabahtı..
Hazreti Süleyman (A.S.) a yemek götüren biri-si, koşarak geri döndü geldi..
Bağırıyordu şehirde:
«Süleyman, düşmüş.. Gidip yokladım.. Asası kırılmış ve kendisi ölmüş..»
Duyanlar koştular..
Anlatılanlar doğruydu..
Hazretf Süleyman (A.S.), yerde yatıyordu.
Asasma bir kurt dadanmış, için için onu kemirip
kırmıştı.

Aynı kurda yirmidört saat asayı yeme izni verdiler ve bütün asaya kıyasladılar..
Şu sonuca vardılar: °
Hazreti Süleyman (A.S.) tam bir yıl önce ölmüştü..
Fakat asası sağlam olduğu için ayakta durmuştu..
Sapık cinler ve müşrikliğe hazırlanan İsrailoğulları, böylece bir yıl daha emellerine muvaffak olamamanın azabını, meşakkatini, çekmişlerdi..
Esasen bunu, Hazreti Süleyman (A.S.) Hazreti Allah (C.C.) dan dilemişti. Ve kabul olunmuştu.
Bazı sapık cinler, öğündüler:
«Biz bunu biliyorduk.. Gayptan haberimiz vardı.»
Tabiî yalandı.. Öğünmeydi..
Çünkü Hazreti Allah (C.C.) ins olsun, cin olsun, dilemedikten ve buyurmadıktan sonra, hiç kimseye gayptan bilgi edinmek kudretini vermezdi..
Esasen, sözleri doğru olsaydı, gerek onlar, gerekse sapıklıkta bu şerre hazır cinlerle yarışan insanlar, Hazreti Süleyman (A.S.) vefat ettiği halde, kıvranıp durmazlar, melanetlerine derhal başlarlardı..
Sonra biz ona ölüm hükmünü infaz edince (dayandığı) asasını yemekte olan ağaç kurdundan başka birşey bunun ölümünü onlara göstermedi. Bu suretle yere kapanıp yıkıldığı zaman besbelli oldu ki eğer cinler gaybı bilmiş olsalardı öyle horlayıcı bir azap içnde kalıp durmazlardı.
Scbe': 14
Hazreti Süleyman (A.S.) o yıl, hicretten önce 1413 (M.Ö. 791) de, büyük bir merasimle, başşehir Kudüs surları dışına götürüldü ve pek sevdiği babası Hazreti Dâvud (A.S.) m yanma defnedildi.
En genç yaşta vefat eden peygamberlerdendi.
Çünkü yaşı henüz elliüçtü.

Bir zaman, rüzgârlar mezarı başında ılık ılık dolaştılar saygıyla.. Emrini beklediler.. Ümit kesince gittiler.
En küçük haşereden kuşlara kadar ziyaret edildi kabri..
Onlar da üzgün döndüler yuvalarma..
Mümin cinler çekildiler..
Böylece meydan sapık cinlere yani İblis ordusu şey-tanlanyla, onlara özenen, aynı yoldan giden insanlara kaldı..
Hattâ Seba Melikesi ülkesinde bile Kazreti Süleyman (A.S.) m vefat ettiği haberi işitilince, Hazreti Süleyman (A.S.), oradaki inşaatı yapmak için hükümdar ve melike emrine verdiği sapık cinler ile o yoldaki insanlar, işlerini bıraktılar..
Haberi getiren cin şöyle demişti:
«Ey cin topluluğu, haberiniz olsun ki Süleyman ölmüştür.»
Ona pek inanmadılar..
Bir yıl beklediler..
Ölüm gerçekleşince, çekildiler.
Yaptıkları eserlerle övünmeden de edemediler..
İki taşa şunları yazdılar:
«Biz yedi yıl çalışarak Rehazat-ı Eydin'deki Selhin, Sarvah, Mervalı ve Beyanun kalesini, Hind ve Hüneyde kalelerini inşa ettik.. Su toplamak için kalede yedi çukur kazdık. Sonra Rey'de de Talsum kalesini inşa ettik.»
Yemen'deki sapıkların ilk baş kaldırmasından sonra, önce Seba ülkesinde Melike Belkis ve kocası hükümdar Zu Betea'nm saltanatı son buldu.. Müslümanlıktan yine ateşe, güneşe, putlara dönüldü..
Yeryüzünün hemen hemen her devletinin gözü İsra-iloğulları üzerindeydi..
Acaba oradaki vahdaniyet fikri, Allah'a teslim olma, ne zaman bırakılacaktı?..

Elbet içten gayret edildiği gibi, dıştan da edilmeliydi.
Birçok adamlar gönderildi..
Bunlar sapıklığın tohumlarını daha serbestçe serptiler.. Fitne ve fesatlarıyla, zehirleriyle, suladılar..
Beklemeye başladılar..
Hazreti Ya'kub (A.S.) m soyundan gelen, oniki oğlunu temsil eden bu oniki kabile elbette gecikmez, birbirlerine düşerlerdi.
Barış kalkar, bol bol kan akıtılırdı..
Sinmiş, haraca bağlanmış, bilhassa Şam bölgesindeki ufak ufak kırallıklar, kıpırdadılar..
Durumun vehametini gören tsrailoğulları, çareyi yine Hazreti Süleyman (A.S.) m oğlu Rehoboam etrafında toplanmakta aradılar.
Fakat **kırkını** aşmış bu adam, pek sertti, o derecede de inançlı ve gururluydu..
Esasen pek servet sahibiydi..
Şimdi bu madde zenginliğine bir de saltanat eklenince ne oldum delisi oldu..
Yahuda ve Efrayim kabileleri dışında kalan on kabileyi kırdı.. İdare edemedi..
Onlar da hemen Mısır'a haber yolladılar..
Bir zamanlar Hazreti Süleyman (A.S.) dan kaçan ve Seba Melikesi Belkıs'ı ayartmaya kadar cür'et eden Nadab oğlu Yeroboamı çağırdılar.
Nabat oğlu Yeroboam, sevindi..
Mısır kiralına çıkarak, ona pekçok tavizler verdi.
Maksadı güney sınırını sağlamlaştırmaktı..
Sonra kısa yoldan, kuzeye çıktı ve Kudüs'e uğramadan kendisini tutacak on kabilenin bulunduğu kuzey taraflarına gitti.
Biliyordu, halkı nasıl elde edeceğini..
Bunların hazırlıklarına girişti..

IV

NUR SÖNDÜRME YARIŞI

Hazreti Süleyman (A.S.) in vefatından hemen sonra, İsrailoğullarmm aklı başındakiler, bütün kabileleri temsil ederek, Şekem'e geldiler..

Hazreti Süleyman (A.S.) in oğlu Rehoboam'ı oraya istediler..

Nabat oğlu Yeroboam henüz işe el atmamıştı.

Şekem'de Süleyman'ın oğlu Rehoboam'a anlattılar:

«Ey Rehoboam!. Biz oniki' kabile yine seni hükümdar tanıyacağız. Fakat bazı dileklerimiz var..»

«Nedir?..»

«Biliyorsun, baban Süleyman inanç hususunda aman dinlemedi.. Halbuki kendisi ailelerinin dinlerine göre, onlara putlar yaptı..»

«Yalandır..»

«Öyle olsun.. Bizi sen behemahal Allah'a teslime mecbur tutma.. Kendi halimize bırak.. Halk öyle bir arzudadır.. Yükümüzü hafiflet..»

«Bu küfürdür.»

«Zorla dilenene kulluk edilmez..»

«Kitaplarımız, şeriatlerimiz var..»

«Emrimizdeki ve haraç veren kırallıkları serbest bıraktık..»

Süleyman (A.S.) m oğlu Rehoboam, aklı yatmadığı halde izin istedi düşünmek için..
İlk önce ihtiyarlara danıştı..
Onlar şöyle dediler:
«Baban gibi yap.. Onlara daima iyilik et.. Sen peygamber değilsin.. Mucizelerin yok. Sırtlarını okşa, kendiliklerinden put sevdasından vaz geçerler.. Vahdaniyette kalırlar.. Esasen bilirsin ki Yahuda ve Efrayim kabilesi dışındakiler, saltanatın sizde oluşuna karşıdırlar.. Diride zorlama yoktur.. Terbiye, bilgi, öğüt ister.. Vaazlara, hikmete önem ver.»
«Fakat açıkça put istediler..»
«Sanki hayır desen yapmayacaklar mı?.. Belki bir peygamber zuhur eder, onları yola getirir..»
Rehoboam'm bu yumuşaklığa, hele sapıklığa izin vermeye aklı yatmadı..
Gençlere danıştı bu sefer..
«Benden babamın onlara koyduğu boyunduruğu hafifletmemi istiyorlar.. Ne dersiniz?...»
Gençler onu kışkırttılar:
«Boyunduruktan muratları şeriattir.. Dilediklerine tapmak ve arzularım yapmak istiyorlar.. Sen babandan bile ağır davranacağını ilân et..» ■ Rehoboam öyle yaptı:
«Benim küçük parmağım, babamın belinden daha kalındır.» dedi yine..
Hazreti Süleyman (A.S.) in oğlu Rehoboam'm son sözüydü bu..
Şekem'de toplanan kabile başkanları kestirip attılar: "
«O halde bizim artık Davut soyuyla hiçbir alışverişimiz yoktur..»
Çekilip gittiler..

Rehoboam hala baba itibarına, Mescid-i Aksa'ya ve mukaddes emanetlerin kendisinde olduğuna güveniyordu,
Kudüs'e döndü..»
Yahuda kabilesiyle Efrayim kabilesi onu kıral tanımışlardı.. Bunu esasen bekliyordu..
İhtiyarlar pek üzgündüler..
Rehoboam'a yine açıldılar:
«Devlet idaresi kolay değildir.. Acele götürmez.. Onları oyalayıp zaman kazanmalıydın..» dediler..
Rehoboam idaresiz olduğu kadar, beceriksizdi de..
Acele bir ordu hazırladı.. Şehadet sandığım çıkarıp asi on kabile üzerine yürümek istedi..
Gerçek müminler kardeş kanı dökülmesine razı olmadılar...
Bunlara korkaklar da katılınca, Rehoboam savaşa gidemedi.
İsyan eden on kabile ise, kendilerine bir baş arıyorlardı.
Eğer geç kalırlarsa, aralarında kavga çıkacaktı.
İşte bu anda Mısır'a kaçan Nabat oğlu. Yeroboam çıkıp geldi..
Her arzularını gerçekleştireceğini söyleyerek, hepsini kandırdı.. Bu suretle Hazreti Dâvud (A.S.) m devleti, ikiye bölündü.
1. Yahuda devieti: Başşehri Kudüs'tü..
Hükümdarı Hazreti Süleyman (A.S.) m oğlu Rehoboam'dı.
Lût Denizi kuzeyinden itibaren güneyde kalan topraklara hükmediyordu.
2. İsrail Devleti:
Başşehri Tirtseda (şimdiki Nablus) du.

Hükümdarı. Nabat oğlu Yeroboam'dı.. Lût Denizi hemen kuzeyinden Şam ötelerine kadar onundu. Yahuda ve Efrayim kabileleri hariç, Hazreti Yâ-kub (A.S.) in on oğlundan üreyenlere hükmetmekteydi.

(Durumun daha iyi anlaşılması için haritaya bakılması..)

İsrailoğullannın bu hali bir nur söndürme yarışıydı.

Şimdi sapıklık bıçak olmuş, onları ikiye ayırmıştı.

Kimbilir ilerde kaça bölecekti?..

Süleyman (A.S.) m zamanında smırda ve emrinde bulunan küçüklü büyüklü devletler, olaylan dikkatle inceliyorlardı.

O yıl Hicretten önce 1413 (M.Ö. 791) olduğuna göre, diğer önemli devletlerin durumları şu haldeydi:

1. Mısır:

Mısır'da Ramsesler devri son bulmuştu ve 22 nci sülâle Firavnlar tahttaydılar.. Bunlar Libyalıydılar.. Şimdiki Firavn Şişak'dı.. Hazreti Süleyman (A.S.) a kızını vermiş ve akraba olmuştu.

2. îran:

Burada Fersler, Medler gibi bazı devletler birbirleriyle ve komşularıyla mücadele halindeydiler

3. Asurlular:

Merkezleri Ninova olan bu millet, hanidir aynı bölgede bulunan Kaidelilerin (Geldanîlerin) hayatlarına son vermek gayretindeydiler.

4. Kaideliler:

Bunlar da karşı tedbirlerle uğraşıyorlardı.

5. Makedonya:
Burada genç bir devlet kurulmuştu.. Elenleri, hattâ Anadolu dahil Elenleri düşündürüyordu.
6. Roma:
Etenlerle ve vahşet halinde bulunan Avrupa halkı saldırısına karşı tertipte ve tetikteydi.
7. Afrika:
Habeşistan hariç, diğer yerler karanlıktaydı.
8. Asya doğusu:
Buradaki milletler birbirleriyle hükmetmek yarı-şmdaydılar..
8. Yemen:
Seba Melikesi Belkis'in vahdaniyete götürücü dini, Hazreti Süleyman (A.S.) in vefatıyla onu tahtından edecek bir akışa doğru gidiyordu..
9. Diğer yerler:
Elbette Amerika, Avusturalya kıtaları ve kutuplar henüz keşf edilmediği için, neler olduğu bilinmiyordu.
10. Fakat en acısı, her kervanda KABE'YE DOĞRU
putlar akıp durmaktaydı..
*** ****
Bir zamanlar İbrani, sonra İsrailoğlu, sonra Musevi, sonra yine İsrailoğlu ve nihayet ikiye ayrılıp birisi Hazreti Dâvud soyunu tutup Yahudi, diğeri İsrailoğlu adını benimseyen bu ırkçılık ve sadece dünya malı düşünen kavm, yeni bir maceraydı..
Yüzyıllar* süren şımarıklıklarını her def asında Hazreti Allah (C.C.) affedince, kendilerini mümtaz sınıf say-

mışlar, haşa, Hazreti Allah (C.C.) m kendilerine iltimas ettiğine sahip olmuşlardı.
Halbuki, bunda sadece ve sadece Hazreti Allah'ın, Hazreti İbrahim (A.S.) a yaptığı ahit vardı.
Bu ahit gerçekleşmişti..
Bundan sonra, kendilerini insanüstü gören bu kavm, her türlü dünya ve ahiret azabına, lanetine çarpılacaklardı, aynı yolda giderlerse;.
Gidecekleri de gün gibi aşikârdı..
Çünkü geçmişleri, peygamberlerine neler ettikleri, belliydi.. Unutulmamıştı.
Nitekim İsrail Devleti başına geçip hükmeden Nabat oğlu Yeroboam, halka nabzına göre şerbet vermeyi bildi.
Acele iki altın buzağı döktürdü..
Birisini Beytel'e, diğerini Dan'a diktirdi..
Bayram günü toplanan halka şöyle hitap etti:
«Ey İsrailoğlu! İşte seni Mısır diyarından çıkaran ilahlarınız bunlardır.. Onlara tap.. Sevgilerini kazan. Değil Mısır, dünya senin olur..»
Nabat oğlu Hükümdar Yeroboam, buzağıları inandığından değil, korkusundan döktürüp dikmemişti Bey-tel ile Dan'a.
Korkusundandı..
Çünkü elini çabuk tutmazsa, bayramlarda, halk Kudüs'e gidecek ve Mescid-i Aksa'yı ziyaret edecekti..
Bu halleri kurulan İsrail Devletinin yıkılmasına sebep olurdu.
İsrail sapık hükümdarı Yeroboam, iki altın buzağı döküp dikmekle de kalmadı.
Hazreti Süleyman (A.S.) in şeriatinde ne varsa, hepsini kaldırdı..
Her kabileye kendine uygun başkanlar tayin etti.
İlim adamlarını en sapıklardan seçti..
Tevrat ve Zeburun ezberlenmesi yasaklandı.. — 88 —

Zinaya izin verildi..
Hattâ Lût kavmi gibi erkekler de fuhşa katıldılar.
Böyle evler hazırlandı..
Her kasabanın en yüksek yerlerine, halkın dileğine göre başka putlar konuldu..
Kısacası, iman kalktı.. Ahlâk yırtıldı.. Namus parçalandı. Yerini ters yolda gitmek aldı.. Nur tamamen (söndürüldü.
Hükümdar Yeroboam'a nice nice yaşlı .bilginler gelip, yalvardılar.. Gidişin iyi olmadığını söylediler.. Fakat Yeroboam, onları dinleyeceği yerde, hepsini öldürttü.
Aklı fikri Yahuda devletindeydi..
Bunu kazanmak istiyordu..
Kan dökmekten ziyade hileye baş vurdu önce..
Mısır Firavn'ı libyalı Şişak'a acı mektuplar yazdı.
Hazreti Süleyman (A.S.) m karısı olan kızının, rehin olarak tutulduğunu, kendisine gönderilmediğini bildirdi.
Halbuki bu yalandı..
Firavn Şişak'm kızı, Hazreti Süleyman vefat ettikten sonra, kendi rızasıyla Mısır'a dönmek istememişti.
Bunun önemli üç sebebi vardı:
1. Müslümandı.. Mısır gibi sapık bir yerden iğreniyordu.
2. Kocası Hazreti Süleyman (A.S.) m başında bulunmak ve ecel gelince yanında yatmak istiyordu.
3. Oğul ve kızları mümindiler, onlardan ayrılmak zordu.

Firavn Şişak, bu haberi alınca, kızını tecrübe etmek istedi.. Ona mektup yazıp, Mısır'ı ziyaretini arzuladı.. Zamanı olmadığı cevabını aldı..

O zaman Mısır Fir'avn'ı Şişak, İsrail hükümdan Ye-roboam'm yazdıklarma tam inandı..
Demek kızım yollamayan, kendisine saldırılmasın diye elinde rehin tutan Yahuda hükümdan Rehoboam'dı.
Ona haddini bildirmek lâzımdı..
Firavn Şişak bir ordu hazırladı..
Hareket etti..
O sene Hazreti Süleyman (A.S.) vefat edeli beş **yıl** olmuştu..
Firavn Şişak, bütün Yahuda devleti topraklannı çiğnedi. Kudüs'e girdi.. Mescid-i Aksa'da kıymetli ne varsa, kızı ve torunlarına kadar, muhafızların altm kal-kanlannı bile, alıp döndü..
Bu, tefrikaya sebep olan İsrailoğullannm başına gelen ilk musibetti..
Halk, Yahuda devletinin cezalanmasına karşılık, İsrail devletine birşey olmayışım, cahil akıllanyla t>aşka türlü anladılar.. Şöyle dediler:
«İsrail, altm buzağıya tapıp kurtuldu.. Biz ise, Mısır ilâhlarına asi geldik, cezamızı bulduk..»
Bu söylentiler öylesine genişledi ki, Hükümdar Re-hoboam'm bile kulağma gitti.. O da şüpheye düştü.
Hattâ bir aralık, sapıttı..
Lâkin âlimler onu çabuk uyardılar..
Vahdaniyet ve Hazreti Musa (A.S.) a emredilen şeriat etrafında, Yahuda devleti birleşti.
İsrail Devletine hükmeden Yeroboam, yaptıklarından bir sonuç alamayınca, savaşmaya karar verdi..
Bu savaşlar yıllarca sürdü..
Süreceğe de benziyordu daha da..
*
**
Hazreti Süleyman (A.S.) m vefat tarihi olan Hic-

retten önce 1413 (M.Ö. 791) yılı başlangıç alınacak olursa, zaman, her iki devlette şöyle akıp gitti.. Olaylar gelişti.. Ama, onlar daima birbirleriyle savaştılar:
Yahuda Devleti:
Başşehir Kudüs..
Halkı Yahuda kabilesiyle Efrayim kabilesi.
Hükümdarları:
17 yıl Rehoboaın hükümdarlık etti. Yerine oğlu Abi-yağıç geçti.. Beşinci yılda Yahuda devleti Mfsır tarafından çiğnendi..
3 yıl Abiyağıç hükümdarlık etti.. Öldü.. Yerine oğlu Abiya geçti.. İki yıl hükümdarlık etti ve öldü.. Yerine oğlu Asa geçti.
41 yıl Asa hükümdarlık etti..
Böylece Yahuda devletinde, Hazreti Süleyman (A.S.) vefat ettikten sonra dört hükümdar değişti.. Ve 63 yıl geçti.
İsrail Devleti:
Başşehir Nablus (Tirtsa)..
Halkı Hazreti Yâkub (A.S.) m Yahuda ve Efrayim soyu dışmda kalanları..
Hükümdarları:
22 yıl Nabat oğlu Yeroboam hükümdarlık etti.. Altın buzağı diken ve her türlü sapıklığa başlatan, Musa şeri-atiyle Tevrat'ı, Zebur'u unutturan budur.
Yerine oğlu Nadab geçti.. Fakat aynı yıl Baaşa isminde birisi Nadab'ı öldürüp hükümdar oldu..
24 yıl sürdü Baaşa'nm hükümdarlığı..
Yerine oğlu Ela (Elam) kıral oldu.. O da öldürüldü iki yıl kırallıktan sonra.. Onu öldüren Zemiri hükümdarlık yaptı. Fakat bu saltanat yedi günlüktü.. Çünkü iki kişi tarafından öldürüldü.. Katiller Tıbni ve Omri'ydiler.

Bunlar İsraili ikiye bölüp altı yıl hükmettiler ve aralarında savaştılar.. Sonunda Omri galip gelerek İsrail Devletinin tek hükümdarı oldu..
İlk yaptığı iş, İsrail başşehrini orada altı yıl daha kırallık yaptıktan sonra, Samiriyye'ye taşımak oldu.. Böylece saltanatı Onsekiz yıl sürdü.
Yerine oğlu Ahab geçti.
Demek ki geçen bu 63-66 yıllan arasında kırallar hep savaştılar..
Son kırallar Yahuda'da Asa oğlu Yahoşafat'tı.. 35 yaşında kıral olmuştu.. İsrail'de de bu tarihte kıral Ahab (Ehab) hükümdardı.
Fakat İsrail devleti Hükümdarları sapıklığı bütün şiddetiyle yürüttükleri halde, Yahuda hükümdarları, vahdaniyetten ve Musa (A.S.) şeriatinden şaşmadılar.. Sapıtmak isteyenleri cezalandırdılar.. Hiç kimseye fırsat bırakmadılar..
Son firavn baskını ona iyi bir ders olmuştu..
Tevrat ve Zebur'un ezberlenmesine önem verdiler..
Onlar da biliyordu ki, bu iki kitap, daha şimdiden nazil oluş safiyetinde değildiler..
Fakat daha fazla değişmesini önlemek istiyorlardı.
Bu arada gerek İsrail Devletinde, gerek Yahuda Devletinde birkaç adam çıkmış, yalancı peygamberliğe kalkışmışlardı.
Hele İsrailoğullarmın bu iddiada olan peygamberi, düpedüz, dünya menfaati uğruna putları tutmuştu..
Yahuda devletine gelenlerse, tamamen nursuz insanlardı..
Çabuk seçilip uzaklaştırıldılar..
Durumu iyi görmeyenler, sabırsızlanıyorlardı..
Hz. Allah (C.C.) dan onları tekrar nura götürecek, sönen aydınlığı parlatacak bir peygamber diliyorlardı.

Bazan dayanamıyor, birbirleriyle dertleşiyorlardı:
«Hani, Hazreti Allah (C.C.) her kavme bir peygamber behemehal gönderirdi?..»
Diğeri sabır tavsiye ediyordu:
«Altmış yetmiş yılın değeri nedir.. Gelir elbet.. Hele müminler varsa..»
«Öyle ya.. Hazreti Allah (C.C.) bir kavimde dört mümin bulunsa, o kavme mühlet verir.. Halbuki Yahuda devleti olan bizler çokluktayız..»
«Bana kalırsa görünüşe aldanmamalı.. Onlar ağızlarıyla müminiz diyorlar ama, yürekleri İsrail Devleti hayatına imreniyor.. Görmüyor musun, gün geçmiyor ki, yüzlerce Yahudalı, İsrail sınırlarını aşıp, putlarına kokuyor..»
Bu da İsrail hükümdarının,' sapıklarının hilesiydi.
Yahuda devleti arasında korkunç bir propagandaya girişmişlerdi.. Savaşla yenemediklerini, içerden yıkmak istiyorlardı.
Çok akşamlar, Mescid-i Aksa yakınlarına çömelmiş, başım önüne eğmiş, elindeki asayla toprağı eşeleyen, ihtiyarların ağlaya ağlaya, Hazreti Dâvud (A.S.) m Mez-murlarmdan, yahut Hazreti Süleyman (A.S.) m ilhamlarından okudukları görülürdü.
Bilhassa Hazreti Dâvud (A.S.) m şu mezmurunu pek söylerlerdi:
Kurtar ya Rab, »
Çünkü muîteki bitiyor. Çüfikü insan oğulları arasında Müminler tükeniyor.
Herkes komşusuna Yalan söylüyor. Düzgün dudakla. İki yürekle söylüyorlar.

Rab bütün düzgün dudakları, Büyük söyleyen dili kesecektir. Onlar ki: Dilimizle üstün çıkarız, Dudaklarımız bizimdir, Bize efendi kimdir derler.
Hakirlerin mağdurluğundan, Fakirlerin inlemesinden ötürü, Rab diyor: Şimdi kalkacağım, Onu özlediği selâmete koyacağım.
Rabbin sözleri pâk sözlerdir. Toprakta pota içinde kal olunmuş, Yedi kere tasfiye edilmiş Gümüş gibidir.
Onları sen tutacaksın ya Rab!.
Onları bu nesilden
Ebediyen koruyacaksın.
Alçaklık âdemoğulları arasında yükselince,
Kötüler her yanda dolaşır..
Hicretten önce **1356 (M.Ö.** 734). **yılıydı..**
Hazreti Süleyman (A.S.) vefat edeli ve İsrailoğulla-rının parçalanışı üzerinden 57 yıl geçmişti..
İsrail Devletine 12 yıldanberi Omri oğlu Ahab hükmediyordu.
Yahuda devletinin hükümdan da Asa oğlu Yaho-şafat'tı.
İki devlet arasında cenk olanca hızıyla sürüp gidiyordu.
İsrail Devleti hükümdan Ahab, savaşı kumandanlara bırakmış, her türlü sapıklık içinde gününü gün ediyordu.

Bir akşam üstü, başşehir Samiriye'deki sarayında dinlenirken, derin bir iç geçirdi..
Onu eğlendirmekle görevli adamlarmdan birisi, hemen yarandı:
«Ey hükümdanm!. Senin ağzından *böyle* bir nefes nasıl çıkar?..»
«Niçin çıkmasın?.. Ben insan değil miyim?..»
«Ama sebep yok ki.. Hasta değilsin. Ne "dilersen yapılıyor.»
Hükümdar Ahab yüzünü ekşitti:
«Sıkılıyorum..» dedi.
«Neden ama?..»
«Herşeyden bıkılırmış demek..»
«.....,.....»
«Hep yenilik lâzım..»
Bir ilhamda da bulundu hükümdar Ahab:
Küçülüp böcek kadar, Bal peteğinde ağırlamam da, Mademki insanım. Dindiremiyorum İçimdeki arzuları.
Bana hükmeden birşey var.. Saltanatımı zindan ediyor.. Bunu bulmalı, Asıl öz düşmanımı, Ezmeli, yok etmeliyim..
Kime baş vursam!. Çare istesem, şaşırdım.. Sanki bir kuşum, Yükseldikçe kanamıyorum, i Kanatlarım dayanır mı buna?..

Adam, gecikmeden akıl verdi:
«Ey hükümdarım!.. Sen avlanmaktan zevk alırsın.»
Hükümdar Ahab bunu reddetti:
«Hayır hayır. Beni savaşa yollamak arzusundasın sen.»
«Değil.. Bayağı avdan bahsediyorum..»
«Her türlüsüyle avlandım..»
«Ben Gıleadlıyım... Orada av boldur.. Eğlenirsin hükümdarım.»
«Gılead mı?..»
«Evet, hükmün altında bir topraktır. Erden Nehri doğusuna düşüyor..»
Hükümdar Ahab çok düşünmedi.. «Bu olur..» dedi.. «Yarın hemen yola ıçıkalım..»
«İyi bir karar verdin ey hükümdarım. Daha yaşın kaç ki?. Nihayet otuz var yok.. Kanının en kaynadığı anda durmak olmaz.»
Ertesi sabah, Hükümdar Ahab ile avcılan hareket ettiler. Hep doğuya gittiler avlana avlana.. Erden (Şeria) nehrini geçtiler..
Hakikaten Hükümdar Ahab pek eğlendi..
Yalnız avlanmamıştı.. Yol kesmiş, keyfince adam soymuş, çocukları çiğnemiş, kızları taşlarla ezmişti
Onbeş gün sonra, Gilead yurdundaydı.
Orada da dileğince avlanmıştı..
Sefahat ve rezaletin her türlüsünü yapmıştı.
Fakat günü geldi, ansızm bunlardan yine bıktı.
Söylendi: «Şimdi daha çok sıkılıyorum.. Olmuyor, sıkıntıma çare bulunmuyor..»
İlhamlanıyordu da sık sık:
Ben mi böyle yaratılmışım yalnız, Yoksa her insan aynıdır da, Saklıyor mu içindekileri?.

Bir eksik tarafım var.. Onu görsem, bulsam, Tedavi eder kurtulurum.
Bir subaşı lâzım bana.. öyle bir subaşı ki, Tabam bile gizlenmesin.
Ona bakarsam,
Belki eksiğimi tamrım..
Gözlerim parlar, yüzüm güler.
Hükümdar Ahab, nihayet bir sabah emrini verdi: , «Dönelim.. Faydasız bir yolculuk yaptık..»
Döndüler.. Batıya doğru dere tepe yürüdüler. İlk akşam Gilead yurdunda Tisbel adlı bir köyde konakladılar.. ′.′■■■
Sabah yine seyahatlerine devam ettiler.
İkindi olmuştu..
Ağaçları bol bir sırtı tırmandılar..
Tepeye ulaştılar..
Tepe yayvandı..
Çiçek ve ottan geçilmiyordu..
Kokular iç açıyordu..
Kaya, irili ufaklı mağaralar da boldu bu tepede.
Hükümdar Ahab, durdu:
«Burada uzun bir mola verelim..» dedi.. «Tepenin havası beni sardı.. Esasen geceyi geçireceğimiz köy görünüyor.. Gecikmeyiz.»
.Hükümdarın emrini yaptılar.. Ahab ikinci bir arzusunu söyledi: «Beni yalnız bırakın.. Çevrenin güzelliğini keyfimce seyretmek ve düşünmek istiyorum..»

Hükümdarın adamları, açılıp, arkadaki kayaların gerisinde kayboldular..
Hükümdar Ahab, bir zaman zevkle, biraz da aç gözlerle, inceledi dört yanını..
Neden sonra, karşısındaki mağara ağzında yirmibeş yaşlarında kadar bir adamın oturmakta olduğunu gördü. Adam, sade, yoksulca giyinmişti ama, tertemizdi.
Saçları, yüzü, elleri, açıkta görülen teninden ne varsa, parlıyordu, ışıkla yıkanmışlar gibi.
Adam pek dalgındı..
Hükümdar Ahab, dayanamadı, yavaşça kalktı ve sessizce yanma gitti.)
Ne yaptığını inceledi.
Adam, önündeki bir kır çiçeğine eğilmiş, ona sanki saray seyredercesine zevkle bakıyordu.
Dayanamadı, Hükümdar Ahab, öksürdü.
Adam, başını kaldırdı, göz göze geldi Hükümdar Ahab'la ve gülümsedi..
Hükümdar Ahab, adamın bakışları içinde yepyeni, şimdiye kadar, hiçbir insanda görmediği âlemlerle karşılaşmıştı.
Heyecanlandı ve diz çöktü..
Kendini tanıttı:
«Ben İsrail hükümdarı Ahab'ım; 12 yıldır hükmediyorum..»
Adam da kendisini tanıttı:
«Ben de, şu tepeler gerisindeki Gielad yuEduna bağlı' Tişbeli köyündenim..»
«Adın nedir?..»
«İlyas (İlyasın - Uya - Elia - Aliyasa - El As) (Kur'ân-ı Kerîm'de Hazreti İlyas'ın ismi böyle geçer. Yalnız bir yerde İlyâsin tabiri kullanılır.. Bunda iki rivayet vardır.. Birincisi, tlyas'a ait ad olduğu.. İkincisi ise Al-i Yasin yani Mu-

Iıammed ümmeti demektir.. İlyas'ın, El As olduğunu söyleyenler ise bu kelime manasıyla ölmemezliğine işaret etmişlerdir. Bazı din uleması da İlyas kelimesini Kur'ân'da A liyasa diye okumuşlardır.)

Hükümdar Ahab sormaya devam etti:

«Hangi sıptansm (kabiledensin)?.»

Hz. İlyas (A.S.) biraz düşündü... Şu cevabı-verdi:

«Kabile niçindir?.. İnsanım ya,, Hep kardeşiz, eğer aynı şeye inanıyorsak.. Ama ben sana bilgi vereyim yine.. Çünkü hükümdarımsın ve emrettin.. Ben, babam Yasin yoluyla şu atalarımdan Hazreti Hânın (A.S.) a ulaşırım: Yasin - Finahas - Ayzer - Harun.. Hazreti Süleyman (A.S.) dan kırkbeş sene sonra doğduğuma göre, şimdi yirmibeş yaşındayım.. (Hicretten önce 1378, M.Ö. 756).»

«Aynı şeye inanmaktan bahsettin ey İlyas!.. O nedir?..»

Hazreti İlyas (A.S.) birden cevap vermedi.. Baktığı kır çiçeğini gösterdi:

«Şunu dikkatle incele ey Ahab!. Ne şahane değil mi?.. Biz insanlar pek böbürleniyoruz ama, benzerini yapamıyoruz.. Hele ağaçlar, bulutlar, kayalar, dereler, su, gökyüzü, yıldızlar, güneş.. Ne bileyim ben, hattâ insan ve hayvanlar.. Bütün bunlar ve benzerleri bizim faydamız içindir.. Bilhassa seveceğiz.. Dikkat kesileceğiz. Onları yaratanı daha büyük, akla, gönüle sığdıramayacağı-mız bir aşkla seveceğiz.. Çünkü böylesine güzellikleri yaratan, kimbilir ne kadar güzeldir, kudret sahibidir!.. O varken varlığına inanılırken, insan hiç sıkılır mı?., öyle İlâhî bir aşktan bıkar mı... Aksine her geçen gün daha tutulur.. O'na koşar.. Kendisini de sevdirmeye çalışır, emrettiklerini yaparak..»

Hükümdar Ahab, bir hoş oldu..
Birden cevap veremedi..
Hazreti İlyas (A.S.) a bağırmak, kızmak, hattâ adamlarım çağırıp boynunu vurdurmak istiyordu ama, gittiği j'erlerden dönemiyordu..
Sâdece şöyle konuştu:
«Sen bana öyle bir şey ilham ettin ki, gerçekten sıkıntım geçti.. İsterdim ki bu sürekli olsun..»
«Elindedir ey Ahab!.. Hazreti Allah (C.C.) m Hazreti Musa (A.S.) a tevdi ettiği Tevrat ahkâmı bozulmak üzeredir tamamiyle.. Hazreti Dâvud (A.S.) in Zebur'u da öyle.. Senin devletini putlar istila etti.. Devlet değil orası.. Bir tarla. İneklerin, buzağıların, sığırların otlağı oldu.. İnsan bu kadar mı zavallıydı?.. Hattâ Yahuda Devleti de ilk fırsatta aynı yola koşacaktır.. İki devlet birdi.. Kardeşti.. Bu kan akıtma nicindir?.. Bilmiyor musun ki Hazreti Allah (C.C.) kaç kere emir verdi.. Bu bereketli topraklarda ancak sâlih kullar oturacaktır diye?.. Biz sâlih miyiz artık?.. Demek kovulacağımız, sürüleceğimiz, günler pek yaklaştı,,»
Hükümdar Ahab öğrenmek istedi:
«Kendin güzelsin.. Dilin pek tatlı.. İnandırıcı konuşuyorsun.. Ben atalarımdan öyle gördüm ve işittim, belki sihirbazsın ey İlyas..»
«Bunu bilhassa reddederim.. Sihirbaz değil.. Peygamberim. Vazifemi henüz aldım. Köyden çıktım. Sana, başşehrine gelecektim. Fakat Hazreti Allah (C.C.) vazifemi kolaylaştırmayı dilemiş olacak ki, önce bizi buluşturdu..»
Zekeriyya'ya, Yahya'ya, İsa'ya, tlyas'a da (böyle hidayet verdik).. (Onların) hepsi **sahillerdendi. (En'am: 85)**

İlvas da. şüphe yok ki, gönderilmiş peygamberlerdendi..
(Sâffât: 123)
Hükümdar Ahab, önce ürperdi:
«Demek benim yurduma, Samireye'ye, gelecektin?.» dedi.
«Evet ey Ahab!. Orası ve Şam bölgesi.. Hazreti Süleyman (A.S.) m kurduğu Şam kuzey doğusundaki Hel-bon (Şimdiki Baelbek) vazife bölgem dahilindedir..»
«Bana anlattıklarını halka anlatacak mısın?..»
«Öyle değil mi?..»
«Ben seni pek sevdim ey İlyas!. Gel benimle ama, benden başkasına, bu daveti yapma.. İsrail halkı buzağılarına, ineklerine, sığırlarına, psk tutkunlar.. Şam bölgesindeki kırallar da öyle. Sana her türlü kötülüğü ederler..»
«Ya sen ey Ahab?..»
«Ben Allah'ın varlığına ve senin onun paygemberi olduğuna şehadet ediyorum.. Bir zamana kadar, ben kuv-vetleninceye değin, bekleşelim.. Etrafımı saran hele her şehir, kasaba ve köyde oturan kâhinler!.. Bunlarla uğraşmak pek zordur..»
Hazreti İlyas (A.S.), hükümdar Ahab'a söz verdi.
Kendisi, güvendiği kimseleri alıştıracaktı, Hükümdar Ahab da, bir plân dahilinde, çevresindeki ve köprü-başlarmı tutan sapıkları temizleyecekti..
Bir karar daha aldılar..
Yahuda devleti insanları mademki mümindi, niçin onlarla savaşılacaktı?..
Yetmiş .senede ne geçmişti ellerine?..
Bol bol insan ölmüştü. Yuvalar sönmüştü.
Hükümdar Ahab. bunu yapacağına güveniyordu..

Çünkü şu saltanatının yeni yıllarında tek öğrendiği doğru şey, İsrailoğullarının savaşmaktan, can vermekten, kaçmalarıydı..
Yoksa on kabilenin bunca askeri, isteselerdi, candan dövüşselerdi, şimdiye kadar Yahuda'nın iki kabile-lik askerini çoktan yenerlerdi...
Hazreti İlyas (A.S.) ile Hükümdar Ahab, İsrail Devleti başşehrine birlikte döndüler..
Hükümdarın bütün ısrarına rağmen, Hazreti İl-yas (A.S.) sarayda kalmadı..
Kendine göre bir ev bulup yerleşti..*
Ziraatle, hayvancılıkla uğraşıp geçimini sağladı.
Fakat, Hükümdar Ahab, her akşam onu istetiyor, geç saatlere kadar başbaşa kalıyorlardı.
Birlikte ibadet ediyorlar, vahdaniyetten, İlâhî aşktan konuşup, dünyalarından özledikleri saadet dolu âlemlere gidiyorlardı..

V

PUSUDAKİLERİN GAYRETİ

Elbette sarayda olsun, şehirde olsun, Hükümdar Ahab ile, Hazreti îlyas (A.S.) in bu derece sıkı dostlukları gözden kaçmadı..

Pusuda bekleşenler vardı..

Önce sabredip beklediler..

Sonra kollarını, paçalarını, sıvadılar..

Lâkin onların bir zaman için gayretlerini Hükümdar Ahab'ın emri durdurdu.

Hükümdar Ahab, ay geçmeden, vezirini, kumandanlarını, kabile ileri gelenlerini topladı..

Şöyle dedi:

«Ey İsrail!.. Süleyman öleli yetmiş yıl oldu., ikiye bölündük.. Dövüşüp duruyoruz.. Elimize ne geçti?. İki kardeşiz aynı aileden.. Birimiz başka, diğerimiz başka ilâhlara tapıyorsak, bu hal dövüşmeyi mi gerektirir?.. O halde emrimiz altında olan, yahut vergi veren küçük kı-rallıklar bizim putlarımıza tapmıyorlar diye onlarla da savaşalım.. Yahuda Devleti içine gönderdiğimiz casuslarımız yeter.. Onlar iyi çalışıyorlar, hergün bize putlarımıza tapmak için yüzlerce Yahudah koşuyor.? Zayıflamak ancak düşmanların işine yarayacaktır..»

Sordular:

' «Sözlerin pek doğrudur ey Hükümdar!-. Fakat barışı biz istersek küçülürüz.»
«Yahuda, hiçbir zaman savaşmaya kalkışmadı.. İlk saldıranlar bizler olduk.. Kulaklarını ustaca bükersek, barış teklifi onlardan gelir..»
«Bu olur...»
Hükümdar Ahab, dediğini yaptı..
Gizlice adamlar yolladı..
Yahuda hükümdarı çoktan sulha razıydı.. Çünkü mümindi..
Kıral Yahoşafattan, gecikmeden elçiler geldiler.
Barış teklifini getirdiler..
Yahoşafat'm mektubu, İsrail Devleti ileri gelenleri önünde okundu..
Ve barış imzalandı..
Fakat Hz. İlyâs (A.S.), Hükümdar Ahab ile anlaştı.
Yahuda Devletine adam ayartmak için giden casuslar, farkına varmayacaklar, fakat İsrail Devletine oradan .âjimler geleceklerdi halkı uyandırmak maksadıyla.
Bu tedbirin faydası görüldü.. İsrail Devletine, sözde sapıklığa özenmişler gibi, yüzlerce mümin geldi.
Hazreti İlyas (A.S.), bunlarla temas ediyor ve gereken emirleri veriyordu..
Bu sırada başka hayırlı olaylar da cereyan etti.
Yine Hazreti İlyas (A.S.) in ilhamıyla, Yahuda Devleti hükümdarı Asa oğlu Yahoşafat, İsrail Devletini ziyarete geldi.
İsrail Devleti hükümdarı Ahab, bu gelişten ziyadesiyle memnun kaldı.. Hergün ziyafetler verdi, merasimler yaptırdı.
Zaman zaman iki hükümdarla, Hazreti İlyas (A.S.) yalnız kalıyor, onlara barışın yeterli olmadığını, tekrar iki devletin birleşmeleri gerektiğini ilham ediyordu.
Buna yeni bir fırsat da zuhur etti. — 104 —

Suriye kiralı isyan bayrağını açmıştı..
İsrail ve Yahuda Devleti orduları birleşerek bu isyanı bastırdılar..
Fakat gidişi beğenmeyen, pusuda bekleşenler, olanlardan memnun değildiler.
Gayret üstüne gayret sarf ettiler..
Yahuda Devleti ile İsrail Devletinin birlik olmasını önlediler.. Yahuda Devleti Hükümdarı Yahoşafat yurduna döndü.
Lâkin, pusudakiler bununla da vehimlerini gideremediler.
Hazreti İlyas (A.S.) la hükümdar .Ahab'a yakın dostluğundan pirelendiler..
Çünkü hükümdarları artık eskisi gibi, ne bol bol ey-leniyor, ne safahat âlemlerine iştirak ediyordu.
Erkenden sarayına çekiliyor, Hazreti İlyas (A.S.) la adeta sabahlıyordu.
Saraydaki ileri gelenler hükümdarlarma kendilerinden yakın bir kişinin bulunmasını çekemediler..
Kıskandılar. Onların huyuydu.. Kıskançlık, haset iliklerine işlemişti.
Hemen dedikodu çıkardılar:
«Hükümdarımız, putlarımızdan yüz çevirdi.. Bayramlara pek isteksiz geliyor..»
Dedikodular pek tutmadı..
Halk barışı sevmişti.. Tekrar ortalık karışsın istemiyordu..
Hükümdarları onların taptıklarına karışmadıktan sonra, neye taparsa tapsmdı.. Umursamadılar.
Pusudakiler, halktan yüz bulamayınca, başka bir çare araştırdılar..
Öyle birisini bulmalıydılar ki, Hükümdar Ahab, Hz. İlyas (A.S.) m artık yüzüne bakmasın, onu aramasın..
Çünkü bunlar iyi koku almışlardı.. * — 105 —

Hazreti İlyas (A.S.) m Musa şeriatiyle amel ettiğini, fakat açığa vurmadığım anlamışlardı. Son kararlarına uygun birisini aramaya koyuldular.
Kimi övüp, hükümdar Ahab'a tanıtsalar, hükümdar, orada gereken ilgiyi gösteriyor, sonra unutuyordu. "
Bu pusuda yatanlardan birisi, yine öyle bir akşam evine mahzun ve düşünceli dönmüştü. Annesi sebep sordu:
«Nedir bu halin ey oğlum?. Yine Hükümdar tarafından azarlandın mı?..»
«Hayır.. Fakat İlyas adlı bir garibin, hükümdarı avcunun içine alışını bir türlü hazmedemiyorum.. Arkadaşlar o kadar uğraştık, onları birbirlerinden ayıramadık.. Hepimizin saraydaki itibarı, uşaklardan aşağı oldu.»
Dertlenenin annesi yaşlıydı. Epeyce başından ibretli olaylar geçmişti.. Herkese akıl hocalığı yapardı.
Güldü oğlunun sözlerine..
Şöyle ilhamlandı:
Bana bir kıl ver, Kayayı bile ortasından Ayırabilirim onunla..
Bir kıl istiyorum,
Bir kıl.
O kadar.. Oğlu, elini basma götürdü, istediği kılı kopardı: «Al!» dedi. «Sanırım büyü yapacaksın..» Annesi kılı aldı ama, savurup attı. '«I*ek~bönmüşsün..» cevabını verdi.. «İstediğim senin kılın değil. Bir kadının saç kılı olacak..» Oğlu bu sefer annesinin başına uzandı. Annesi yine güldü ve çekildi:

«Hayır.. Dediklerimi anlamadım.. Ey oğlum, kıldan muradım, .dünyalar güzeli bir kızdır.. Öyle bir kız hükümdarımıza takdim edilirse, gözü kimseyi görmez.. İlyas uzaklaşır gider..»
Oğlu bu fikri beğenmedi:
«Hükümdar Ahab'm sarayı kadınların çeşitleriyle dolu.. Bir ö kadar daoğlu kızı var.. Hele cariyeler!..»
«Sen gönülden habersizsin.. Gönül, yuvasim bulunca, öldürsen ayrılmaz artık.. Öyle vefalı bir kuştur..»
«Yani, hükümdara yeni kızlar mı gösterelim, takdim edelim. Sanırım devletimizde ve komşu kırallıklarda bulunan en güzel kızlar haremindedir.. Bir başkasmı biliyorsan söyle.»
Annesi: «Peki..» dedi.. «Hele yıkan ve dinlen, yemek yiyelim, sana anlatacaklarım olacaktır.. İş ki bunu başar.»
*
** Öyle yaptüar..
Ana, oğul yemekten sonra, karşılıklı oturdular.
Anne bir zaman pencereden baktı..
Hatıralarında gibiydi..
Söze başlamadan tekrar ilhamlandı:
Bir baş tanıyorum..
Kuğu boyunlu,
Mermer tenli,
Lâcivert bakışlı,
Altın saçlı bir baş!..
O baş, , Bir salkımsöğüt fidanına oturtulmuş.
Nazlı nazlı bükülür.
Sanki şarkı söyler
Adım attıkça..
Gönül, peşinden
Etek olup sürüklenir.. *[* — 107 -

O baş,
Dudaklara, dişlere, Dile de sahiptir.. Nar çiçeği açılmış, Gülümsüyor, Konuşuyor sanırsın..
Hele alay edercesine
Bükülen dudak uçları!..
Gamzelere dolan gurur.'..
Kirpiklerin oklar gibi
Yaydan boşanması ..
Hangi ordu karşısında durabilir..
Bir baş tanıyorum, O başı, yahut bedenini değil, Saçlarından yalnız bir kılı Getirip hükümdarına uzat yeter. O tek kılda gönlü asılı kalır.

Oğlu meraklandı.. Acı acı güldü:

«Böyle bir güzel tanıyordun da bana aldığın kadınlar niçindi ey annem?..»

«O güzeli üç yıl önce tanıdığım' zaman dokuz yaşındaydı ve bir hükümdar kızıydı. Babasının gözbebeğiydi.»

«Nerdedir?. Nasıl tanıdın?.»

«Hatırlarsan, baban ölmeden önce, onunla deniz kenarına, Sayda şehrine gitmiştik.. Sayda hükümdarı, sarayında bazı oymalar yaptıracaktı.. Baban Hazreti Süleyman (A.S.) devrinin kalburüstü sanatkârlarından olduğundan, Sayda hükümdarına sağlık vermişler.. Birlikte gittik. Altı ay sarayda kaldık.. O zaman Hükümdarın kızını tanıdım.."

«Adı nedir?..» «İzebel **(Azebil)**..»
«Ne ben işittim, ne başkaları.. Böylesine bir güzelliğin kokusu, buralara kadar yayılırdı.. Yamlmayasm ey annem?..»
«İnanabilirsin...»
«Belki sana öyle görünmüştür İzebel..»
«Sanmam...»
«Şimdi oniki yaşında olduğuna göre, talipleri çoktur.. Belki de evlenmiştir..»
«Dün, hâlâ sarayda olduğunu haber aldım.»
«Hayret edilecek birşey..»
«Sayda hükümdarı, onu evlendirmek istiyormuş ama, kız hiç kimseyi beğenmiyormuş.. Bazı şartlar da ileri sürüyormuş..»
«Nedir bunlar?..»
«Bilmiyorum..»
Oğlu sustu..
Annesi devam etti:
«Eğer İzebel, hükümdarımız Ahab ile evlenirse, kim çöpçatanlık yaparsa, sarayda en öne geçer..»
«Ben de bunu düşünüyordum.. Nasıl yapacağım?..»
«Beni unutma...»
«Pek hayal kurarsın sen.. Korkuyorum..»
Annesi: «Öyle mi?..» dedi. «O halde şimdiden ilk adımı atacağım.. Otur ve beni bekle..»
Annesi, örtündü.. Asasını aldı ve evden çıktı.
Gece başlamıştı.
Aldırmadan yürüdü.. İstikameti Hükümdar Ahab'm sarayıydı. «
Kadının işi yar gitti. .
Hükümdar Ahab saray bahçesinde, mehtaba karşı oturmuş, dalgın dalgın düşünüyordu..

Kadın, kapıya gitmedi..
Hükümdara en yakın bahçe parmaklığına sokuldu
Arka verip oturdu..
O haliyle hikmetlehdi kendince:
Şu gökyüzündeki Tepsi iriliğinde parlayan Aydan ne farkım olurdu Hükümdarımın hayatını yaşarken.
Ay, herşeyi aydınlatıyor, Yolculara kılavuzluk ediyor, Gönülleri birleştiriyor, Fakat kendisi yalnızdır.. Haline ağlamak işten değil.
Evet, hükümdarını gibi yalnızdır. Hükümdarım da ülkesinin gündüzüdür, Korkuyu dağıtır,
Uykudakiler emniyette uyurlar çift çift. Ama o, sorma artık gerisini!..
Hükümdar Ahab, kadının sözlerini işitmişti.
Düşündü..
Herşeye malikti ama, gerçekten yalnızdı.
Hz. İlyas (A.S.) ona bu halinden hiç bahsetmemişti.
Kadını içeriye istetti..
Karşısına oturttu..
Kimliğini öğrendikten sonra, anlamak istedi:
«Deminki ilhamların niçindi ey kadın?..»
((Geçerken, bir sana bir aya baktım.. İçim buruldu..
«Taştım, köpürdüm..»
«O kadar mı?.»

«Daha ne olsun?..»
«Çaresi nedir?.:»
«Bir erkek için yalnızlığın, iç boşluğunun çaresi, kadındır.. Ama diyeceksin ki, haremim dolu.. Olabilir. Dengini bulamamışsın henüz. Ara ve kurtul halinden.. Hayat, sandığın kadar uzun, hele ebedî değildir..»
Hükümdar Ahab, zekiydi.. Kadının dili altında bir-şeyler olduğunu anladı..
Adeta emir verdi:
«Sen çok şeyler biliyorsun..»
«Ona şüphe yok.. Yaşın sanırım otuzdur.. Sana sarayda yakmlık gösterenler, hi,ç Sayda hükümdarının kızından bahsetmediler mi?..»
«Hayır..»
«Ben o kızı gördüm.. Ancak hükümdarıma yakıştırdım.. Oğlum da saraydadır, hizmetinde bir kumandandır ama, sana açılmaya cesaret edemedi.. İşi ben üzerime aldım..»
Hükümdar Ahab, yeteri kadar, mehtap altında, kadının sözlerinden kışkırtılmıştı..
Kızı tarif ettirdi, yaşını, adını sordu.
O kadar..
Kadım geri yolladı..
Bahçede sabahladı Hükümdar Ahab.. Daha şimdiden İzebel'e kapılmıştı.. Ne yapsa kendisini kurtaramıyordu.
Ertesi gün, biraz uyuduktan sonra Hükümdar Ahab, kadının saraydaki kumandan oğlunu çağırttı.
İnanacakları vardı, sordu:
«Senin" baban hakikaten üç yıl önce Sayda şehrine gidip Hükümdarın sarayında çalıştı mı?..»
«Evet..»

«Annen?..»
«Beraber'gittiler.. Hattâ annem, sarayda hükümdarların aileleriyle dostluk kurmuş.. Çünkü pek hekim bir kadındır.»
Hükümdar Ahab, kararını söyledi:
«Ben anneni seninle tekrar Sayda'ya yollamak istiyorum. Maksadım, her ikiniz elele verip, hükümdarın kızı İzebel'in gönlünü bana çevirmenizdir.. Eğer buna muvaffak olursanız, ortak nasıl bir hayat süreceğinizi düşünün..»
«Emrini hemen yapacağız..»
«Üçümüzün arasında .kalacak.»
«Bana inanabilirsin ey Hükümdarım..»
«Gecikmeyin ama..»
«Gayret ederiz-...»
Hükümdar Ahab, kumandanla annesi Sayda'ya gittikten sonra, büsbütün kabuğuna çekildi.,
Onun hali en çok Hazreti İlyas'ı ilgilendirdi.
Ne zaman sorarsa: «İçimde bir sıkıntı var.. Başım ağrıyor.» gibi cevaplar veriyordu..
Hazreti İlyas (A.S.) m tavsiyesi ise hep aynıydı:
«İlâhi aşkı yaşa.. İbadet en iyi tedavidir, sıkıntıya ve hastalığa..»
Hükümdar Ahab: «Yapıyorum.» diyordu ama, kendi ilhamlarmdaydı..
Zaman geldi, artık Hz. İlyas (A.S) ı çağırmadı bile.
Nihayet bir akşam Sayda'ya giden kumandan döndü.
Önce hikâyesini özetledi:
«Ey hükümdarım!.. İzebel, anlatılanlardan da başka. Asla dil ile ifade edilemez.»
«Gördün mü?..»
«Gördüm.. Çünkü sarayda ağırlandım.. Annem hâlâ oradadır.. Bırakmadılar..»

«İzebel niçin evlenmemiş?..»
«Taliplerini beğenmemiş..»
«D halde görüşmemiz şart..»
«Öyle..»
«Bu çok zor.. Ben koca bir İsrail hükümdarıyım. Sayda ise bana haraç ödeyen küçük bir kırallık..»
«Daha iyi ya ey hükümdarım.. Hatıladığıma göre, Sayda hükümdarı bizi eski senelerde çok ziyaret etti. Hem bunu iade edersin, hem denizden faydalanmak istediğini söylersin.. Nasıl olsa bugünlerde herkesle barış içindeyiz..»
Hükümdar Ahab, pek düşünmedi.. Bu işe aklı yatmıştı.
Kumandan ayrı bir müjde de verdi: «Ey Hükümdarım!.. Annem, İzebel ile tenhada görüşmüş ve seni çok övmüş.. Kızın gönlünü kaydırmış. Fakat..»
Evet?..»
«İzebel güzelliğine mağrur bir kız.. Adeta, ayna karşısına geçince, kendisine tapıyor.. Ve istiyor ki herkes, put yerine ona tapınsın..»
Hükümdar Ahab, Hazreti Dâvud (A.S.) m oğlu Adoniya'yı hatırladı.. O da Şünemli Abişağ'a gönül vermişti.. Abişağ, tıpkı İzebel gibi güzelliğinin gururunday-dı ve bunu ebedîleştirmek istiyordu.
Hükümdar Ahab'ın canı sıkıldı..
İzebel'in heykelini yapıp, ona halkı tapmaya mecbur etmeye kalksa, halk isyan ederdi.. Onlar, ancak buzağı, inek yahut sığıra taparlardı...
Buna rağmen, Hükümdar Ahab, gönlünün havasına uydu, Sayda hükümdarını ziyarete gitti.. İzebel'i bizzat gördü ve artık kendisinde şuur namına hiçbir şey kalmadı..

Bir^ece ziyafetten sonra, bahçede Izebel. ile .dalaştı yalnızca.. Ona açıldı..
Izebel, bu onikisini henüz aşmış kız, gayet serbest konuştu.. İhtirasım şu cümlelerle dile getirdi:
«Ey Ahab! Beni ebedîleştirip halka taptıracak, bir kurt olsa bile, onunla evlenirim..»
Hükümdar Ahab, kesin söz veremedi, üzüldü:
O gece, odasma kumandanın annesi geldi..
öğrenmek istedi:
«îzebel ile aranız nasıl?..»
«İyi, fakat şartlan çok ağır.»
«Nedir bu şartlar?..»
«Tek bir şartı var.. Heykelini yapıp, halkı buna tapmaya mecbur edecekmişim.. Olur şey değil..»
Kadın şu ilhamıyla ümit verdi:
İnsan yiyen ağaçların, ' Arşlardan terbiye eden Ustaların çağında yaşarken, Kara kara düşünmek niçin?..
Biraz gayret, Biraz cesaret, Saltanatı kaybetmeden, Gönlü hoş tutmaya yeter.
«Nedir bu gayret ve cesaret?..»
«Ey hükümdar!. Ben atalarımdan dinlemiştim.. Mısır'da, Asur'da insan yüzlü, hayvan putlan varmış.. Sen niçin böyle birisini yapmayasm?.: îzebel de memnun kalır, halk da.»
«Bana yol gösterdin.. Seni ihya edeceğim..»
«Oğlumu da..»
«Evet..»

«Sana putu da*anlatayım.. Büyük bir inek bedeni olsun.. Buzağı, sığır değil.. Toprak nasıl her şeyin ana-sıysa, biz de insanların anasıysak, inek de öyledir. Hepimizi temsil eder»
«Buna bir diyeceğim yok.. Esasen halk ineğe tapar severek.»
«Tamam.. Gelelim ineğin basma.. Bunu İzebel'in başı yap. Hem dört tane olsun.. Herbiri bir tarafa_baksın..»
«Aklım yatar gibi oldu..»
«Böyle bir puta İzebel olsun, halk olsun pek sevinirler.. Çünkü iki sevdiklerini bir arada göreceklerdir.. İnek desen değil, kadın desen değil.. Yeryüzünde hiçbir devletin tapmağında da eşi bulunmayacak..»
Hükümdar Ahab, kadını savdı..
Yine sabaha kadar göz kırpmanı..
Pencere önünde gezinirken, İzebel'in bahçeye çıktığını görünce ona koştu..
Sanki kendisi düşünmüş gibi, fikrini müjdeledi..
Bu put şekli İzebel'i de pek sarmıştı..
«Git ey Ahab!.. Dediğin şekilde putu yap.. Hazar olunca haber sal.. Derhal babamla geleceğim ve seninle evleneceğim.» dedi. Yalnız ayrıca şu şartı koştu:
«Put, devletinin başşehri Samiriye'de olmasın..»
«Niçin?..» . «Sayda'ya ve kuzeydeki kırallıklara uzaktır.»
«Oralara da başkalarını yaparız..»
«Hayır.. Bu put yeryüzünde eşsiz olacak..»
«Mesela sen nereyi düşünüyorsun ey İzebel?..»
«Babamla devletinizi ziyarete gelirken çok küçüktüm. Bir şehirden geçtim.. Adı Halbon'du.. Bize yakındı.. Yüksek, güzel manzaralı tepeleri vardı.. Bu şehirde yap putu..»
«O şehri atam Süleyman kurmuştu..»
"— 115 —

«Düşün ey Ahab!. Tepelerin en güzelinde, iri bir inek.. Dört başlı bir inek ayakta duruyor. Her başı bir tarafa, yani Mısır'a, Roma'ya, Fers'e ve Asur ile Kalde'-ye bakıyor.. Ne manalıdır.. Bakan bu başlar kadın olunca ayrı şeref kazanırlar.. Şimdiden hayal ettim ve mesudum.. Hemen git, başla ey Ahab..»
«Bana inanabilirsin...»
«O dört başın yüzlerini hangi sanatkâr bana benzetecek?»
«Ben anlatırım.. Çünkü gözlerim açıkken bile seni daima karşımda göreceğim..»
«Şehrin adını değiştir.. Mademki oraya bir inek putu dikiyorsun (Baelbek) olsun..»
«Peki..»
*** ****
Hükümdar Ahab, sonsuz sevinç içindeydi..
İsrail Devletine dönerken, putu dikeceği şehre uğradı.
En güzel tepeyi seçti..
Henüz hiç kimseye maksadını söylememişti..' '
Başşehre ulaşıp sarayına yerleşti..
İlk aklına gelen, Hazreti İlyas (A.S.) oldu.
Önce onu uzaklaştırmalı, kendisiyle temasını kes-meliydi.
Hazreti İlyas (A.S.) ı çağırttı.
Eskisi gibi gülerek, candan konuşmadı..
Fikirlerini sert sert anlattı.. Böylece sapıklığını ilân etti.
Şöyle konuştu:
«Ey İlyas!.. Henüz bir seyahatten döndüm.. Deniz boylarını, Şam yakınlarını gezdim.. Kırlara misafir oldum.. Hepsinde gördüğüm, onların da bizim taptığımız putlara tapmakta olduklarıdır.. Demek senin bana telkin

ettiklerin boş şeylermiş.. Sen de bize uy.. Onlar bereket ve zenginlik içindeler. Dinleri hiçbir şeylerini eksiltmiyor.. Biz ise senin tanıttığın Allah'a tapmakla onlardan i azla bir yüceliğe sahip olamıyoruz.»
Hazreti İlyas (A.S.) m yüzünden kan çekildi..
Saçları dikleşti..
Ayağa kalktı..
Bu sapık hükümdara çok şeyler söylemek istiyordu ama. göz göze geldikleri zaman, onun kararlı olduğunu, fazla konuşursa, hayatiyle bile oynayacağını anladı..
Kısa bir cevap verdi:
«Biz Allah'ın kullarıyız ve ona döneceğiz.»
Hazreti İlyas (A.S.) daha fazla durmadı sarayda.
Çıkıp gitti.
Artık kendisini halkı dine açıktan çağırmaya selahi-yetli buldu.. Çünkü Hükümdar, hazırlık safhasının yarısında, anlaşmayı bozmuş ve sapıklara uymuştu..
Hazreti İlyas (A.S.), şimdiye kadar dost ve din kardeşi bildiği,.saydığı, bu hükümdarla mücadele edecekti.
Hükümdar Ahab, Hazreti İlyas (A.S.) gider gitmez rahat bir nefes aldı.. Artık dilediğini yapabilirdi.
Pusuda bekleşenler, Hazreti İlyas (A.S.) m artık saraya çağrılmadığını görenler, keyiflenmişlerdi..
Hele onları birgün Hükümdar Ahab toplayıp şöyle açılınca:
«Ey İsrail Devletinin ileri gelenleri!. Kahinlerim, vezirlerim, kumandanlarım!.. Ben niçin komşu devletlerle, hattâ Yahuda ile barış sağladım biliyor musunuz?..»
«Hayır..» cevabım aldı..
Anlattı: \
«Bunu bana ilahlar ilham ettiler.. Çünkü biz büyük bir devlet olduğumuz halde, öylesine azametli bir putumuz yoktur.. Mısır, Fers, Roma, Asur, Kaide başşehirleri

meydanda.. Tapınaklar göz kamaştırıyor.. İlahlar onları koruyorlar.. Bu barış devresinden faydalanarak yeryüzündeki en büyük putu ve puthaneyi yapalım..»
Dinleyenler, duyduklarına inanamadılar..
Hükümdar Ahab güldü:
«İnanmadığınızı görüyorum.. Anlatayım.. Putu başşehirde değil, kuzeyde yapacağız.. Şam yakınlarında.. Çünkü orası kervanların uğrağı, büyük devletlerin buluştukları ticaret merkezi bölgesidir.. Putumuz yirmi arşın boyunda (O zamanın arşım kırkbeş santim olduğuna göre on metre kadar boyda) olacaktır. Kendisinden on-beş kere büyük ve yüksek bir kaideye oturtulacaktır.. Hem put, hem bu kaide, altından yapılacaktır.»
öğrenmek istediler:
«Putun cinsi nedir?..»
«İnek...»
El çırptılar..
«Fakat şimdiye kadar akla gelmeyen bir değişiklik yaptıracağım.. İneğin dört başı olacak.. Her başı bir devlete dönecek ve onlara meydan okuyacak. Hem bu başlar kadın başı şeklinde yontulacaklardır..»
Hele bu haberler, dinleyenleri büsbütün coşturmuş-lardı.
Sevindiler. Secdeye kapanır hareketler yaptılar.
Birisi sordu:
«Kadın kime benzeyecek?.
«Toprak, inek ve kadın aynı şeylerdir.. Hepsi doğururlar.. Sanırım şekli bana ilham edilecektir..»
«Seba Melikesi Belkis'ten güzel olmalıdır..»
«Hiç şüphede kalmayın..»
Hüküdar Ahab, karan ilân edince, 6 gün Baelbek'e hareket etti.. Arkasından birkaç kervanlık altın yüklü hazinesi geliyordu... Binlerce usta ye işçi gönüllüydü...

Halk seviniyordu..
Tam "üç yıl, inşaat bitene kadar, Hükümdar Ahab, Baelbek'ten ayrılmadı..
Son yıhn yazında, hayat ettiğinden de azametli put meydana çıkmıştı..
Tepenin çevresine kahinlerin ve hizmetkârların oturması için evler de yaptırdı..
Putu ve puthaneyi idareye dörtyüz kahin -memur etti..
Her tarafa, komşu kırallıklara, haber saldı.
Merasime çağırdı..
Hepsi geldiler..
Tabiî Sayda kiralıyla kızı da vardı.
İzebel, ineği hayretle seyretti..
Bilhassa dört başın yüzlerinin tıpkı kendisine benzediğini görünce, hayallerine kavuştuğundan deliye döndü..
İçin için söylendi:
«Ebedileştim.. Ebedîleştim..»
*** ****
Bu büyük benzeyiş halkın da gözünden kaçmamıştı. Şaşkınlık içindeydiler..
Putları ineğin arzusuna veriyorlardı Hükümdarları Ahab'ın ilhamlarını..
Bir taraftan da, ilk fikri ortaya atan kumandanın annesi kadın, halkı dolaşıyor, onlan tahrik edecek ilhamlar söylüyordu.
Bilhassa şunu tekrarlıyordu: *Bu inek niçin*
Her- yöne bakımp duruyor?.. Yüzündeki sır Örtüsü nedendir?. Şerefli kadın bakışları Yeryüzünü aydınlatıyor.

Artık her anne,
Bir kıza karşılık
On oğul doğuracak..
Kudret yatağı olacak topraklarımız.
Daha ne isteriz?..
Lâkin, o inek,
Başka şey de arıyor..
Bir kız veya kadındır aradığı..
Kendine benzesin istiyor.
Sonu gelmez hükümdarlar
Doğurtacak ona..

Dinleyenler soruyorlardı:

Putumuzun dört yüzü de pekgüzel yapılmış.. Ona benzeyen kadın nereden bulunur?..»

«Aramak lâzımdır.. Mademki hükümdarımıza ilham edildi.. Bu kadın vardır.. Bulup,- hükümdarımızla evlendirmeliyiz..»

Arama kısa sürdü..

Saat geçmeden, İzebel üzerinde duruldu..

Halk, saray adamlarına, onlar da hükümdar Ahab'a yetiştirdiler:

«Ey Hükümdarımız!.. Putumuzun yüzünü taşıyan bir kız var aramızda..»

Hükümdar Ahab, bilmez göründü:

«Sanmam.. Hani?..»

«İşte şurada duruyor ve benzeyişi farketmiş, ayrılamıyor putun çevresinden..»

«Adı nedir?..»

«İzebel..»

«Kimlerdendir?..»

«Sayda hükümdarının kızıymış..»

«Evet?..»
«Ey Hükümdarımız!.. Şurada üç yıl dağ hayatı yaşadın. Bu eseri meydana getirdin.. Halkın ve bizim arzumuz, putumuzun yüzüne benzeyen İzebel ile evlenmen-dir...»
«Belki evüdir..»
«Öğrendik, değilmiş...»
«Peki vezirim babasını bulsun açılsın.. Kîzı da yoklasın..»
Hükümdar Ahab'm arzusu Sayda kiralına ve kızma ulaştırıldı..
Her ikisi de canlarına nimet bildiler.
«Peki, şerefleniriz..» dediler..
Put merasimini düğün izledi..
Halk günlerce şenlik yaptı..
Hükümdar Ahab ile İzebel yalnız kaldıkları ilk gece, İzebel, hükümdarı şaşırtan bir teklifte bulundu:
«Ey Ahab!.. Sana ve bana bu fikirleri verip çöpçatanlık eden kumandanm ile annesi için neler düşünüyorsun?..»
«Onlara ne dilerlerse vereceğim..»
«Yanılıyorsun ey Ahab!. Bunlar yaşamamalıdırlar.»
«Niçin?..»
«Sırrımızı biliyorlar.. Zamanla nankör olurlar.. Sırrı en iyi koruyan ölümdür..»
Hükümdar Ahab, henüz onbeş yaşını doldurmuş bir kızın ağzından dinledikleriyle hayrete düştü..
Böylesine fitne ve fesatta zeki, zalim, nankör olan bir kızın ilerde başına neler açacağını düşünemedi..
Aksine, yeni ailesinin aklıyla gururlandı.
«Sen bana saltanatımda çok yardım edeceksin ey İzebel, buna inandım..» dedi..
Sonra artık şuurundan emir almayan diliyle kararını bildirdi:

«Arzun bu gece yapılacak..»
«Düşün ey Ahab.. Ben çevrendekileri pek beğenmedim. Adeta zaferini kıskandılar.. Onlar bir çeşit seni tuzağa düşürmek için pusuda bekleyenlerdir.. Hepsini öl-dürt..»
Hükümdar Ahab birden cevap veremedi.
İzebel, yol gösterdi:
«Şimdi yediden yetmişe halk seni tutuyor.. Ne yaparsan alkışlar.. Asla kızmaz.. Bak! Tapmakta büyük bir ateş yanıyor. Halka seni kıskananların, kendi rızalany-la ilk ateşe atılıp kurban edilmek istediklerini söyle..»
Hükümdar Ahab, bunları aynen tatbik etti.
Hepsini, kumandanla annesi dahil, tapınağa merasimle götürdü.. Bu sarhoş, esrarla esasen dunyalanndan kopmuş insanlara, emir verdi:
«Benden putumuzun ilk kurbanları olmayı dilemiştiniz.. Sizi pek severdim ama, arzunuzu da kıramadım.. İşte ateş atılınız içine..»
Yüze yakın kumandan, kahin, vezir ve benzerleri, konuşulanları dahi anlayacak durumda değildiler..
Hükümdar Ahab önlerine düşünce ateşe gittiler ve peşpeşe alevlere girip, kazdıkları kuyuya düştüler..

IV
İLK MÜCADELELER
Tabii Hazreti İlyas (A.S.) da bütün yapılanlar esnasında yakındaydı.. Durumu, çıldırmışçasına sevinen halkı görmüştü.
Dört yüzlü Baıl (Bfeil) putuna bakıyor, kıpkırmızı kesiliyordu Allahından utanıp..
Şu put on metre değil, isterse bin metre boyunda ve yüksekliğinde olsundu.. Değil mi ki insan yapısıydı ve cansızdı.. Hiçbir faydası yahut zararı dokunmayacaktı.
Hazreti İlyas (A.S.), bütün bu sapıklıklara Sayda kiralının kızı îzebel'in sebep olduğunu biliyordu.
Fakat ümitsiz değildi..
Halk, kısa bir şaşkınlık ve delilik devresi geçirecek, peşinden yaptıklarına pişman olup, bu dikilen putta hiçbir kudret olmadığını anlayacaklar sanıyordu..
Onu üzen şey, Hükümdar Ahab'ın yüzden fazla yakınlarını, şuursuz bir hale getirip ateşe atması olmuştu.
Bunların içinde, pusuda bekleşenler olduğu gibi, Hazreti İlyas (A.S.) a inanmış insanlar da vardı.
Ayrıca,-Hükümdar Ahab'ın İzebel ile evlenmeden önce, Bael putuna memur ettiği dörtyüzden fazla kahin içinde de, Hazreti İlyas (A.S.), iyilerin, doğruların bulunduğunu biliyordu.

Bunlar, bilhassa Yahuda'dan kaçmış, sözde puta tapmaya heveslenen insanlardı..
Lâkin nedense, kendilerine itibar edildiğini, evler yapıldığını, bol para kazandıklarını görünce, vazifelerini benimsemişlerdi.
Hazreti İlyas (A.S.), bunlara başvurdu önce..
Uzun uzun vaazlar etti.. Atalarının yaptıklarını anlattı.
Hepsi utanıp başlarını önlerine indirdiler.
Hazreti İlyas (A.S.) onlara durumlarını açıklamalarını, hangi tarafı tuttuklarını söylemelerini ihtar etti.
Hayırda mıydılar, yoksa serde mi?..
Bağırdı:
«Daha ne zamana kadar iki tarafa topallaya topalla-ya yürüyeceksiniz?..»
Kahinler, Hazreti İlyas'a beklemesini tavsiye ettiler.
Konuşmaları bir hizmetkâr işitmişti. -
Koşup kıraliçe İzebel'e yetiştirdi.
«Ey Kıraliçem!.. Seni ebedîleştiren putun kâhinlerinin hepsi sahte bir sadakat içindedirler ve Ilyas'tan emir alıyorlar. Bunlar hayatta oldukça, çok geçmez, sen de putun da parçalanır.. Çaresine bak..»
Kıraliçe İzebel, o onbeş yaşındaki kız, zaten, her Baal putu yanma gidişinde, kahinlere baktıkça içine soğukluk düşüyordu.. «Bunlar benden değil.. Düşmanlarımdır.» diyordu.
Çok kere onlara ağır 'sözlerle hitap ediyor, azarlıyordu :
«Nedir bu pislik?.. Putumuzun üzeri, yüzü gözü toz toprak içinde.. İstemem!. İstemem!...»
Kahinler sebep sıralıyorlardı:
«Şu iki tepe arasından hiç durmamacasma yel esiyor ve önüne ne katarsa getiriyor..»

Kıraliçe İzebel, İsrar ediyordu: «Çaresine bakın.. Emrinizde bunca hizmetkârlar var.»
Kıraliçe İzebel, bununla da kalmadı.
Düşündü.. Düşündü..
Birşeyler yapmalı, bu kahinleri yok etmeli, yerlerine başkalarını almalıydı..
Kim olabilirdi bu başkaları?..
Babasının hükmettiği Sayda, eskiden beri puta tapardı.
Bol kahinleri vardı..
Bunlar iki tarafa topallamazlar, sadece sapıklıkta, serde, karar kılarlardı..
Böyleleri Baal putuna kahinlik etmeliydiler.
Kıraliçe İzebel, dokuz ay sabretti.
Nerdeyse doğuracaktı.
Baal putunun yapıldığı, her taraftan duyulmuştu. - Yahuda Devletinin sapıtmaya hazır şaşkınları, kütleler halinde İsrail Devleti tarafına kaçıyorlardı.
Herkeste umumî bir kanaat vardı.
Bu Baal putu, dört yüzlü inek, yakında behemehal, konuşacaktı.. Çünkü Israiloğullan, Mısır'dan kaçıp Kı-zıldeniz'i geçtikten sonra, Samiri'nin yaptığı put böğür-müştü..
Bu inek ise, her başıyla böğürccek, yeryüzündeki insanları dört taraftan kendisini ziyarete ve tapınmaya çağıracaktı.
Ne zaman olacaktı bu?..
Herkes «Yakındır.. Yakındır..» diyordu ama, hiç kimse kesin bir gün söylemiyordu.
Halkın arasında, hayali genişler vardı..
Bunlardan birisi ortaya öyle bir fikir attı ki, inanmayan kalmadı..

Kıraliçe İzebel çocuğunu doğurunca, bu dört başlı ineğin her ağzından beklenen çağrılar duyulacaktı.
Haber, Kıraliçe İzebel'e ve hükümdar Ahab'a da ulaştırıldı.. Sevindiler.
Kıraliçe tzebel, halkın bu inancından faydalanmayı bildi.
Babasına gizlice haber gönderip, Sayda kahinlerinden yüzlercesini getirtip, yakın mağaralara gizletti..
Bunlar tamam olduktan sonra bir sabah İzebel, yalancı bir üzüntüyle uyandı..
Ağlıyordu..
Hükümdar Ahab, telaşlanıp sebep araştırdı.
Kıraliçe İzebel, uydurduğu rüyayı anlattı:
«Ey Ahab!.. Putumuzun çevresinde dörtyüz elli siyahlar giymiş insan gördüm..
Dolaşıyorlardı.. Ellerinde meşaleler olduğu halde kasten yakmıyor, putumuzu aydınlatmıyorlardı. Sonra sen ansızın meydana çıktın. Kılıcını çektin ve bunlan doğradın..
Dağlara bağırdın.. Tepelerden, bir o kadar kahin geldi.. Ellerindeki meşaleleri yaktılar..
Putumuz aydınlandı..»
Hükümdar Ahab, sordu:
«O halde niçin ağlıyorsun?..»
«Öldürdüğün kahinler İsrailliydi. Gelenler ise benim memleketimden.- Sayda'dandılar..»
«Olsun.. Maksat putumuzu gazaba getirmeyecek tedbirleri almaktadır..»
«Evet.. Esasen senin kavmin henüz yeni puta tapıyorlar.. Bilgisizler.. Halbuki benim yurdumdakiler...»
«Hükümdar Ahab, artık fazla dinlemedi.. «Ben tapınağa gidiyorum..» dedi..
Kıraliçe İzebel'in arzusu da buydu..
«Ben de geleceğim..» diye tutturdu..
«Pek ağırlaştın ama..»

«Olsun. Arabadan inmem...»
Gittiler..
O gece, tapmağa yalan iki tepe arasından pek sert rüzgâr esmişti..
Baal putu tozla kaplanmıştı...
Kâhinler ise uyuyorlardı hâlâ..
Halk gelmişti..
Kurbanlarım getirmişlerdi.. Kâhinlerin uyanmasını bekleşiyorlardı.
Kıraliçe İzebel, Hükümdar Ahab'a Baal putunu gösterdi..
Yalandan içlendi:
«Şunun haline bak ey Ahab!.. Tanınmaz bir haldedir.. Hani ben ebedileşecektim?.. Putun yüzünde ne göz kalmış, ne ağız, ne de burun.. Böyle giderse, çocuğumuz doğduğu zaman, putumuz ilk gazabını gösterecek, konuşmayacak.. Bunun mânası açıktır.. Benim ebedileşmem demek, oğullarımızın ebede kadar saltanat sürmesi demektir. Fakat mümkün müdür artık?..»
Hükümdar Ahab, yeteri kadar dolmuştu.
Muhafızlara döndü, en korkunç ve beklenmeyen emrini verdi:
«Bütün kahinleri öldürün..»
Askerler durakladılar..
Hükümdar Ahab üzerlerine yürüdü..
Kılıcım çekmişti, tekrarladı:
«Bütün kahinleri öldürün diyorum.. Duyuyor musunuz?..»
Askerler, doğruldular ve emri yapmaya koştular..
Çeyrek saat sonra, tapınağın meydana dörtyüzden fazla cesetle dolmuştu..
Hükümdar Ahab, onları ateşe attırdı..
Kanlarına toprak serptirdi..

Kıraliçe İzebel'e gitti, arabaya sokulup konuştu:
«Rüyanın ilk kısmı oldu ey İzebel?.»
«Gerisi de gerçekleşir..»
«Bunu ümit ediyorum.»
«Şu deniz tarafındaki tepelere dön ve bağır.. Baal putuna sadakatle hizmet edecek gerçek kâhinler iste..»
Hükümdar Ahab, bunu yapamadı:
«Halk pek birikti.. Eğer sözlerim karşılıksız kalırsa, bütün itibarımı yok olur..» dedi..
Kıraliçe İzebel İsrar etti:
«Demek bana inanmıyorsun?..»
Hükümdar Ahab'a bu sitem yetti..
İki elini ağzına götürüp gösterilen istikamete doğru bağırdı.. Kâhinler istedi..
Halk da meraka düşmüş bakıyorlardı..
İnanamadılar gördüklerine..
Tepelerden adamlar belirip koşmaya başladılar..
Bunlar, Kıraliçe İzebel'in hazırladığı, mağaralara yerleştirdiği, Sayda kâhinleriydi.. Yani kendi adamları..
Birkaç saat sonra, tapmağa dörtyüzelli kâhin gelmiş oldu.. Vazifeye başladılar..
Bizzat, puta tırmanıp temizlediler..
Olanlar, bire bin katılıp şehre yayılınca, şüphedeki-ler de 'sapıttılar.. Artık Bael'e tapmayanlar parmakla gösterilecek kadar azdılar..
**
Hazreti İlyas (A.S.), bu durum karşısında, daha fazla sabredemedi.. „
Halkın arasına girdi..
Kalabalık nere3i bulursa, çarşı ve pazarda, onlara gerçeği anlatmaya çalıştı..
Allah'a sığınmalarım, O'ndan korkmalarını, Allah'-

tan olmayıp Baal putuna tapmak çılgınlığın ta kendisi olduğunu, cezalarmı çekeceklerini, bundan ancak müminlerin kurtulacaklarını açıkça söylüyordu.
İlyas da, şüphe yok ki, gönderilmiş peygamberlerdendi.
O vakit kavmine (söyle) demişti: «Siz (Allah'tan) korkmaz mısınız?..»
«O en güzel Yaradanı, sizin de, evvelki atalarınızın da Rabbi olan Allah'ı bırakıp da, «Ba'l»e mi tapıyorsunuz?..»
(Sâffât: 123-126)
Halk, daha fazla Hazreti İlyas'ı söyletmediler. Bilhassa yeni kâhinler, onları kışkırttılar. Halk, Hazreti İlyas (A.S.) ı yalancılıkla itham edip, taşladı ve kovaladı..
Fakat bunlar onu tekzib ettiler. Şüphesiz bunlar da elbette (cehenneme)- ihzaren getirilenlerdir.
Allah'ın ihlâsa erdirilmiş kulları (bunlardan) müstesna.
Biz ona sonra gelen (peygamberler ve ümmet) ler içinde (iyi bir nâm) bıraktık. (Bizden) selâm İlyas'a.
Şüphesiz biz iyi hareket edenleri böyle mükafatlandırırız. Hakikat o, mümin kuîlanmızdandı.
(Sâffât: 127-132)
Hazreti İlyas (A.S.) tepelere doğru gitti.. Kendisini emniyette görünce, orada durdu ve halka dönüp haber verdi:
«Ey biçareler!. Allahımın şerefini, nurunu soyun-

muş zavallılar!.. İşte ben artık şu uzaktaki dağın bir mağarasını kendime makam edineceğim... Yanıma müslü-man olmadan kimse gelmesin. Yoksa daha hayattayken cehennem ateşleri sizi sarar..»
Halk güldüler bu sözlere.
Hz. İlyas (A.S.), onlara en korkunç haberi verdi.
Böylelikle bekleştikleri ümitlerini kırdı:
«Kıraliçeniz İzebel doğuracaktır.. Fakat şu -altın yığınından başka şey olmayan Baal asla konuşmayacaktır»
Hatırlattılar:
«Samiri'nin döktüğü buzağı konuşmuştu..» ~
«Onu Allahım, bir sebeple, hikmetle, dilemişti..»
«Göreceğiz..»
«Evet, göreceksiniz.. Ne boş yere taptığınızı anlayacaksınız.. Hattâ, kıraliçenin doğuracağı çocuk hastalanıp ölecek. Sebep de sizlersiniz.. O çocukda şu putun kudretine, kuvvetine, yeni bir şeyler katacak hünerler olduğunu vehmettiniz..» '
Hazreti İlyas (A.S.) başka konuşmadı., -Gösterdiği dağa doğru yürüdü..
Orada bir mağaraya yerleşti..
Kendisine sığınacak müminlerin gelmesini bekledi.
Hiç gelen yoktu..
Bazan, haydutlar, soyguncular, onda mal ümit edip sokuluyorlardı ama, derhal alev alıp yamyorlardı..
Hattâ yırtıcı hayvanlar bile..
Hazreti Allah (C.C.) peygamberini tam bir emniyet içine almıştı..
Kıraliçe İzebel, Hazreti İlyas (A.S.) m konuştuklarını, bilhassa oğlu için söylediklerini işitmişti..
Oğlunun hastalanıp ölmesi, herşeyi alt üst edecekti.
Yoksa, oğlu doğunca, Baal putunun dört ağzının: konuşmasını, kahinleri vasıtasiyle temin etmişti.

Bunlar, toprağı kazmışlar, oradan, putun içinden geçen borular uzatmışlardı.. Boruların.sonu, Baal'in ağızlarmdaydı.
Çocuğun doğumuyla birlikte, kahinler konuşacaklar ve sesleri putun ağızlarından duyulacaktı
Beklenen gün geldi..
Tam öğle sıcağında Kıraliçe İzebel bir oğul doğurdu.
Halk esasen, günlerden beri gece gündüzjputun çev-'esinde bekleşiyorlardı..
Kıraliçe İzebel doğurunca, saraydan borular çalındı.
Halk, putun dört yanma sokulup ağzına baktılar.
Dikkat kesildiler..
Lâkin hiçbir ses duymadılar..
Cahil kahinler, hesaplarını yanlış tutmuşlardı.. Yere ve putun içine döşedikleri elli metreyi aşkm ince borulardan, sesleri elbette sona ulaşmazdı.
Kıraliçe İzebel, hasta yatağında, oyunun bozulduğunu işitince, kabahati hemen, Hazreti İlyas (A.S.) m üzerine attı:
«Çevrede İlyas sihirbazı varken putumuz konuşmaz. Hattâ bize gazab eder..» dedi..
Hükümdar Ahab, artık İzebel'in bir kuklası gibiydi.
Dağa askerler gönderdi..
Aradılar taradılar Hazreti İlyas (A.S.) ı bulamıya-rak elleri boş döndüler..
Halbuki Hazreti İlyas aynı mağaradaydı.
Üç ay sonra, Kıraliçe İzebel'in korktuğu basma geldi.
Oğlu ansızın hastalandı..
Bunu işiten halk da ürkmüştü..
Demek Hz. İlyas (A.S.) daima doğru söylüyordu.
Kıraliçe İzebel bu fikirleri düzeltti:
«İlyas bir sihirbazdır.. Fakat benim kahinlerim ve hekimlerim, oğlumu iyileştirecekledir..»

Tabii boş bir hayaldi bu..
Kıraliçe İzebel'in oğlu, bütün kahin ve hekimlerin tedavilerine rağmen, iyileşmek şöyle dursun, aksine, kö-tüledi.
Kıraliçe İzebel, çaresiz kalmıştı..
Kocası Hükümdar Ahab'ın yakasına yapıştı.
Bağırdı:
«Oğlumuzu kurtar!. Oğlumuzu kurtar!..»
«Elimizde ne varsa hepsini yaptık..»
«Bir çare olacak..»
«Baal dilerse iyileşir..»
«Evet evet.. Ona bol kurbanlar sun.. Hepsi genç, yeni doğan çocuklar olsun..»
Kıraliçe İzebel işte böyle vahşi, yırtıcı bir kadındı.. Tek kendi oğlu kurtulsun diye, şehirdeki bütün annelerin boynunun bükülmesini istiyordu.. Şu kadar içi titremiyordu.
Hükümdar Ahab, İzebel'in bu emrini de yaptırdı.
Binlerce çocuk, putun önünde doğrandı.
Fakat, İzebel arzusuna kavuşamadı..
Oğlu eridikçe eridi.
Tekrar Hükümdar Ahab'a koştu:
«Oğlumu kurtar!. Oğlumu kurtar!. Yoksa babamın memleketine geri giderim..»
Bu tehdit, Ahab için ölümden beterdi.
Şöyle cevap verdi:
«Oğlumuzu kurtaracak birisi varsa, o da İlyas'dır.»
«İlyas mı?..»
«Evet..»
«Sihirbaza inanacağız..»
«Öyle görünürüz.. Çünkü bana kalırsa, İlyas sihir yaptı. Bunu çok önceden haber verdi..»
«Evet evet.. Onu hemen getirt ve zindana at,. İş-

kence et.. Ta ki sihrini bozuncaya kadar.. Sonra öldürürsün..»
Hükümdar Ahab, cevap vermedi. Dalgındı.
Kıraliçe İzebel ihtar etti:
«Yoksa İlyas'dan korkuyor musun ey Ahab?..»
«Korkmuyorum.. Ne var ki, çevresini sihirlemiş, kim giderse yanıyor..»
«Dedikodudur bunlar..»
«Çok rastlanmış..»
«Bir tecrübe et..»
«Olur...» -
Hükümdar Ahab, Elli asker ayırdı.. Behemehal Haz-reti İlyas (A.S.) ı dağda bulup getirmelerini emretti..
Askerler gittiler..
Hazreti İlyas (A.S.) ı buldular..
Lâkin ihtarıyla durdular: '
«Eğer Allahıma teslim oldunuzsa geliniz.. Yoksa dönünüz.. Aksini yaparsanız yanarsınız..»
Askerlerin kumandanı: «Biz Baal'den başka bir ilâh tanımayız..» diyerek ilerledi, askerleri de onu takip ettiler.
Tutuşup yanmaları gecikmedi..
Olanları bir çoban görmüştü..
Saraya koşup haber verdi.
Saraydan başkaları gönderildi. Çobanın anlattıkları doğruydu.
Hükümdar Ahab, İzebel'e sordu:
«Emrini yaptım, gördün sen de, anlatılanlar doğruymuş.»
İzebeJ, yine hileye saptı.
Hükümdar Ahab'a şu aklı verdi:
Elli asker daha gönder, fakat İlyas sorunca onun Allahma teslim olduklarmı söylesinler.. Böylece yakalarlar..»

Bu emir de yapıldı..
Askerler, Hazreti İlyas (A.S.) m yakınma gelince bağırdılar:
«Ey İlyas!. Seni hükümdarımız istiyor..»
«Sebep nedir?..))
«Allahma iman edecek.. Pek pişmandır.. Baal putunu yıkacak.. Tek şartı hasta olan oğlunun kurtarılmasıdır.. Biz de senin Allahma inanıyoruz..»
Hazreti İlyas (A.S.), cevap vermedi..
Ellerini semaya kaldırdı.. Sordu Allahma:
«Ey Rabbim!. Bunlar acaba doğru mu söylüyorlar.. Bana yol göster..»
Hazreti Allah (C.C.) dan ceyabını aldı..
Gelen bu yalancı elli asker de tutuşup yandılar.
*
Son olay da saraya ulaşınca, İzebel ile Ahab ne yapacaklarını bilemediler..
Her önlerine çıkana adeta yalvarırcasına: «Çare. Çare.. Oğlumuz ölüyor..» diyorlardı.
Hükümdar Ahab'm veziri, hiç umulmayan bir anda İzebel ile Ahab'm huzuruna çıktı..
Şöyle bir ilhamda bulundu:
«Ey hükümdarım!. Ey kıraliçem!. İlyas (A.S.) a bir kere de ben gideyim..»
«Olmaz, elimiz ayağımızsm..» dediler kan koca.. «Sen yanar ve ölürsen halimiz nice olur..»
«Ben onunla anlaşacağımı ümit ediyorum..»
«Nasıl?..»
«Bunu bana bırakın..»
Kıraliçe ve kıral razı oldular...
Vezir gitti.
İlyas (A.S.) m bulunduğu dağa çıkıp, ona yaklaşınca, durdu.

Önce ilhamlandı.. Maksadı, Hazreti îlyas (A.S.) in kalbini yumuşatmaktı.. Söyledi ilhamlarını:
Ayağı taşa takılıp düşen,
Neden bütün taşlara
Kin beslesin?..
Onları savursun vadilere?..
Hiç değilse,
Yolundakileri ayıklayıp,
Kenara bırakmadı,
Hayat şekillerine dokunmamak değil miydi?.
- *Karışan ufuklar*
Ne karanlıktır!.. Tıpkı sinirli bir insan gibi, Ortalığı kırar geçerler..
Sonunda yorulur,
Yerlerini tatlı meltemlere bırakırlar.
Her insan gecikmez,
Pişmanlık getirir, siner.
Hazreti İlyas (A.S.), bu ilhamları beğenmedi:
«Bahsettiğin taşlar sapıklık taşlarıdır.. İmkân olsa, vadilere savurmak değil, yerin yedi kat dibine gömerdim. Ufuklar varsın kanşşm.. Fayda da vardır zarar da bunda.. İnsana benzetilemez..»
Vezir alttan aldı:
«Galiba haklısın ey İlyas..»
«Ben Allahımın İsrail Devletine gönderdiği peygamberim. Vazifemi yapacağım.. Şimdi kaya diplerinde bekliyorsam, Allahımın emriyledir.. Yoksa asla canımı dü-

çimmedim.. Bilhassa Ahab'a hayret ettim.. Ben peygamber, o hükümdar, halkı ne çabuk hayır yoluna götürecektik!.. Komşu devletlerin puta taptıkları halde zarar görmediklerini bahane etti.. Sayda kiralının kızı İzebel aklını başından aldı.. Böylece işler karıştı.. Şimdi düğümü çözdürmeye kalkışıyorsunuz..»
«Yine haklısın ey İlyas!.. Ben yalan konuşmayacağım. Hiç ümitlenme.. Hepimiz Baal putuna tapıyoruz ve tapmakta devam edeceğiz..»
«Nasıl isterseniz.. Ama İzebel, öldürttüğü kahinlerin hesabını verecektir.. Yerine pek zalimlerini Sayda'dan getirtti.. Oyununu biliyorum..»
«Ben vakit geçirmek taraflısı değilim.. Niçin geldiğimi anlatayım.. İzebel'in oğlu pek hasta.. Çare bulunamadı.. Hükümdar Ahab ve İzebel -seni çağırdılar:.»
«Hangi yüzle?..»
«Onlara göre, bu hastalık sihrinle oldu..»
«En nefret ettiğim şeydir o. Dinimde de yasaktır. Esasen elimden gelmez..»
«Umumî kanaat böyledir.. İzebel'in oğlunun yaşamasını istemedin.. Fakat yanılıyorsun.. Ahab'ın daha **pek** çok oğulları var.. Yerine saltanatı yürütürler..»
«Tabiî.. İzebel'in oğlunun hastalığı Allah'ın bir emridir. O çocuk behemehal ölecektir.. Çünkü öylesine cani ve sapık bir anneye verilecek en büyük ceza evladından etmektir..»
«Çocuğun ne suçu var?..»
«İlerde o da sizler gibi olacak değil midir?.. Varsın, günâh işlemeden cennetini bulsun.. Ayrıca o kadar ölen kahinleri düşün.. Bunların aileleri dul, çocukları öksüz kaldılar.. O zaman niçin böyle düşünmedin?..»
Vezir verecek cevap bulamadı..
Çevresine baktı..

Diğer mağaralarda adamlar gördü.. «Bunlar nedn-ey İlyas?» diye sordu..
İlyas (A.S.) saklamadı:
«Müminlerdirler.. İzebel gibi ellişer ellişer mağaralara taksim ettim.. Günün gelip, Baal putu yıkılınca, yerine mescit kurulunca, onu idare edecekler..»
«Ne kadardırlar?..»
«Dokuz mağara dolusu..»
«Dörtyüz elli kişi?..»
«Evet, tam İzebel'in kâhinleri kadar..»
«Hiç görüp haber veren olmadı..»
«İşte ben veriyorum..»
Vezir, lâfı uzatmakta fayda görmedi.
Rica etti:
<tHaydi gel ey İlyas, saraya gidelim..»
Hazreti İlyas (A.S.), bunda hâyr umdu. Belki hükümdar Ahab ile İzebel'i imana getirirdi..
«Peki..» dedi.. «Fakat şunu kesinlikle söyleyeceğim. Çocuğu iyileştirmek için gitmiyorum..»
Vezir kabul etti.
Hazreti İlyas (A.S.), kalktı.. Dağdan indi vezirle beraber.
*
Baelbek meydanından geçerlerken, tepedeki dev azmanı Baal putunu gördü Hazreti İlyas (A.S.).
Başını çevireceğine baktı dikkatle: «Şu putun bir kaya parçasından farkı nedir?..» dedi.. «Bir böcek kadar bile kudrete sahip değildir..»
Vezir, içinden kızdı ama, Hazreti İlyas (A.S.) ı kaçırmamak, ürkütmemek için sesini çıkarmadı..
Hazreti İlyas (A.S.) durmuştu.
Hâlâ puta bakıyordu..
Çünkü İzebel'in kahinleri, o dörtyüz sapık, putun

çevresinde dönüyorlardı.. Dövünmekten elbiselerini paralamalardı.
Halk birikmiş, seyrediyordu onları.. Gözlerinde 4us-kanan, garip parıltılar çakıyordu..
Hazreti İlyas (A.S.) sordu:
«Bu nedir?.. Yeni bir bayram mı icat edildi?..»
«Hayır.. İzebel'in oğlunun iyileşmesi için yapılıyor.. O zaman Baal ineği konuşacak..»
«Sizi, bütün sapıkları bilirim.. Çocuk iyileşse, fakat putunuz konuşmasa bunu sihrime vereceksiniz.. Daima bahaneleriniz hazırdır.. Bunu Hazreti Allah <C.C.) bildiği için, arzunuzu yerine getirmeyecek.. Gecikiyorsunuz. Topraklannız sâlih kullara verilmiştir.. Eğer, sapıklıkta devam ederseniz, sizi sürüp uzaklaştıracaktır.. Putunuz da yıkılacak, altınları kapışılacaktır.»
.Vezir, yine sabretti..
Onun bütün maksadı, İlyas (A.S.) ı Hükümdar Ahab ile İzebel karşısına çıkarmak ve kimsenin yapmadığını başararak, itibarını artırmaktı.
Halk, kahinle'rin cezbeye tutulmuş bir halde dönmelerine, yırtınıp dövünmelerine garip bir şarkıyla katıldılar ansızın.
Hazreti İlyas (A.S.) bunu da dinledi:
Doymadı inek.. Nasıl konuşsun?.. Ot yemez, Su içmez ilahımız..
Körpe etler bekliyor, İlık kanlar istiyor.. Nerde doğuran analar?. Yakalayıp getirin.

Birisi halkı susturdu..
Fikrini söyledi:
«İlâhımıza, kıraliçenin oğlu lâzımdır.. Bunu kirala bildirelim.. İlahımız, onun çocuğunu kurban edersek, ancak konuşur.. Kıral ve kıraliçe korkmasınlar.. Oğullan tekrar dirilecektir inek konuşunca..»
Cahil halk bu yeni fikre pek sarındılar..
Kâhinleri zorladılar.
Kâhinler de onlar kadar cahildi.
Başlarmdakini saraya gitmeye mecbur ettiler.
Hazreti İlyas (A.S.) durumu görünce hızlandı.
Başkâhinden önce saraya vardı..
Onu sabırsızlıkla bekleyen Ahab ile İzebel'in karşısına çıktı..
Hükümdar Ahab hazırlıklıydı..
Pek yumuşak konuştu:
«Ey İlyas!. Bizim 'seninle iyi bir geçmişimiz var.. Unutulamaz.. Sana hakikati söyledim diye danldın gittin.. Üste de sihirle benden intikam almaya kalkıştın.. Vazgeç bundan. Oğlum hastadır.. Onun sihrini boz, sana Bael putu ağırlığınca altın vereceğim. Ayrıca dilediğin şehirde kırallık..»
Hazreti İlyas (A.S.), İzebel'e baktı.
O da aynı sözleri söyledi.. Yemin etti.
Hazreti İlyas (A.S.), üzüldü:
«Ben buraya bambaşka ümitlerle gelmiştim..» dedi. «Allahıma teslim olacağınızı sanmıştım.. Canı veren de O'dur, alan da... Oğlunuza yapacak bir işim yoktur.. Önce imana gelin, sonra Allahıma yalvarm.. Belki duanızı kabul eder. Tek çare budur. Fakat yalandan olmayacak.»
İzebel ile Hükümdar Ahab, hileye saptılar.
Sözde Hazreti İlyas <A.S.) m Allanma inanıp yalvardılar.

Hazreti İlyas (A.S.), onları dikkatle süzdü ve hükmünü verdi.. «Siz de yalancısınız.. Allah'ı inkâr ettiğiniz gibi, beni de tekziptesiniz hâlâ..»
Hazreti İlyas (A.S.) henüz sözünü bitirmişti ki, bir cariye koşarak geldi ve haber verdi:
«Prens öldü..»
İzebel, Ahab ve vezir bitişik odaya koştular.
Hazreti İlyas (A.S.) yalnız kalmıştı..
İçerden feryatlar yükseliyordu..
Hazreti İlyas (A.S.) m önünden başkâhin geçti. Öğrenmek istedi:
«Hükümdarlar neredeler?..»
«Seslerini işitiyorsun..»
Başkâhin oraya koştu..
Az sonra, Hazreti İlyas (A.S.) başkâhinin sesini işitti: -
«Ey hükümdarlarım!. Ağlanacak zaman değil şimdi.. Aksine sevinin.. Çünkü oğlunuzu Baal istedi.. Kurtaracak..»
Hükümdar Ahab sordu: . «Kim işitti?..»
«Benim işitebileceğim kadar konuştu.. Eğer oğlunuzu önünde kurban edersek, hem kendisi ebediyyen dile gelecek, hem oğlunuz kurtulacak..»
İzebel buna yanaşmadı:
«Görüyorsun ki oğlum öldü..»
İlâhımız bunu kasten yaptı.. Ne siz, ne o, acı çek-meyesiniz diye..»
«İnanabilsem!..»
«Mademki oğlunuzun öldüğünü söylüyorsunuz, toprağa gömeceğinize, İlâhımıza kurban etmekle ne kaybedersiniz?.. Belki bana haber verdiği gibi olur...»
Başkâhini hükümdar doğruladı: .

«Bunu yapmalıyız ey İzebel!.. Kazanacağız..»
İzebel: «Kabul..» dedi.
Hükümdar Ahab, bir kararını da bildirdi:
«Hele, oğlum kurtulsun.. İlyas (A.S.) ı ve mağaralarda barındırdığı, adamlarını toplatacağım. Bael'e en büyük ziyafeti çekeceğim..»
Hazreti İlyas (Â.S.), son sözleri duyunca, hayatını tehlikede gördü..
Vazifesine devam etmek için yaşamalıydı..
Salondan hızla çıktı..
Saraydan ayrıldı..
Bael putunun bulunduğu tepe açıklarında başka bir tepede gizlendi..
Bir saat sonra, Hükümdar Ahab, İzebel ve Vezir ile başkâhin geldiler.. Ölü çocuğu birlikte almışlardı..
Kuyu başında boğazladılar.. -
Kanıyla Bael putunun hemen hemen her tarafını sıvadılar.. Kalbini; ciğerlerini, putun ağızlarına tıktılar..
Bütün bunlar olurken halk secdedeydi.
Hazreti İlyas (A.S.) gerisini seyredemedi..
Ayrılıp kendi mağarasına gitti..
Diğer mağaralardaki müminleri topladı ve olanları anlatarak, hayatlannı korumak için Yahuda Devletine gitmelerini söyledi.
Müminler: «Orası da artık buraya benzemek üzere..» diye itiraz ettiler..
Hele Hazreti İlyas (A.S.) in burada kalacağını öğrenince, ayrılmak istemediler..
Fakat Hazreti İlyas (A.S.), kesin emir verdi:
«Beni yalnız bırakın.. Dediğim yere giderek hayatınızı koruyun. Hem de bir dakika bile geçirmeyin.»
Hazreti İlyas (A.S.) m bu en yakm can ve iman ar-

kadaşlan, «Sana daima şehadet edeceğiz..» diyerek ağ-laştılar ve ayrıldılar.
Hazreti İlyas (A.S.), tam vaktinde onları uzaklaş-tırmıştı.
Çünkü beş dakika sonra, tepelerde askerlerin dolaşmakta olduklarını gördü..
Hazreti İlyas (A.S.) a sokulmaya cesaret edemiye-rek, diğer mağaraları araştırdılar..
Birşey bulamayınca, uzaktan İlyas'a seslendiler:
«Bize bir kolaylık göster ey İlyas!. Seni yakalamaya çalışsak yanacağız.. Ellerimiz boş dönsek hükümdar tarafından öldürüleceğiz..»
Hazreti İlyas (A.S.), hatırlattı: >
«Bael putunuz var.. Ona sığının..»
Askerler duraladılar..
Birisi sözde akıllı davrandı:
«Putumuz bizi ne yapsın?.. O, büyük meselelerle uğraşır.»
«Fakat benim sizi teslime çağırdığım Allah öyle değildir.. Gerçekten iman etseniz, bu yalancı dünyada da, ahirette de selâmet ve saadete erersiniz..»
Askerlerin başındaki kumandan sordu:
«Son sözün bu mudur?.. Öğütle mi bizi oyalayacak; sm?..»
'▪▪▪▪'▪ '';„
«Zorla ne elde etmek' mümkündür!..»
«Öyle olsun, biz seni yakalamasını, öldürmesini, .biliriz.»
Kumandan askerlerine emir verdi.
Hepsi yaylarına ok geçirdiler, Hazreti İlyas (AS.) ı nişanladılar..
O zamana kadar, Hazreti İlyas (A.S.) bir kaya arkasına kendini atabildi..
Askerler boşuna bekleştiler..
Nihayet çekilip gittiler..

VII

CESARETİN KAYNAĞI

Askerler, şehre dönmekte acele etmediler.

Hep hükümdara ne söyleyeceklerini, nasıl bir yalan uyduracaklarını düşünüyorlardı.

Her kafadan bir ses çıkıyordu..

Bu halleri Bael putunun bulunduğu tepeye kadar devam etti..

Yaklaşınca birisi, meydanı gösterdi:

«Ortada, putun yanında duran İlyas değil midir?..»

Diğerleri dikkat kesildiler:

«Evet odur.. Hattâ hükümdar ile İzebel de orada.. Kâhinler her tarafı çevirmişler.. Halk dolu..»

«Demek İlyas yakalandı..»

«öyle olacak..»

Askerler biraz daha sokuldular..

Şaşırdılar..

Çünkü Hazreti İlyas (A.S.) ortadaydı ama, eli kolu bağlı değildi.. Serbestçe konuşuyordu..

İşitecek mesafeye gelince, durup dinlediler.

Hazreti İlyas (A.S.) artık son sözlerini söylüyordu:

«Ey İsrail!.. Size atalarınızın dinini tebliğ ettim. Kabul etmeyip, Seni yalanladınız.. Şu yaptığınız puta taptınız. Allah, sapıklığınızın karşılığı cezanız için emrini

verdi.. Yurdunuzda pek büyük bir kıtlık olacak. Pişmanlık getireceksiniz ama, iş işten geçecek.. Putunuza yalva-rın da sizi kurtarsın..»
Hazreti İlyas (A.S.), bunları söyledikten sonra, durmadı, yürüdü.. Halk donup kalmıştı..
Yol verdiler..
Çıktı aralarından ve dağlara yöneldi..
İlk tepe gerisinde kaybolunca, herkesin aklı başına geldi.
Bağrıştılar:
«Bu ne cesarettir!.. İlyas kaynağını nerden alıyor?. Putumuza hakaret etti.. Kıtlıkla tehdit etti. Hiç bu bereket taşan diyarda kıtlık olur mu?.. İsterdik ki, yakalansın ve linç edilsin... Niçin bir an için taş kesildik?..»
Hükümdar Ahab'dan emir bekler haldeydiler.
Ahab da uyandı ve bu emri verdi:
«Hemen İlyas'm peşine düşün.. Ya ölüsünü, ya dirisini getirin.. Mükafatım büyük olacaktır..»
Alacakları armağanın hayaline kapılanlar, dağlara taşlara dağıldılar.. Kimi kılıçlıydı, kimi oklu, kimi ağ almıştı..
Hazreti İlyas (A.S.) ı ararlarken, birbirlerini aldatıyor, yanlış istikametlere sürüklüyorlardı.
Bundan maksatları Hükümdarın vâdettiği armağanı hiç kimseyle bölüşmemekti.
Baelbek şehrindeki gizli müminler pek üzgündüler.
Toplanıyor ve dertleşiyorlardı:
«Hazreti İlyas pek cesur konuştu.. Bu cesaretin kaynağı nedir?..»
«Kaynağı elbette Hazreti Allah'tır..»
«Verdiği kıtlık haberi doğru mudur?..»
«Doğru olmasa ilân etmezdi..»
«O halde vahy aldı..»

. «Buna inanmalıyız..»
«Sanırım Hazreti İlyas (A.S.), AUahımıza İsraili şikâyet etti.. Yoksa Hazreti Allah (C.C.) peygamberler şikâyet, yahut kötü duada bulunmadıkça, bir kavme ga-zab etmezler..»
«Ne olduysa Hükümdar Ahab'ın Sayda kiralı Et-baal'in kızı İzebel ile evlenmesinden sonra oldu..»
«O kız bir bahanedir.. Biz, İsrailoğulları, daha Mısır'dan çıkışta gönlümüzde, oradaki putları biflikte ge-tiriyorduk..»
«Armağan vadiyle, bütün sapıklar dağıldılar.. Peygamberimiz nereye saklanır?.. Derhal bulurlar..»
«Hazreti Allah (C.C.) dilemedikten sonra mümkün müdür bu?»
Hakikaten Hazreti İlyas (A.S.), sanki aranmıyor-muş gibi, kabileden kabileye gidiyordu.. Halka devamlı öğütlerde bulunuyordu.
Onu dinleyenler, bir garip tesir altında kalıyorlardı.
Ancak, Hazreti İlyas (A.S.) köylerini bırakıp gittikten sonra akıllarını başlarına topluyorlar ve peşine düşüyorlardı.
Böylece birkaç ay geçti.
Esasen dört yıldan beri Hz. İlyas <A.S.), gizli bir hayat yaşıyordu.. Buna şimdi daha ağın ilâve edilmişti.
Yahuda Devletinin de durumu pek iç açıcı değildi.
İsrail Devletiyle bu devlet sözde barışta yaşıyorlardı ama, ilk fırsatta birbirlerini yiyecek haldeydiler.
Baelbek şehri Şam dolaylarındaydı.
Şam ve çevresi irili ufaklı birçok kırallıklara bölünmüştü.
Bu kıratlıkların başındakiler, halka etmediklerini bırakmıyorlardı.. Kazançları onlarındı.. Sanki boğaz tokluğuna yıllarını dolduruyorlardı..

Kırallar, halktan topladıkları haraçların bir kısmını, İsrail Devletine vererek, onunla dost kalıyorlardı.
Artık Şam bölgesinde her sene kana kana boşalan bulutların gelmesi bekleniyordu..
Tarlalar, ormanlar, bahçeler, kuyular bu bulutlardan boşalacak suya muhtaçtılar..
Sanki birer çocuktular da annelerinin memelerini emmek için çırpmıyorlardı.
Halkın, bütün sapıklığına rağmen, içine bir kurt düşmüştü. Birbirlerine açılmıyorlardı ama, için için söyleniyorlardı: xYa îlyas'ın haber verdiği gerçekleşirse?..»
Zorla avunuyorlardı:
«Onun sihri buıutlara, onlara hükmeden ilâhlara ulaşamaz. Hele Bael putumuz varken..»
Fakat günler ilerledikçe, bilhassa deniz tarafından en küçük bir bulut parçası görünmedikçe, kuşkular arttı.
Tarlalara koşuluyordu..
Toprak yoklanıyordu..
Görülüyordu hali..
Toprak çatlamıştı ağız ağız.. «Su.. Su..» diye feryat ediyordu.. Tohumlar açıkta kalmışlardı..
Kuşlar kapışıyorlardı. Sürüler bütün gün gezdikleri halde, kursaklarına diledikleri gibi yiyecek girmediklerinden, süt vermek şöyle dursun, eriyorlardı.
Bütün bu başlangıçlara rağmen, halk pek ümitsiz değildi. «Şam diyarı kıtlık tanımaz.. Yeşili soyunmaz..» deyip birbirlerini avutuyorlardı.
Böylece yağmur mevsimi geçip gitti..
*
**
Kış kuru bir soğuktan başka şey getirmedi. Bahara çıkıldığı zaman, Şam ülkesinde her renk vardı ama yeşil yoktu..
Dikilen senelik fidanlar kurumuşlardı. Boylanmış ağaçların kökleri dışardaydılar.. Doğuran sürülerin yavruları birkaç gün içinde can

veriyorlardı.
Durum Hükümdar Ahab'a bildirildiği halde, o, İze-bel ile saf asma bakıyor, aksine halkı tersliyordu:
«İlyas denilen sihirbazı hâlâ bulamadınız mı?.. Onu getirmeden hiç kimse gözüme görünmesin..»
Bu sapık halk kıtlık yüzü görmediğinden, anbarları-na da birşey ayırmamışlardı..
Kazandıklarını satmışlar, altın yapıp biriktirmişlerdi..
Gelip geçen kervanlara, teneke dolusu altın veriyor, ancak o kadar arpa yahut buğday alıyorlardı.
Göçü düşünenler bile vardı.
Mısır, Asur, Kaide, Fars Devletleri esasen bu yeni yeni büyüyen devleti yaşatmak istemiyorlardı.. Kıtlığı bahane ettiler.. Sınırlara emir verdiler.. Hiçbir İsrailliyi içeriye sokmadılar.
Hele ikinci yıl, İsrailoğullarının paraları da bitince, bölgelerinden kervanlarını geçirmediler.
Gün geçmiyordu ki, halk Bael putunun etrafında toplanmasındı.. Ona neler adıyorlardı!..
Fakat Bael putu, aynı hissizliğiyle bön bön bakıyordu yüzlerine.
Sapık kâhinler, yine törenler tertipliyorlar, esasen damarları kurumuş halkın, son kanlarını da akıtıyorlardı. Hırsızlık, talan, çapulculuk almış yürümüştü.
Hiç kimse7 Allah'a sığınmayı akletmiyoıdu..
Bazan bir haber işitiliyordu:
«îlyas buradaymış..»
Halk dağılıp arıyordu..
Evleri basıyordu.. '
Hakikaten Hazreti tlyas (A.S.), gerek kıtlığın birinci, gerekse ikinci yılında, tabanları çatlayana kadar dolaşıyordu. Girip çıkmadığı ev yoktu..
Ev halkma başlarına gelenleri tekrar hatırlatıyor, bütün kurtuluşun Hazreti Allah (C.C.) a teslimde olduğunu söylüyordu.
Ev halkı ise yalvarryorlardı: — 147 —

«Bize ekmek ver..»
Hazreti İlyas (A.S.) veriyordu..
Çünkü, mucizesiydi bu..
Dilediği evde, ekmek oluyor ve kokusu, çevreyi sarıyordu.
Lâkin, ev halkı karınları doyunca Hazreti İlyas (A.S.) ı alaya alıp tekzip ediyorlar, yakalayıp hükümdara götürmeye kalkışıyorlardı..
Hazreti İlyas (A.S.) pek "üzülüyor ve vaktinde evden ayrılıp başka birisine gidiyordu..
Evleri basmayı âdet edinenler, köpekler gibi havayı kokluyorlardı..
Ekmek bulunduğunu anlar anlamaz eve dalıyor, aramadık köşe bırakmıyorlardı.
Bulamayınca ev halkını bir araya toylayıp sıkıştırıyorlardı.
«İlyas bu evdedir.. Çünkü ekmek kokusu aldık.. Söyleyin nereye sakladınız?.. Öldürecek; yahut hükümdara götürecek değiliz. Rica edeceğiz, bize de bir dilim ekmek bulsun..»
Ev halkı, gerçeğf anlatıyorlardı:
«İlyas bize ekmek verdi, fakat doyunca, onu horladık, kaçtı.»
Baskını verenler küplere biniyorlardı:
«Bu yapılır mı hiç?..»
İsrailoğulları itiraf ediyorlardı:
«Nasıl bir kavm olduğumuzu biliyorsunuz.. Karnımız doyunca, ihtiyacımız kalmayınca, ilk yaptığımız nankörlüktür.»
Gelenler, bunu kabul ediyorlardı ama, büsbütün açlıkları başlarına vuruyor ve ev halkını öldürüyorlardı.
İkinci senenin kış devresinde, soğuğa bakmayıp, dağlara gidenler oldu..
Yabanlar gibi ağaç kabuklarını kemirdiler..
Kayalardaki yosun artıklarını sıyırdılar.. — 148 —

Şehirdekiler, ne bulurlarsa, kemiğe kadar, öğütüp yediler.
Nihayet kıtlığı, gömülemeyen cesetlerin yaydığı hastalıklar izledi..
Halk bir deri bir kemikti.. • ,
Evlerde ölenleri kaldırıp sokağa bırakacak mecalleri bile yoktu.
Kolayını buldular.. Leşleri yediler.
Birbirlerine bunu tavsiye etmeyi de unutmadılar.
İkinci yıl baharına sıkılınca, Hükümdar Ahab artık durumun vehametini anlamıştı..
Bir zamanlar yıllarca atalarının savaştığı Yahuda devletine.yardım için el açtı..
Lâkin bu el boş kaldı.
Çünkü, Yahuda Devleti de için için sapıklık kurdu tarafından yeniyordu ama, Hükümdar Yehoşafat Alla-hmdaydı..
Kardeş İsrail Devletinin başına gelenlerin İlyas (A. S.) a yapılanlardan olduğunu, onun beddua ettiğini işit-mişti.. Yardımdan korktu.. Çünkü bir çeşit Allah'a isyandı yapacağı.
İzebel'in babası Sayda hükümdarı Elbaal, bir kaç kere erzak göndermek istemişti saraya ama, yolda halka kaptırmıştı.
Kıraliçe İzebel, olanları Baal putunun gazabına veriyor ve hafta geçmeden, putun bakımına memur ettiği kahinleri öldürttürüyordu..
Onun için halkın açlıktan kırılması asla önemli değildi.
Baal putunun bakımı esastı..
Hele köndi yüzüne benzeyen dört yüzü!..
İzebel'in nasıl olsa karnı doyuyordu..
Öyle görmüş, alışmıştı, halk sürüydü.. İnsan biçiminde sürü.. Bir çoban onlara dilediğini yapmakta serbestti.
İzebel de bunu yapıyordu.

Bir akşam üzeriydi..
Hükümdar Ahab, odasının penceresi önüne oturmuş, artık bir viranelikten başka şeye benzemeyen şehre bakıyordu. : Acı acı ilhamlamyordu:
Ben hükümdar değilim..
Viraneliğe tünemiş bir baykuşum.
Kime jerman edeceğim?..
İskeletlerin kemikleri bile boşalmış.
Niçin aldandım?..
İlyas'la geçen günlerimde, Zamanın bitmemesini isterdim. Öylesine renkliydi, Tadına doyulmuyordu.. Yaşadıkça içim açılıyordu..
Evet, Niçin aldaı\dım?.. Bir sesin sihrine kapıldım.. Hem kendim gittim, Hem sürümü sürükledim.. Çobanlık adını kirlettim.
Hükümdar Ahab, kendi kendine böyle konuşurken, ansızın odaya kıraliçe İzebel girdi.. Gözlerinden ateş saçılıyordu..
Bağırıp tepindi:
«Hepsini işittim ey Ahab!..»
Ahab, İzebel'e öyle kul köleydi ki, titreyerek, yalan söyledi:
«Beni yanlış anlama..»
«Anlamadım elbet.. Kime kapıldığını soruyordum.. Kime olacak?.. Bana kapıldın..»
«Değil değil.. Sen başkasın..»
«Ben mi sana koştum, yoksa, sen mi beni binbir dil dökerek aldın?.. Eğer şu Baal putu kıtlığa sebepse, her yerde benzerleri doludur.. Niçin oralarda kıtlık yok?.. Sen

galiba hiç nesiller tarihini dinlememişsin.. Zaman zaman her toprağa bu âfet gelir. Geçer sonra. Şimdi sıra bizde.»
«Ben o ilhamlarımı eskiden ezberlemiştim birisinden. Şimdiki durumla ilişiği var sanma.. Hattâ arada düşünüyordum.. Şu kıtlık atlasın, anbariarda daima yedek erzak bulunduracağım..»
İzebel yumuşadı;
«Öyle yap ya..» dedi.. «Bir de şu tlyas'ı behemehal buldur.. Onu Bael'e kurban etmedikçe, bende sana karşı en küçük bir sevgi eseri bulamayacaksın.. O İlyas ki, çocuğumu öldürdü.. Fakat kendisi yaşıyor..»
«Biliyorsun ey İzebel, adamlarım aramaktalar..»
«Arıyorlarsa sana getirmek için değildir bu.. Ekmek almak içindir.. Ev ev elini kolunu sallayarak dolaşıyor.. Mağaralarda az barınıyor..»
«Son haberlerde artık şehirde olmadığı bildirildi. Mağaranın birisinde Allanma tapıyormuş sabahlara kadar.»
«Elbette başımıza bu haller gelir.. Baal ilâhımız çevrede kendisinden başkasma tapıldığını bildikçe, bize nasıl azab etmez?..»
Hükümdar Ahab, İlyas (A.S.) ı daha sıkı arattıracağına söz verdi ve böylece az önceki dertlenişlerinden kurtuldu.
*
**
Kıtlığın üçüncü yıl başlarında, bir gün Hazreti ilyas (A.S.) ibadete çekildiği mağarasının önünde otururken, yakınlarından Obadeya geldi.
Obadeya, Allah'tan pek korkardı.
Hazreti İlyas (A.S.) a haber vermek için şehirde kalmıştı.
Hazreti İlyas (A.S.) onu dikkatle süzdü.
Hükmünü verdi:
«Ey Obadeya, sen bana pek iyi haberler vermeyecek gibisin..»
«Bu muhakkak. Peygamberime elbette açıklanmıştır — 151 —

«Öğrendiğime göre, Suriye kiralı bazı kırallarla uyuşmuş, yurdumuzu basacakmış..»
«Ne bulacak ki?..»
«Orası öyle ama, bu vâd edilen topraklara büsbütün sapıklar yerleşecek..»
«Vâd edilen topraklara sahip olmak başkadır, emaneten bekçiliğini yapmak başkadır.. İsterse buraları yüzyıllarca sapıklarla dolsun, hiçbir mâna ifade etmez.. Bekçidir onlar.. Asıl efendiler, salihler gelince sahip olurlar.»
«Demek İsrail'den ümitsizsin?..»
«Hazreti Allah' (C.C.) m onlara gönderdiği bütün peygamberler daima üzülerek yeryüzünden göçtüler.. Ben de öyle olacağım..»
«Allahımdan dile.. Bir kere olsun dile.. Şu kıtlık kalksın.. Belki akıllanırlar..»
«Ümitsizim..»
«Bedduanı geri al..»
«Ben öyle bir duada bulunmadım.-Halkm uydurması dır. Hiç bir peygamber, kavminin helaki için öyle bir duada bulunmaz. Bulunması demek, vazifesini yapamadığını itiraf etmek demektir. Halbuki içimizde müminler var..»
«Onlar için olsun, dua et.. Bu gazapta kendileri de eza çekiyorlar..»
«Hz. Allah (C.C.) rızıklarmı lütfediyor.. Onlardan ölen, yahut hastalanan oldu mu?.. İbretlenmejeri iyidir.»
Obadeya tekrar Suriye kiralının yapacağı mevzua döndü:
«Topraklarımıza saldırırsa, arada müminler de zarar görecekler..» dedi..
Hz. İlyas (A.S.), Obadeya'ya ancak şimdi hak verdi.
Çareyi söyledi:
«Sen müminleri teşkilâtlandır.. Eğer hakikaten Suriye kiralı baskın verirse, dağa çekilsinler.. Mağaralara yerleşsinler.. Hani bir zamanlar ellişer ellişer tertiplediğimiz gibi..»

Obadeya: «Peki..» dedi.
Fakat daha söyleyecekleri vardı galiba, cesaret edemiyordu..
Hazreti İlyas (A.S.) deşince söyledi: «Müminleri güç zaptediyorum.. Onlara kalsa, Baal putunu, canları bahasına yıkacaklar..»
«Doğru değil.. Şu anda bir mümin bin Baal putun-daki kötülüğü temizlemekte daha faydalıdır..» Obadeya anlayacağını anlamıştı.. İzin isteyip şehre döndü..
Yolu üzerindeki harap bir kulübeden, yüreğini paralayan bir ses işitti.. İlgilenip dinledi: *Bir kudret var,*
O'nun bana tanıtılmasını istiyorum. Artık belli, Altından değil, Yıldızlar toplanıp erit ilse Ve onlardan bir put dökülse, Yine faydasını görmeyeceğiz.
Hep kaçtım sapıklardan.. Taliim İsrail topraklarında da gülmedi. Meğer bunlar daha beter Bir hastalıktaymışlar. Oğullarımı yokladım, Kanaatimiz birdir.. Lâkin hazırlanamıyoruz hedefimize. Obadeya pek sevindi.. Durmayıp kulübeye gitti.. Kapıyı açan yaşlı bir adamdı.. Obadeya: «Misafir kabul eder misin?..» diye sordu. Adam: «En arzuladığım budur..» cevabını verdi. Adım Usmara'dır.. Beni herkes tanır.. Tabiî burası değil.. Lanetlenmiş topraklar, henüz gelişimi bile farket-mediler.. Sana uzak ülkelerden bahşediyojum..»

«Ey Üsmara!.. Seni anlıyorum.. *Bele az önceki* sitemlerin pek.dokundu.. Sakın ekmek isteyeceğimi sanma..»
«Onu da verebilirim.. Çünkü henüz iki ay oldu İsrail topraklarına geleli.. Ailem yok.. Altı çocuk babasıyım.. Hepsi oğlan. Birlikte gezip durduk.. İçimizde bir sancı var.. Rahatsızız.. İnsanlık için acılanıyoruz.. Henüz dağarcıklarımız bitmedi.. Oğullarım tedbirlidirler.. Ava çıktılar.. İsrail'de kıtlık olduğunu duymuş, inanmamıştık.. Niyetimiz, ilhamlandığımz kudrete kavuşmaktı.. Meğer burası da sapıtmış.. Yahuda Devletini salık verdiler.. Yolumuz sanırım oraya da uzanacak..»
Obadeya müjdeledi:
«Sen ve oğulların, öyle anlıyorum ki, Allah'ı aramaktasınız:: Her şeyi yaratanı.. Ölümden sonra gelecek hayata inanıyorsunuz.. Kullukla ahiret hayatını kazanmak istiyorsunuz.. Sancınız, vicdan azabınız budandır.»
«Tamam-ey Kardeşim..»
«Benim adım da Obadeya'dır.. Şükür k.i, Allahımı tanıyorum, tanıttığı peygamberlerine ve sonuncusuna şe-hadet ediyorum. İndirttiği Tevrat ve Zebur ile yolumu aydınlatıyorum..»
Üsmara, kollarını Obadeya'mn boynuna doladı..
Sevgisinin fazlalığından öylesine sıktı ki, neredeyse, Obadeya nefessiz kalacaktı..
Güç kurtuldu..
Üsmara rica etti:
«Bana ve oğullarıma yardım et.. Kurtulalım..»
«Bu vazifemdir. Ancak şu kadarını söyliyeyim ki, Yahuda Devletine kadar *gitmenize* lüzum yok. Çünkü oradakiler de sapıttılar. Pek azı Allaha inanıyor. Orada, ku-düs'de Mescid-i Aksa var. Şehadet tabutu var. Mukaddes emanetler var. Korkarım ki, bunlar ziyan olmasınlar..»
«Pejrgamber orada değil midir?..»
«Belki vardır, bilmiyoruz..»
«Burada?..»

«Var ey Usmara!.. Adı Iîyas (A.S.) dır. Hükümdar Ahab ve karısı İzebel ile pek mücadele etti.. Şimdi hakkında *ölüm* fermanı çıktı.. Mağaralarda gizlenmek zorunda kaldı.. Seni ona tanıtacağım..»
«Başka müminler yok mu?..»
«Var..»
«Bana inanç kaynağından ne sunacaksan sun.. Pek susuzum.. Fazla bekleyemeyeceğim..»
Obadeya, Usmara'ya üç saatten fazla dçrs verdi.
Pek inandırıcı konuştu..
Her arada Üsmara: «Haklısın.. Haklısın..» diyordu.
Obadeya sözlerini bitirince, Usmara **KABE'YE DOĞRU** döndü.
Öğretildiği şekilde ilk ibadetini yaptı..
Ansızın dinçleşmişti..
«Cesaretimin kaynağı inananıdır..» dedi. «Beni peygamberime götür. Gözümü kırpmadan ne dilerse yapayım.»
Obadeya hatırlattı:
«Oğulların ne olacak?..»
Üsmara, hatırlayınca: «Doğru..» dedi. «Onları beklemeliyim .»
Obadeya şüphedeydi:
«Oğulların gecikmese beklerdim.. Onlara da yol gösterirdim.. Halbuki yapılacak işlerim o kadar çok ki..»
Üsmara güven verdi:.
«Sen işlerinin basma koş ey Obadeya!,. Ben oğullarıma anlattıklarını kelime atlamadan tekrarlarım.. İmana gelirler..»
«Ümitlisin demek?..»
«Onları benim kadar kimse tanımaz..»
«Peki ey Üsmara, bana izin ver artık. Şehre ineceğim. Müminleri birer birer dolaşacağım. Çünkü duyduğumuza göre, Suriye kiralı, bazı kırallarla birleşmiş, kıtlıktan faydalanarak yurdumuzu zaptetmek sevdasına düşmüş.. Şüphesiz halkı kılıçtan geçirecektir. Müminlere bir şey

olmaması için, peygamberimiz Hz. İlyas (A.S.), onlarm saldırısı başlar başlamaz, şu dağdaki mağaralara ellişer ellişer göçmelerini emretti. Bunun bölümünü yapacağım. Bana kalırsa siz de gidin.. Bir mağaraya oturun. Tedbir fena değildir.. Nasıl olsa kırda bir kulübedesiniz..»
Üsmara, böyle yapacaklarına söz verdi..
Obadeya ayrılıp şehre indi.
Müminleri dolaşıp, Hz. İlyas (A.S.) m emrini tebliğ etti ve aileleri ellişer ellişer, bilinen mağaralara böldü,
Suriye kiralı saldırıya başlayınca, müminler, ikinci bir emir beklemeden, gösterilen mağaralara göçeceklerdi gizlice.
Obadeya, sarayla da ilgi kurmuş ve gerek Hükümdar Ahab, gerekse Kıraliçe İzebel'e kendisini sevdirmişti.
Saraya sarbestçe girip çıkardı.
Böylece en taze bilgileri alırdı.
O gün de saraya uğradı..
Bahçede hükümdar Ahab'la karşılaştı.
Ahab, yine üzgündü..
Bunu açıkladı:"
«Ey Obadeya! Bir taraftan Suriye kiralının hazırlıkları, diğer taraftan İlyas'ın yaptıkları beni perişan etti.» Obadeya istemeyerek ağzından kaçırdı:
«Kıraliçemiz de ayrı bir meseledir..»
Hükümdar Ahab saklamadı:
«Hele o!...»
«Neler düşünüyorsun ey Hükümdarım?..»
«En çok halktan yılgınım.. Biliyorum, İlyas her gece şehre iniyor ve müminlerin ekmeğini sihriyle sağlıyor.. Fakat yakalanmıyor.. Suriye kiralı bize saldırdığı zaman bu müminler arkadan sırtımızı hançerleyecekler. Tek çıkar yol, onları şimdiden Baal putu önüne götürüp öldürmektir..»
«Kararın kesin midir..»
«Kahinler ve İzebel bu fikirdedirler..» — 156 —

«Sanki onlar ölürlerse Suriye kralı gelmiyecek midir.?»
«Belki Baal şefaat eder kana doyarak..»
Obadeya dudak büktü:
«Bu kaçıncı tecrübe ey hükümdarım!..» dedi. «Bence müminlere dokunma.. Onların eline geçen ekmekle komşuları da doyuyorlar. Yoksa Suriye kiralına karşı nasıl karşı durabilirsin?..»
Kıral Ahab ellerini çaresizlikle yana açtr.
«Başka yapılacak şey yoktur ey Obadeya..»
«Hele düşünün..»
«Artık geç.. Emir verdim.. Sabaha karşı müminlerin evleri basılacak, hepsi yakalanıp, puthaneye götürülecekler..»
Obadeya sarardı.. Belli etmedi.. Sordu:
«Ya haber verirlerse.. Adamlarının içinden bir hain çıkarsa?...»
«Bu mümkün değildir.. Hangi Baale tapan, onlara yardım edip gazaba uğramayı göze alır!..»
«Haklısın ey hükümdarım.. Bana bir emrin var mı?.»
«Sen sarayda kal ey Obadeya.. Kıraliçe hikâyelerin-. den pek hoşlanıyor...Onu oyala.. Çünkü sinirleri pek gergindir..»
Obadeya: «Baş üstüne..» dedi ve saray iç tarafına yürüdü ama, müminlere son kararı bildiremeyeceği için heyecanlanmıştı.
Arkadan bir ses işiterek başını çevirdi.
Onu çağıran hükümdar Ahab'dı..
Karşısında bir genç duruyordu.
Obadeya gitti..
Hükümdar Ahab genci gösterdi:
«Bu, bana sadık kullarımdan bir avcıymış, sırtındaki geyiği ve torbasmdaki sülünleri görüyorsun.. Bunu al, kıraliçeye götür. Avları görüp sevinsin.. Ben, kumandanlarla toplantıda bulunmaya mecburum.,»
Hükümdar Ahab ayrılıp sağdaki köşke gitti.

Obadeya, avcı gencin yüzüne baktı.
Şaşırdı..
Çünkü bu genç ikizi gibi ihtiyar Üsmara'ya benziyordu.
«Senin adın nedir ey oğlum?..»
«Barka van!..»
.«Üsmara'nin oğlusun değil mi?..»
«Evet..»
«Senin daha kardeşlerin olacak..»
«Var..»
«Bu hediyeleri saraya getirdiğinden babanın haberi oldu mu?..»
«Hayır.. Kardeşlerim kulübeye gittiler.. Ben, saraya geldim..»
«Ey Barkavan!.. Babanla ben konuştum.. Aradığınız kudreti, Allah'ı ona tanıttım. Sabırsızlıkla sizleri bekliyordu.. Fakat, puttan nefret ettiğiniz halde, saraya av getirmeniz beni şaşırttı..»
«Bilmesen daha iyi olur..»
«Saklama ey Barka van!.. Dakikanın kıymeti vardır.»
«Saraya kendimi ısındırıp, İzebel denilen o mağrur ve sapık kadından halkı kurtaracaktım..»
«Şimdi sırası değil.. Bana Hükümdar yeni söyledi. Bu gece sabaha karşı bütün müminler toplanıp Baal önünde kurban edilecekmiş.. Ben saraydan ayrılamayacağım.. Şu ilk görülen gövdesi eğri eve git.. Oradakiler mümindirler.. Fenden haber ver.. Geceyle birlikte şehirde ne kadar mümin varsa, dağa, söylediğim mağaralara kaçsınlar.»
«Bunu yaparım..»
«Babam da gör.. O, İlyas peygamberin gizlendiği mağarayı biliyor.. Gitsin sizinle, elini öpüp şehadet etsin.. Hayr duasını alsın..»
«Beni sevindirdin ey dostum..»
Obedaya, Balkavan ile saraya girdi, kraliçeye avla-

rı takdim etti.. Karşılığında kuru bir teşekkür aldılar..
Çıkarlarken kıraliçe İzebel, Obadeya'ya emir verdi:
«Sen kal ey Obadeya.. Canım çok sıkılıyor..»
«Bunu hükümdar da buyurmuştu.. Kalacağım.. Yalnız izin ver.. Şu çocuğa yol göstereyim..»
«Olur..»
Obadeya, saray koridorunda Barkavan'a tenbihledi: «Bütün müminler dağa kaçınca, ki gece yarısını geçmez, şu tepede bir ateş yakılsın.. Ben görürüm ve rahatlarım.»
Barkavan gülümsedi:
«Aynı şeyi düşünüyordum..» dedi. «Kalbimiz bir-miş, inşaallah, sapıkların plânlarını alt üst ederiz..»
«Bütün bu iş sana bakıyor..»
((Güvenebilirsin..»
Obadeya, tekrar Kraliçe İzebel'in yanma döndüğü zaman, onu aşçıbaşıyla konuşur buldu.. Bekledi..
Kıraliçe, Aşçıbaşıyı savdı ve yürüdü odasına, Obadeya'ya «Arkamdan gel..» mânasına bir işaret yaptı..
Obadeya yaklaşınca konuştu:
«Ey Obadeya!.. Senden niçin, gizleyeyim?.. Hükümdarımız pek böndür.. Bütün Israiloğullan gibi.. Sanırım, bu avcının kimliğini almamıştır.. Halbuki böylesine av getiren görmemiştim..»
Obadeya, onu yatıştırdı:
«Ben avcıdan bilgi aldım.. Bunlar altı kardeşmişler,. bir de geçkin babaları varmış,. Bütün merakları .avmış.. Yurt yurt dolaşırlarmış.. Av ararlarmış.. Bir süre burada kalacaklar.. Şehir dışında kulübede yaşıyorlar.. Ne zaman emredersen getirtebilirim...»
Kıraliçe tzebel, memnun kaldı..
Esaserî aceleciydi.. Emrini verdi:
«Git ve onları saraya çağır.. Artık burada ağırlanacaklar ve bana av eti yedirecekler..»

Obadeya'ya çuval dolusu altın verilse bu kadar se-vinmezdi.. Hemen çıktı..
Ne de olsa peygamberinden aldığı emrin yapılıp yapılmayacağı kuşkusundaydı.
Eğri gövdeli eve gidince, yanıldığını anladı.. Üsma-ra'nın oğlu Barkavan ordaydı ve Obadeya'nm anlattıklarını müminlere söylüyordu.
Obadeya onu avluya çekti..
Şöyle konuştu:
«Ey Barkavan!. Sen kısa yoldan babana dön.. Başından geçenleri anlat.: Ben müminleri dolaşır kaçmalarını haber ederim.. Fakat sen ve kardeşlerin, baban, sarayda ağırlanacaksınız.. Benim gibi.. Bunda da Hazreti Allah (C.C.) m bir hikmeti olsa gerek.. Sabahleyin sarayda olun..»
VIII
YILANIN AZI DİŞİ
Obadeya müminleri çok çabuk dolaştı..
Şüphe uyandırmamak için saraya hemen döndü.
Kıraliçe İzebel'e çıktı..
Hükümdar Ahab, henüz başkumandan ve yakın adamlarıyla konuşmasını bitirmemişti.. Yoktu.
Obadeya, kıraliçeye emrinin yapıldığını söyledi.
Hazırlanan av etinden yapılmış yemeği karşılıklı yediler..
İzebel, bütün tehlikeleri unutmuşa benziyordu.
İçini çekip hayflandı:
((Keşke avcılar sabah gelmeselerdi, önce bana yeni avlar avlasalardı» dedi. «Meselâ kirpiyi ne kadar severim?..»
«Kirpiyi mi?..»
«Evet, niçin şaşırdm?.. Saydadaki babamın sarayında hiç bir yemek kirpisiz pişmez.. Kirpi her derde deva-

dır.. Mayasıla iyi gelir. Küçükten beri yenirse, işte böyle bir güzel ilahe yaratılır..»
Obadeya, iğrendi ama, belli etmedi:
«İstediğin kirpi olsun.» dedi.. «Fakat bilmem hükümdar yer mi?..»
«Ben ona gizlice çok yedirdim..»
Obadeya, cevap vermedi..
Düşünüyordu.. Kendi kendine: «Bu kadındaki zehir fikirler, yılanın azı dişinde bile yoktur..» diyordu.
Kıraliçe İzebel, Obadeya'nm neler hesapladığını an-lamışçasma güldü ve teselli etti:
«Sen hikâyene başla..» dedi.- «Kirpi diğer gün de olur. Çünkü, yeni bir merakım var.. Halk açlıktan leş yiyorlarmış.. Bunu tecrübe edeceğim yarın.. Sanırım Hükümdar henüz söylemedi, bu gece sabaha karşı müminler toplatılıp Bael putunda, yani benim heykelim önünde kesilecekler. Birisini pişirtip tadına bakacağım.. Eskiden beri insan etinin pek lezzetli olduğunu işitirdim.. Buna inanmak istiyorum..»
Kıraliçe İzebel, bir kahkaha savurdu, şu sözleriyle nükte yaptığını sanarak:
«Eğer insan etini beğenirsem, yandı yeryüzü. Benden başkası kalmaz.. Hükümdar bile dişlerimde paralanır..»
Obadeya da gülmek zorunda kaldı ama, aklından: «Sanki paralanmıyor mu» karşılığını verdi. Ne kadar zordu bir sapığa eğlence vasıtası olmak!..
Fakat Obadeya, sanki İzebel'den intikam almak istercesine, ona bir şür söyledi:
Bayramlarda
Pazar, panayır yerlerini dolduran
Nice nice soytarılar,
Görünüşte seyircileri eğlendirirler..
Kahkahadan göbeklerini çatlatırlar.

Gerçekte ise,
Asıl eğlenenler soytarılardır..
Kendilerini seyredenlerin,
Gülenlerin haline
Sırıtır, zevklenirler..

Kıraliçe İzebel de kendisini zeki bilirdi ama, bu şiirden bambaşka pay çıkardı..

((Tıpkı benim yaptığım gibi..» dedi.. «Saf görünürüm ama, için için karşımdakilerle konuşurken neler düşünmem!..»

Obadeya, hafifleyen konuyu değiştirip, İzebel'i sıkmak istedi:

«Hükümdar hâlâ meydanda yok..» dedi.. «Ne olacak bu Suriye Kralının hazırlığı?. Nasıl ve kiminle önlenecek?. Ordu, yok denecek kadar aç ve güçsüz.. Silâhını kullanmak değil, taşımaktan aciz.»

İzebel, sarardı..

Kalkıp şarap testisinden en iri kadehi doldurdu ve sonuna kadar içti..

Ancak cesaretlendi..-- .

Umursamaz bir tavırla yapacağını açıkladı:

«Bence önemli olan, putumdu.. Saray değil.. Ha bu kiralın harreminde kalmışım, ha diğer kıralm.. Belki yeni hayatım daha renkli geçer..»

Obadeya Kıraliçenin böylesine aşifteliği karşısında utandı.. Bir cevap vermeliydi, mecburdu buna..

Fırsat kalmadı, kapı açılıp Hükümdar Ahab girdi.

Neşeden sanki kanat takmıştı..

Haber verdi:

«Suriye kiralı kazdığı kuyuya düştü.. Komşuları ona savaş açmîşlar.. Artık bir süre kurtulduk.. Elbet o zamana kadar şu kıtlık geçer, güçleniriz..»

Kıraliçe İzebel hemen değişti:

«Ben böyle olacağını, son anda, Baelin bize yardım

edeceğini biliyordum..» diyerek ayağa kalktı, hükümdara da -şarap verdi.
Çok geçmedi.. Esnedi..
Obadeya bunun mânasını anladı ve: «Artık gideyim. Siz de uyuyun.» derken ayağa kalktı..
Hükümdar sordu:
«Ey Obadeya!.. Bu gece sarayda kalsan nasıl olur?. Yarın hep birlikte erkenden merasime giderdik.. Fakat bir işin varsa git.»
Obadeya, şüpheyi üzerine çekmemek için sarayda kalmayı kabullendi.. İşi olmadığını söyledi.
* **
Ertesi sabah, henüz gün ağırırken, ilk uyananlar yine Hükümdar Ahab, Kraliçe İzebel ve Obadeya oldular.
İzebel diretti:
Halkın toplanmasına, boruların çalmasına ne lüzum var?.. Biz hemen Bael'in yanına, gidelim.. Suriyelilerden kurtardığı için şükranlarımızı sunalım..»
Hükümdar Ahab: «Böyle şey olur mu?.. İtibarımız sarsılır.» demeye hazırlanırken, Kıraliçe İzebel, çıngırağı çaldı.
Gelenlere arabaların hazırlanmasını söyledi.
Yapılacak başka şey yoktu..
Binip tapmağa gittiler..
Kıraliçe İzebel'in acelesi, şükran borcundan falan değildi.. Bael putunun dört yüzünde kendisini seyretmekten engin bir zevk alırdı..
Bu ihtirasını tatmin etti:
Halk da olacakları duymuş, o ölü, bir deri bir kemik halleriyle, gelmeye başlamışlardı.
Obadeya' onlara acımadı..
Tiksinerek baktı..
İmkân olsa şöyle bağıracaktı:
«Ey Yakub'un soyul* Böyle mi olacaktınız?.. Halinizden yeteri kadar ders almadınız mı?.. Allah'dan kork-

muyor musunuz?.. Peygamberinizi bile şehirden uzaklaşırdınız, ona mağaraları mesken ettirdiniz.. Haydi aklınızı başınıza toplayın.. El birliğiyle yüklenelim.. Putu devirelim.. Parçalayalım..»

Fakat ne mümkündü bunları söylemek!.. Söylese de canından olurdu ancak. Obadeya, ilerde olacakları merak ediyordu.. Hükümdar ve karısının şaşkın hallerini düşünüyor, şimdiden yaşayarak, keyifleniyordu.. Askerler de gelmişlerdi meydana.. İzebel'in güvendiği, eski âlimleri öldürüp yerlerine koyduğu Saydalı Kâhinler de toplanmışlardı.. Fakat vazifeliler, hele vezir yoktu.. Yollara bakanlar, görünecek kurbanlık sürüleri arıyorlar, göremiyorlardı..

Kıraliçe İzebel sinirlendi:

«Nerde kaldılar..» diye bağırdı ayağını vururken. Obadeya burada da İzebel'den ikinci bir intikam aldı Yanma sokulup şöyle dedi: *Çaylak yuvalardan Yumurta kaptı ama, Öylesine oburdu ki Pençesinden hepsini Boşluğa düşürdü..*

Kırılan yumurtaların nimetini
Hiç ummadıkları anda
Yerde sürünenler
Kapıştı..
Nasibsiz kimse kalmadı.

Kıraliçe İzebel, hep öyle yapardı, anlamış görünerek, zoraki güldü..

«Bana bir bilmece söyledin ey Obadeya ama, cevabını saraya varınca vereceğim.. Hem de bir değil, üç cevap..»

Nihayet başkumandan ve vezir geldiler.
Süngüleri düşük, perişan bir haldeydiler.
Hükümdar Ahab anlayacağını anlamıştı.
Gırtlaklarına ve sakallarına yapıştı:
«Nerede o İlyas sihirbazının avenesi?..»
((.....»
«Tekini bile göremiyorum...»
Vezir zorlukla gerçeği söyledi:
«Evleri sabaha karşı arandı. Hiçbirisine rastlanmadı.»
Kıraliçe İzebel hükmünü verdi:
«Ben daima bu kanaatteydim. İçimizde hainler var.»
Vezir sesini yükseltti cesaretlenerek:
«Kim olabilir?.. Emri yalnız bana ve başkumandana verdiniz.. Biz ise askerlerin hazır olmasını söyledik o kadar. Hedefi bildirmedik.. Lâkin siz başkalarına da söy-ledinizse...»
Kıraliçe İzebel büsbütün küplere bindi:
«Kastın Obadeya ise, yanılıyorsun.. O, bu gece sarayda yattı.. Adımını dışarıya atmadı..»
Kıraliçe İzebel Obadeya'ya döndü:
«Demin söylediğin bilmeceyi çözdüm.. Hakikaten biz çaylaklar yuvalardan devşirdiğimiz yumurtaları, şu beceriksiz pençelerimizle -taşryamadık.. Düşürüp kırdık.. Kaçırdık..»
Hükümdar Ahab, ses çıkarmıyordu. İzebel ilgilendi:
«Ey Ahab!.. Niçin susuyorsun?..»
«Ben bunda İlyas'm sihrini görüyorum..»
İzebel reddetti:
«Hayır.. Bael'e kimse sihir yapamaz.. Bütün bunlar, şu başkumandan ile vezirin, belki de bazı kâhinlerin-ihanetidir.. Bael, kan istiyor.. Hele Suriye kiralını sınırımızdan kaçırdıktan sonra.»
«Kimin kanını?..»
İzebel, meydandakileri, vezir ve kumandanlara kadar gösterdi:

«Bunların kanım...»
Hükümdar Ahab titredi.. İhtar etti:
«Sus ey İzebel!...»
«Korkuyor musun yoksa?.. Suriye kiralı savaşmaktan kaçtı.. Kumandanlara, beceriksiz bir vezire ne lüzum var?.. Halka emir ver.. Onlar esasen leş yemeğe alıştılar.. Parçalasınlar hainleri. Yerlerine başkalarını bulmak kolaydır..»
İzebel, Hükümdar'ın emrini de beklemedi:
«Haydi ey Bael'in kulları..» dedi.. «İşte size birbirinden semiz avlar.. Doya doya yiyin..»
Halk saldırdı ileriye..
Hiç kimse karşı koyamadı..
İzebel, hükümdar, Obadeya, olanları göremediler..
Halk saatler sonra çekildiği zaman, meydanda, bir yığm iskeletten başka şey yoktu..
İzebel kehânette bulundu:
«Göreceksiniz, bu hafta yağmur yağacak ve toprak görülmemiş derecede bereketlenecek.. Bu günler unutulacak..»
Halk ve yenmekten arta kalan kâhinler bağırdılar:
«Evet, tıpkısı olacak.. Çünkü Bael'in, kıraliçemizin aksi olan gözlerinde bu gerçeği görmekteyiz.. Yaşasın kıraliçemiz, yaşasın hükümdarımız...»
Aynı anlarda, Hazreti İlyas (A.S.) m gizlendiği mağaraya koşa koşa bir adam geliyordu.
Daha uzaktan müjdeyi verdi:
«Kâfirler birbirlerini kırdılar.. Ne vezir kaldı ne başkumandan, ne de kâhinlerin ileri gelenleri..»
Hazreti İlyas meraktaydı:
«Obadeya ne oldu?..»
«O sağdır.. Hükümdar ve kıraliçenin itimadını kaybetmedi..»
Gelen adam, bu kısa sözlerden sonra, olanları anlattı.

Hazreti İlyas (A.S.) sevineceği yerde, üzüldü.
Ağladı..
Secdeye kapanıp dertlendi:
«Vazifemi yapamadım.. Fırsat bırakmıyorlar.. Lâkin ey sevgili Allahzm!.. Beni ne kaim enseli, et beyinli bir kavme peygamber gönderdiğini biliyorsun.. Buna rağmen vazifemden yüksünmüyorum.. Şikâyetim beddua değildir.. Vazifeme devam edeceğim.. Kuvvet alSıklarım, başta sen olmak üzere şu mağaralarda vahşî bir hayat yaşamaya memur ve mecbur edilen mümin kullarındır.»
Hazreti İlyas (A.S.), yarım saat sonra, bütün mümin kulların toplanmalarını emretti.
Toplandılar..
Beşyüz kadar ancak vardılar..
Onlara uzun uzun vaaz ve öğütlerde bulundu..
Sonunda kararım bildirdi:
«Ey Allahımın sâlih kulları!.. Hükümdar Ahab ile karısı, bizim peşimizi bırakmayacaklardır.. Yeni vazife verdikleri vezir ve kumandanlara dağı taşı taratacaklar-dır.. Yakalanacağız..-Onun için, hepiniz mümkün olduğu kadar küçük parçalara ayrılın ve uzaklasın.. Gittiğiniz yerlerde asla nevmid olmayın.. Halka tevhidi telkin edin..»
Öğrenmek istediler:
«Ey Peygamberimiz!.. Sen ne olacaksın?..»
«Ben henüz hiçbir vahy almadığım için buradan ayrılmayacağım..»
Müminler gittiler...
Yalnız Avcı Üsmara ile oğulları kalmışlardı.
Oğullarından Barkavan söz aldı.. Anlattı:
«Ey Peygamberim!.. Gece hikâyenizi dinlemiştim.. Bizi Kıraliçe av için sarayında ağırlayacak.. Gidelim mi?.. Bak Obadeya da emniyetteymiş..»
Hazreti İlyas (A.S.) >cok düşünmedi: — 167 —

«Evet, siz saraya gidin ve yerleşin..» dedi.. «Nasıl olsa hergün ava çıkacaksınız.. Buluşuruz..»
«Nerede?..»
«Yer değiştirdikçe size söylerim...»
Üsmara ile oğulları, şehre döndüler.
Yolda birkaç av vurmuşlardı..
Saraya götürdüler..
Kıraliçe onlardan memnun kaldı.
Yatacak yer gösterdi.. Saraya geee olsun, gündüz olsun, girebilecekleri hakkında muhafızlara emir verdi.
Usmara ile oğullan, sarayda kendilerine ayrılan bölgeye çekildiler..
Daha nefes almadan, hizmetçilerden birisi gelip haber verdi:
«Yıkanacak ve elbise değiştireceksiniz...»
Hizmetçinin peşine takıldılar..
Götürüldükleri hamamdaki havuzun suyu yerden ılık ılık kaynıyordu..
Yıkandılar..
Çıktıklarında, bitişik odada kurulanacak havlular buldular. Daha böylelerini bedenlerine sürmek değil, pazarlarda bile görmemişlerdi..
Her eline alan oğul, kısa bir tereddütten sonra geriye bırakıyordu..
Babaları Üsmara yaptıklarının farkına vardı:
«Kurulamanıza..» dedi.
Cevabım aldı:
«Peygamberimiz dağlarda öyle perişan yaşarken biz...»
Babaları sözlerini kesti:
«Anladım anladım. Ben de önce sizin gibi düşündüm ama, bunda ilâhî bir hikmet vardır.. Vazife için saraya girdik. İstemesek de katlanacağız. Hazreti İlyas (A.S.) ı hiç düşünmeyin.. O, kimbilir şu anda nasıl ulaşılmamış, en pâk ülkelerde yıkanıyor.. Ağırlanıyor!..»

Oğullar, bu ve benzeri sözlerle yatıştılar ve havluları tekrar alıp kurulandılar..
Giyinmek istedikleri zaman elbiselerini bulamadılar..
Yerlerinde yine pek güzel ve hiç kullanılmamışları vardı.
Örtündüler..
Hizmetkârlar onlara, meyvanm her çeşidini getirip bıraktılar..
Oğullar şaşırdılar:
«Bunlar nerden geliyor?..» demekten kendilerini alamadılar..
Babaları Ümsara anlattı:
«Hükümdarlar hiçbir zaman yokluk çekmezler.. Kimbilir geceleri hangi yakın ülkelerden kervanlar onlara her türlü ihtiyaçlarını getiriyordurlar!.. Hele kıraliçe-nin babasının hüküm sürdüğü Sayda'dan!..»
Oğulların en büyüğü buruldu:
«Ben bunlara dokunamam..» dedi.. «Halk evladını bile yerken, meyva ısırmak!... Sanki iman nurumu dişlemiş gibi olacağım.. Gırtlağımdan geçmez...»
Babaları yine onları uyardı..
Uzun uzun nasihatlerde bulundu..
«Eğer yemezseniz, hükümdara hakaret sayılır, işimizden oluruz..» dedi.
Baba ile oğulları, önlerine açılan sofrada ve altlarına serilen yataklarda hep aynı hislerle çırpınıp durdular.
Her seferinde de babalan onları yatıştırdı.
Sabaha karşı güç uyuyabildiler..
Umdukları gibi, ertesi gün kıraliçe İzebel, hepsini çağırttı.. Her birinden çeşitli avlar istedi..
Onlara yeni silâhlar, ağlar, oklar, sapanlar da verdirdi.
Çıktılar ve avların bulunacağı taraflara ayrıldılar.
En şanslıları babalarıydı..

Çünkü Hazreti İlyas (A.S.) in saklandığı mağaranın bulunduğu dağa gidecekti..
Lâkin dağa ulaşınca, elleri boş kaldı.. Hazreti İlyas (A.S.) orada yoktu..
Nereye gittiğini haber verecek bir adam da bırakmamıştı..
İsteksiz bir halde, avını avladı..
Dönüşünde yokuş_ başında Obadeya ile karşılaştı.
Obadeya, Üsmara'nın gözlerini yaşlı görünce, onu teselli etti:
«Hazreti İlyas (A.S.) şehirdedir.. Nerdeyse döner.»
Üsmara şaşırdı:
«Halâ o sapık şehirde ha?.. Canını, bizleri, niçin düşünmüyor?..»
«Bunu kendisine biz de hatırlattık ama, dinlemedi. Halkın arasına karışıyor ve evden eve geçip vaazlarda bulunuyor.»
«Kazancı nedir?..»
«Kendisi bilir.. Fakat asıl kazananlar halktır.. Hâlâ hangi eve girerse, ev ekmekle doluyor.. Kokusu dışarıya vuruyor...»
«Yakalanacak..» 1
((İsrail'in bu lanete uğramış sapık halkı, işte o dilim ekmek için, Hazreti İlyas (A.S.) ı ele vermiyorlar.. Avludan avluya kaçırıyorlar.. Çok sıkışırlarsa kuyuya kova gibi sarkıtıp saklıyorlar..»
«Buna rağmen hepsi bir deri bir kemik ve ceset ye-medeler..»
«Hepsine Hazreti lyas (A.S.) m yetişmesi mümkün müdür?.»
«Ne olacak bu işin sonu?..»
«Ben de hep bunu düşünürüm.. Hazreti İlyas (A.S.) şimdi kırkbeşine yaklaştı.. Kıtlıktan dört yıl öncesinden beri hep mağaralarda saklandı.. İşte, kıtlığın üçüncü yılma girmek üzereyiz... Yedi yıllık bir perişan hayat ya-

wı
şamış olacak demek..»
«Öyle.. Lâkin bir çare bulmalıyız.. Her şeyi peygamberden beklememeliyiz..»
Obadeya düşündü.. Sordu:
«Ne yapabiliriz?..»
*
Usmara, gülümsedi..
Ayrılmak için adımını attı..
Obadeya tekrar ilgilendi:
«Ne yapabiliriz ey Usmara V»
«Peygamberine bunu hiç danıştın mı?..»
«Çok danıştım.. Her seterinde sabırdan başka şey tavsiye etmedi..»
«O halde sormadan yapmam lâzım..»
«Nedir o?..»
«Görürsün..»
«Ama nedir?..»
«Saraydakileri, kahinler^ askerleri, halkı çileden çıkaracak şeyler yapacağım..»
Obadeya: «Bilmem ki doğru mudur?..» mânasına başını salladı.. «Allah muvaffak etsin..» dedi.
Ayrıldılar..
O gece Usmara,- avdan dönen oğullarıyla odasına çekilmişti..
Nerdeyse uyuyacaklardı.-.
Usmara bir ilhamda bulundu:
Tarlalar, bağlar, bahçeler, ■ Suya hasret ne varsa Asıllarım kaybettiler.
Bir zamanlar aralarından geçen Arklarda solucanlar kaynıyor. Nehir yatağı taş yığını.

J

Nedendir bu?..
Niçin sular başka ülkelere
Yön değiştirdiler?..
Bir dev azmanı var.. Kaynağın başını tutmuş, . Geleni yutuyor..
Yaklaşan bulutları bile, Kartalın serçe kapışı çevikliğiyle Yakalayıp dişliyor.
Kimdir diye sormayın o devi.. .
Düşünün bulursunuz..
Sapıklık ameliyle yarattığumzdn.
Oğullar yataklarından doğruldular..
Bağrıştılar:
«Bael!.. Bael!..»
«Evet, Baeldir o dev azmanı.. Lâkin heyecanlanmayın. Yavaş konuşun., duyuluruz..»
Sesler alçaldı..
Oğullardan birisi teklifini yaptı:
«Ey babam!. İzin ver, onu devirelim.. Ateşte eritelim..»
«Mümkün müdür?.. Bunca kâhin ve muhafız önünde, elimizi bile süremeyiz..»
O halde bize niçin ümit verdin?..»
Üsmara güldü güvenle.. «Aklımın yattığı bir tedbir var.» dedi..
«Nedir?..»
«Bael putunun .kurulduğu tepeyi inceledim.. Bir vadi den ona doğru, kimbilir hangi zamandan kalmış ve niçin yapılmış olduğunu bilmediğim yeraltı yolu var.. Tam putun altında geniş bir mağaraya ulaşıyor.. Eğer bu mağaranın tavanını üşenmeden ve bıkmadan yontarsak,

sanırım üç-beş ayda putu mağaranın içine düşürürüz..»
Oğullar bağırdılar yine:
«Bunu yapalım.. Bael heybetini yitirmeden, bu topraklar yeşili giyinmeyecekler..»
«Hepimiz aynı anda çalışamayız ki..»
«İki kişi sırayla ava gider.. Kıraliçe pek av fazlalığında değil.. Diğerlerimizin de avlarını vurur.. Akşama bir yerde buluşur, sanki avdan dönüyor görünürüz..»
Üsmara: «Peki..» dedi.. «Artık uyuyun.. Sabahleyin gider yerinde inceleme yaparız..»
Ertesi gün, bütün oğullar babalarıyla, putun altına doğru uzanan yeraltı yolundaydılar.
Ellerinde meşaleler vardı. Nihayet büyük mağaraya vardılar..
Üsmara durdu. «İşte bunun üstü Bael putunun kaidesinin oturtulduğu yerdir..»
Tavanı incelediler..
Pek sağlam bir kayaydı..
Lâkin yılmadılar..
Daha sert taşlardan yapacakları balyozlarla, demir keskilerle, tavanı çökertebilirlerdi inceltip..
Bütün iş, yukardan, içerden gelecek gürültüleri duyurmamaktı..
Öğleye yakın zamandan, ikindiye kadar olan saatleri seçtiler..
İkinci gün işe koyuldular.
Mağaranın tavan kayaları, bu kuvvetin karşısında, kireç taşı kadar yumuşadılar..
İşin sonuna doğru Üsmara tedbirini aldı.
Putun ansızın yıkılıp, oğullarının altta kalmaları daima mümkündü..
Çalışmalara, büyük bayramda ara verdi.
Oğullarına şöyle dedi:
«Ey oğullarım!.. Artık yeter.. Birkaç gün sonra sapıkların bayramı başlayacak.. Putun çevresine dolacaklar tepinecekler.. Onların ağırlığı incelttiğimiz tavanı

kendiliğinden yıkar.. Ortada ne Bael kalır, ne kâhin, ne asker.. Ne de onlara uyan halk.»
Bir oğul tamamladı:
İhtimal Hükümdar Ahab ile İzebel de cezalarını bulurlar..»
«Bunu bilhassa dilerim..»
Başka birisi, hatırlattı:
«Obadeya, istemese de böyle bayramlarda, bulunmak zorundadır.. Onu kurtarmalıyız..» - Pek önemli bir mevzu idi bu..
Çare bulamadılar..
Ancak ikinci gün, bu çareyi Hazreti Allah (C.C.) kendiliğinden halketti..
Obadeya bir gece odalarına geldi, haber verdi:
«Kıraliçe İzebel, on günlüğüne beni babası Sayda kiralına gönderiyor..»
«Niçin?...»
«Sarayda anbar boşalmak üzere.. Yeni bir kervan getireceğim..»
«İyi..»
«Lâkin bu sefer niyetim başka.. Hazreti İlyas (A.S.) a danışacağım.. Bu kervanı sözde haydutlara kaptıracağım.. Müminler doyar böylece..»
«Sanırım Hazreti İlyas (A.S.) razı olmaz.. Bayram da nerdeyse başlıyor. Kıraliçe, çağıracağı komşu kıral-lara gösteriş yapmak niyetindedir.. Bereket içinde bulunduğunu gösterecek. Seni böyle bir maksatla yolluyor..»
«Hepsini anladım.. Bayrama dönmeme mümkün değildir.. Lâkin anbarda kalanlar, aynı gösterişi yapmaya yeterler.. Kıraliçe daha ilerisini düşünüyor..»
İki günden beri yıllık bayram başlamıştı.
Obadeya çoktan Sayda'ya gitmişti..
Üsmara ile oğullarını Kıraliçe İzebel, çağırdığı misafirleri için, nadide avlar vurduruyordu her gün..

Bu yüzden Üsmara ile oğulları, şenlik yerinde bulu-namıyorlardı..
Avlanırken, akılları puttaydı..
«Acaba yıkıldı mı?..» diye heyecanlanıyor, akşamı iple çekiyorlardı..
Fakat her dönüşlerinde, o dört yüzlü inek bütün az-manlığıyla karşılarına dikiliyordu.
Halktan öğrenmişlerdi..
Hükümdar, kıraliçe ve misafirler, ancak* ikindilerde put meydanına geliyor, gösterileri seyredip dönüyorlardı..
Diğer zamanlarını sarayın bahçesinde, kıtlık olmayan yerlerden sökülüp getirilmiş, ağaçların altında, sefahat âleminde tüketiyorlardı..
O halde, onların yıkılışta ezilme ihtimalleri pek azalıyordu..
Kâhinler ye muhafızlar ise, halkı şöyle diyerek, ümitlendirmişler ve baskı altına almışlardı:
«Buraya gün ışırken gelin, akşama kadar tepinin.. Ancak ilâhınızın rızasını alırsınız.. Aksi halde, görüyorsunuz, üçüncü kıtlık yılı geçenleri aratacak...»
Cahil halk inanıyordu..
Esasen mecburdular..
Erkenden geliyor.. Sanki havana salman tokmak gibi, yeri dövüp duruyorlardı..
Kâhinler ile muhafızlar da onlara ilhamlarıyla, şarkılarıyla: «Hık..» diyorlardı.
Bayramın başladığının ilk haftası tükenmişti.
İkindi yaklaşıyordu..
Üsmara ve altı oğlu avdan dönmüşler, yokuş başında buluşup dinleniyorlardı.
Hepsi üzgündü..
Çünkü Bael yine ayaktaydı..
Oğullardan birisi fikrini söyledi:
«Biz işi yanlış tuttuk ey babam!..» _ 175 --

«Neden?, Ben incelttiğimiz tavanı tetkik ettim. Er-, geç put çökecek..» «Ama hani?..» Üsmara bir atasözünü hatırlattı:

Çölde sefere çıkan,
Ufkun kaçtığını sanır.
Değil değil,
Onu hiç ummadığı yerde yakalar.
Murat edilen hedef,
Ne kadar uzak olsa,
Mademki gönülde taht kurmuştur,
Ele geçer.

Aynı oğlu: «Böyledir, doğrudur ama, sabrın da bir derecesi vardır..» dedi.
Başka birisi rica etti:
«Ey babam, bayramın bitmesine çok az gün kaldı.. Bize izin ver, mağaraya girelim.. Yine çalışalım.. Ölsek de şehitlik şerefi en büyük armağanımız olur..»
Üsmara nerdeyse: «Peki öyle yapalım.. Ben de şerefe nail olmak istiyorum..» diyecekti ki, Bael putunun meydanı sanki üzerine gökten bir taş düşmüş gibi, gümbürdedi Ve toza dumana boğuldu..
Çığlıklar, bağrışmalar, onlara kadar geliyordu. - El çırptılar:
«Bael yıkıldı., yıkıldı.. Şükür Allahımıza.. Sapıklara iyi bir ders verdik..»
Meraklanıyorlardı da:
«Acaba hükümdar ve kıraliçe ne haldedir?..» diye.
Yarım saat sonra, ortalık durulunca, herşey daha iyi belli oldu..
Bael putu, hattâ kâhinler, askerler, yerin dibini boylamışîardı..
Fakat, hükümdar ile kıraliçe ve misafirler, henüz

yolda olduklarından, bu akibetten kurtulmuşlardı.
İlk kendine gelen, Üsmara'nın büyük oğlu oldu.
Bir teklif yaptı:
«Ey babam!.. Fırsat tam bu fırsattır.. Biz oğullarının ne nişancı olduklarını bilirsin?.. İzin ver.. Allah'ın gazabından arta kalan şu sapıklar başını da birer ok atıp öldürelim.»
Üsmara hatırlattı:
«Okun menzili dışmdasınız..»
«Sokuluruz.. Hele o yılanın azı dişi Kıraliçe!. Behemehal cehennemini bulmalıdır...»
Üsmara, oğullarına: «Dilediğinizi yapın..» diyerek bir taşa oturdu.. Oğulları, yokuş aşağıya koştular..
Birer kaya gerisine yerleşip, yaylarını gerdiler.
Ne çare ki bu hazırlıkları boşa gitti.
Çünkü kıral ve kıraliçe ile misafirler, olanlardan öylesine korkmuşlardı ki, saraya kaçmışlardı nefes nefese.
IX
AKIL HOCALARI
Bael putunun yıkılması, halkın toprağa gömülmesi, çeşitli yorumlara sebep olmuştu.
Bilhassa en çok akıl hocaları sarayda çıkmıştı.
Daha içeriye girip, heyecanları gidince, ilk fikir yürüten, Şam dağlığında hükmeden bir kıral oldu:
«Bu depremdir..» dedi.. «Bizde sık sık olur..»
Başka birisi kabul etmedi:
«Eğer deprem olsaydı, biz ayakta duramazdık.. Çöküntü Bael. putunun yanında oldu.. Demek putun zemini sağlam seçilmemiş.»
Hükümdar Ahab, zor durumda kalmıştı.. Kendini savundu:
«O tepe kayalıktır.. En sağlam yerdir.»
Dinleyenler hep birden sordular:

«O.halde sebep nedir?....»
Hükümdar Ahab, yine sebebi Hazret! İlyas (A.S.) a yükledi:
«İlyas'm sihri pek güçlü..» dedi.
Misafirler gülüştüler:
«Onu duymuştuk.. Hâlâ yurdundan kovamadın mı?. Yahut canını alamadın mı?.. Biz bazen böylelerni görür, lâf bile söyletmeyiz.. Anlaşıldı, Bael ilâhımız size kızdı, kendiliğinden toprağa girdi..»
O zamana kadar Kıraliçe İzebel susuyordu.
Ansızın parladı:
«O, benim ebedileşmem için dikilmişti.. Hayır, tek rar çıkaracağım ve eski şerefini vereceğim..»
Hükümdar Ahab, ümitsizdi:
«Öyle ağırlıkta bir kütleyi çıkarmak henüz kimseye nasib olmamıştır..»
«Olacak.. Mısır'da dikili taşlar, ehramlar rnasıl yapıldı?.. Eğer buna başlanılmazsa, birgün bile durmam. Baba yurduma dönerim..»
«Çalışacağım..»
Başka bir misafir: «Boşa gayret olur» cevabım verdi. «Mademki Bael'i memnun edemiyorsunuz, yine ayrılır.»
«Ona hiçbir hürmetsizlikte bulunmadık..»
«O halde kıtlık niçindir?.. Hele yıkılışı?..»
Şam dağının kiralı sordu:
«Evlerde putlar var mıdır?..»
Buna kimse cevap veremedi.
Fakat Kıraliçe İzebel sevincini belli etti. Söz verdi:
«Yoktur.. Kı*a zamanda her evde Bael putu olacaktır.» Şam'ın dağ kiralı akıl verdi:
«Bu putların altından olmasına lüzum yok.. Herkes, zenginliği derecesinde, taştan, odundan, madenden yapar.» Ekledi de:
«Nasıl ki devletler arasında put yapmada yarış var. Evler arasında da başlar.. O zaman toprağın yüzü güler.

Filistin'de kıtlık olur ve Mısır'a göçülürdü ama, Şam böyle değildi..»
Kıraliçe İzebel, tekrar söz verdi:
«Bunların hepsi yapılacaktır..»
«İlyas adlı o sihirbaza da dikkat edin.. Ortadan kaldırın, yahut sürün. Evlere verdiği ekmek sihirdir. Onlara yalancı bir tokluk aşılar. Eğer kudreti olsaydı, mağara mağara, köşe bucak Bürünmezdi.. Bakın, her tarafınıza bakın, bunca puta tapanlar var.. Hangisi sefalettedir?.. İsrail ve Yahuda'dan başka?..»
Bu akıl hocalığı, gecenin geç saatlerine kadar sürdü.
Nihayet misafirler uyudular ve sabahleyin, hiç hesapta yokken, yurtlarına döndüler..
Kıraliçe İzebel, arkalarından baktı gıbtayîa, dişlerini gıcırdattı.. Zehirini kustu:
Gidi», sejasını sürün Bereketli topraklarınızın.. Ne çıkar!.. Hepiniz gelip geçicisiniz..
Bana iyi bir akıl verdiniz. Yalnız tapmakta değil Her evde kendime taptıracak Benzerim putlar yaptıracağım..
Kocası hükümdar Ahab henüz uyanmamıştı..
Misafirlerden sonra tekrar kendini yata'ğma atmıştı.
İzebel, onun baş ucuna koştu. Bütün kiniyle sarstı:
«Kalk ey Ahab!. Sen bir hükümdarsın.. Yapılacak çok işlerimiz var.. Halka kendini sevdirmesini ne zaman öğreneceksin?..»
Hükümdar Ahab isteksiz kalktı.. Giyindi..
Arabaya bindiler İzebel ile.
İzebel, yeni başkumandana emir verdi:
«İlân edin ve askerlerinizi gönderin.. Bir haftaya

kalmadan İlyas bulunmalıdır.. Onu getirene ne dilerse vereceğim.. Bak, mevsim bir hayli ilerledi.. Üçüncü yılın kıtlığını önleyecek kudrette değiliz.. Bu kış, dağlardan yırtıcı hayvanlar da şehirlere saldırırlar.. Ne taht kalır ne saltanat.. Aklını başına topla ey kumandan!..»
Başkumandan: «İlyas'ı bulmadan dönmeyeceğim..» dedi ve ayrıldı.
Hükümdar ile kıraliçe, putun bulunduğu yere gittiler. Durum pek kötüydü..
Sanki yer yarılmış ve put gömülmüştü.. Topraklar arasından ancak kulakları görünüyordu.
Günlerce çalışıldı.. Put topraktan temizlendi.
O zaman gerçek anlaşıldı.
Kıraliçe İzebel kocası hükümdara mağarayı gösterdi:
«Hani putu en sağlam tepeye kurmuştun?. Bak altında mağara varmış, elbet çökecekti..»
«Henüz yerin içinde ne bulunduğunu keşfeden bir insan doğmadı ey İzebel..»
«Her neyse.. Şimdi ne yapacağız?..» '
Günlerce uğraşıldı.. Baael putunu mağaradan çıkarmak mümkün olmadı. Yine aklı İzebel verdi:
«Put altındandır.. Onu burada eritelim.. Yağmur mevsiminden önce, bir yenisini yaptıralım.. Hem ben o dört başımda da yüzümü pek beğenmemiştim..»
Ustalar getirildi yine Sayda'dan.. Çalıştılar..
Bael putunu, sağlam diye karar verdikleri bir kaide üzerine aynı boy ve yükseklikte kurdular..
İzebel'in gönlü rahatlamıştı.. Bir merasim daha yaptırdı. Casaretle ilân etti:
«Bu üçüncü yağmur mevsiminde behemehal yağmur yağacaktır. İlk bulutu görene ağırlığınca altın vereceğim.» Halk, öyle sıkıntılı hallerinde bile, tepeleri tırmandılar ve hep deniz tarafına baktılar..
Boştu her şey.. Gökyüzü ağır ve ateş esintiliydi..

İlk merasimden önce Sayda'ya erzak getirmeye giden Odabeya, düşündüğünü yapamamıştı.. Sayda hükümdarı, kızı İzebeî'den akıllıydı.
Kervana bol muhafızlar vermiş, Odabeya'nm herhangi bir hareketini önlemişti..
Üsmara ile altı oğlu, Bael putunu devirip toprağa gömdükten sonra, koşa koşa Hazreti İlyas (A.S.) ı aramaya gitmişlerdi. Onu bulmuşlar, yaptıklarını^anlatmışlardı. Hazreti İlyas (A.S.) acı acı gülmüştü.. Şu cevabı vermişti onlara:
«Pek yorulmuşsunuz ama, ne çıkar!.. Hz. İbrahim (A.S.) bunun ilk tecrübesini yapmıştı.. Putları kırmış, baltasını en büyük putun koynuna asmıştı.. Anlaşıldı ki, madde ile ilgisi yok yapılanların.. Eütün iş, yüreklerdeki putları temizlemekte.. Yıkmakta.. Göreceksiniz, bu ha öldü ha ölecek halk, kıtlıktan, hastalıklardan ibretlenme-yecek, hükümdarlarına uyup yeniden put yapacaklar.»
Haklı da çıkmıştı Hazreti İlyas (A.S.).
Hep gizli gizli şehri dolaşıyordu yine..
Ekmeklerine kavuşmaları için girdiği bu evlerde, her nedense, artık ne ekmek oluyor, ne kokusu burun kırıyordu. Hazreti İlyas (A.S.) sebebini araştırdı. Evlerde putlar yapıldığını gördü, öğrendi. Onları uyardı:
«Ey sapık kardeşlerim!. Bakın, evinize put sokmakla ekmeğinizden de oldunuz..»
Eteğine sarılıp yalvardılar:
«Etme ey İlyas!. Senin sihrin kuvvetlidir.. Dilersen bizi ekmeksiz bırakmazsın..»
«Ah şu küfrünüz tükense artık!. Tahammül etmek pek zor.»
Hz. İlyas girdiği evlerde putları yıktıramıyordu.
Bu hal, onların tam aç kalmalarına kadar devam etti. Hakikaten üçüncü kıtlık yılı beterin beteri oldu.
Dağdan inen canavarlar, sokaklarda kol gezdiler. * _ İRİ —

Halk mecbur kaldı.. Ekmek uğruna, gönülleri istemeye istemeye putlarını kırdılar, karşılığında ekmek edindiler. .
Bu oyunları Hazret) İlyas (A.S.) ı-arayan askerlerin Sözünden kaçmadı.. İlân ettiler: «Bundan sonra hangi evden ekmek kokusu alırsak o ev halkını öldüreceğiz..» Yaptılar da.. Böylece Hazreti İlyas (A.S.), sapık da olsalar, halka yardımda bulunamadı. Çevresi daraldıkça daraldı. Daha beklerse yakalanacaktı. Dağılan müminlerden de haberi yoktu. Bazan Odabeya onu buluyor, pek fena haberler getiriyordu.
Müminler ölüyorlardı, yahut yakalanıp linç ediliyorlardı. Pek azı da belki dış görünüşle sapıtıyorlardı.
Odabeya'nm son gelişinde, kıştan çıkılmak üzereydi
Yine oturup Hazreti İlyas (A.S.) la uzun uzun konuştular. Odabeya öğrenmek istedi: «Ey Peygamberim!.. Bana verdiğin görev dolayısiy-le rahatım.. Lâkin bu hal beni utandırıyor.. Şimdi de yakalanacağından korkuyorum.. Hiçbir vahy yok mu başka yere göçmen hakkında?..»
«Henüz yok...»
«Ya tekrar geldiğim zaman seni burada bulamaz-sam?..»
«Eğer vahy alırsam, şu taşm arkasmdaki oyuğa nereye gittiğimi yazar bırakırım..»
«İyi..»
Odabeya ayrıldı.. Yokuştan inerken, Hazreti İlyas (A.S.) onun ilhamlarını bir zaman işitti:
Acırım o peygambere ki ümmelsizdir. Göç etse de yalnızdır.. Nûh, İbrahim, Yâkub, Musa, Harun böyle değildiler.. Niçin İlyas jazla bir ıztırabdadır?..

m
*
Yoksa, hedef,
Çobanlı sürü değil midir?..
İnsan sürüleri bundan sonra
Güdülmeden mi yayılmayı öğrenecek?.
Sanırım doğrusu da budur..
Odabeya'nm sesi artık işitilmez olunca, Hazreti İl-yas (A.S.) KABE'YE DOĞRU döndü ve ibadete durdu.
Aldığı bütün fena haberlere rağmen içi aydındı.
Namazdan çıktığı zaman, bu aydınlığın çevresini sardığını da farketti. Hemen olacakları anlayarak, titredi ve bekledi. Gecikmeden Cebrail (A.S.) geldi. Ona Allah'ın emrini tebliğ etti. Bu emre göre, İlyas (A.S.) hiç durmayacak, doğuya doğru yürüyecek ve Erden Nehri (Şeria) karşısmda Kerit vadisine girecekti.
Orada ikinci emre kadar gizlenecekti.
Kendisini besleyecek imkânlar yollanacaktı...
Hazreti İlyas (A.S.), unutmadı, aldığı emri bir kemik parçasma yazıp, oyuğa koydu, taşla örttü.. Sonra yollara düştü.
Neresiydi bu Kerit vadisi?.. Kimseye sormak şöyle dursun, insanlara görünmekten bile kaçmıyordu. İlham ve vahy edilen Erden Nehri'ydi. Doğu istikametiydi. Hep yürüdü..
Bir gün yine mağaralarda gizlenip uyumuştu ve erkenden yola çıkmıştı. Az ötesinde bir sürü gördü. Kıtlıktan kemikleri çıkmıştı hayvanların. Köpekler ve çoban da öyleydiler. Pek üzüldü Hazreti İlyas (A.S.). Ellerini semaya kaldırdı.
«Onlara merhamet et Allahım..» dedi. Yürüyüp gitti.
Fakat çeyrek saat sonra peşinden bir koşan olduğunu gördü.. Durup bekledi.. Çoban, sürü başmda gördüğü adamdı.. Geldi ve yalvardı Hazreti İlyas (A.S.) a:

«Ey atam!. Birkaç gecelik benim ağılımda misafir ol»
«Bunu neden diliyorsun..»
«Sende bir başkalık var. Bastığın yerler yeşeriyor.»
Hazreti İlyas (A.S.), baktı izlerine. Hakikaten, yürüdüğü yolda sanki yeşil bir halı serilmişti. Ürktü.:
Allarımdan o sürünün kurtulmasını dilemişti ama, kendisini ele vermişti de.. Çobana şöyle dedi.
«Sen sürünün başına dön.. O gördüğün yeşillik, bitip tükenmeyecektir..»
Çoban rahatladı. Selâmetler dileyerek ayrıldı. Hazreti İlyas (A.S.), nihayet günlerden sonra, erden Nehri'ne ulaştı..
Belki tesadüftü, belki Hazreti Allah (C.C.) tarafından emir edilmişti.. İki adamın konuşmalarından, önünde durduğu vadinin Kerit vadisi olduğunu öğrendi.
İçine indi.. Akşama kadar, yamaçlarını inceledi..
En uygun, gizlenebilecek bir mağara bulup, kendisine ev edindi.. Yiyeceğini, içeceğini düşünmüyordu.
Çünkü Hazreti Allah (C.C.) bu imkânı yaratacaktı.
Nitekim öyle oldu.
Akşama yakın bir kaç karga görünüp mağara kapısına kondular.. Ekmekle et bıraktılar,.
Sabahleyin de aynı iş tekrarlandı. Su için korkusu yoktu Hazreti İlyas (A.S.) in.. Kerit vadisinden ince bir dere akıyordu.. Ondan faydalandı.
*
Hazreti İlyas (A.S.) Kerit vadisinde birkaç haftadan fazla kalamadı..
Çünkü, Kıraliçeden büyük vaadler alan askerler, Hazreti İlyas (A.S.) m peşine düşmüşlerdi..
Aramadıkları yer yoktu. Bir kısmı doğuya yönelmişti. Aksi tesadüf, bu doğuya giden askerlerden birisi, Hazreti İlyas (A.S.) m dua ettiği çobana rastladı..
Konuşup dost oldular.. Asker, İlyas'dan haber sordu.

Çoban akıllıydı. Birden cevap vermedi. Mevzuu deşti.
«Buradan İlyas adlı birisi geçmedi.. Fakat öyle bir adamı niçin arıyorsun?..» .
Asker, çobana olanları anlatmakta sakınca görmedi.
Baelbek kıtlığını, putun başına gelenleri, üç yıldan beri çektiklerini uzun uzun hikâye etti..
Nihayette: «Bütün bu işlerin altında İlyas dediğim adamm parmağı var..» dedi. «Kıraliçemiz İzebel, onu bulana ne dilerse verecek..»
Çoban öğreneceğini öğrenmişti..
Aynı cevabı verdi:
«Buradan böyle bir adam geçmedi.. Görmedim de.»
Lâkin asker sürüye baktı.. Henüz yerde yeşillikler vardı. Anladı anlayacağını.. Çobanı sıkıştırdı.
«Sen istediğin kadar, sakla.. İlyas buralarda.. Çünkü otlar yemyeşil..»
«Böyle bir olayı İlyas'a bağlayamazsın..»
«Hele koyunlarına, köpeklerine, bak.. Sanki kıtlık nedir görmemişler..»
Çoban yine inkâr etti..
Asker, başka şeye takmıştı aklını..
«Şu çobanı öldürsem, sürüye sahip olsam, bana yeter. Ne yapacağım İzebel'in armağanını?.. Esasen İlyas gibi bir sihirbazı Baelbek'e götürmek de bir meseledir..»
Çoban da bir cinayet düşünüyordu..
Ona çobanlık hayatı az gelmişti..
Askerden kurtulsa, doğuya doğru gider, İlyas'ı bulurdu. Bağlar ve Baelbek'e götürdü..
Her ikisi birbirlerini öldürmeye karar vermişler, vaktini gözlüyorlardı. Çoban daha akıllı davrandı..
«Ben güzel çalgı çalar ve şarkı söylerim..» dedi. «Dinlemek ister misin?..»
Asker, bunu uygun buldu.. Çoban şarkı söylerken

ve çalgısını çalarken, kendinden geçerdi.. O zaman üzerine atılır hançerlerdi çobanı. Pek istekli göründü asker:
«En sevdiğim şey şarkı, çalgı ve oyundur.» karşılığını verdi.. Çoban, bekletmedi. Çalgısını eline aldı ve bir taraftan çaldı.. Diğer taraftan söyledi:
Çekip bıraktığım nefeslerime acırım.. Bilerek, isteyerek. Ömrümü kısaltırım çünkü.
O ömür ki ne zaman Tükenir bilinmez.. İsraf edilmesi niçindir?..
Bakarsın bir kırkayak girer çamaşırına, Yahut bir yılan deliğinden çıkar. İnler pek bol, canavarlar saldırır.
Hangisine karşı tedbirliyim.
En iyisi zamanı harcamamaktadır. '
Nefesler arasını kısaltmaktadır.
Akıllı adam, Gittiği yolda yıkılıp Kalanları görür..
El boş, dil boş,
Gönül boş, hele hatıra küpü bomboş..
Öylesine insan mı denir?..
Asker, «Sırasıdır. Çoban pek içlenmeye başladı.» diye düşünürken, çoban çalgısının sesini ansızın değiştirdi..
Az ilerisinde uzanmış köpekleri, hemen askerin üzerine atıldılar.. Boğdular.
Çoban güldü.. Askere tekme atarken haber verdi:
«Ey aptal!.. Hiç değilse beni kendin kadar eJalh bilmeli ve öyle tedbirini almalıydın.. Gözlerinde yanıp sönen ışıklardan kararını çoktan anlamıştım..»

Askeri orada, güneş önünde bıraktı..
Sürüsünü de dağa çekip in yaptığı mağaraya götürdü. Köpeklerine anlayacakları şekilde emirler verdi.
, İn yaptığı yerde, ne olur ne olmaz diye, bol ot birik • tirmişti.. Mağara duvarları tuzluydu..
Gözünü arkada bırakacak hiçbir şey yoktu..
Köpeklerinden en güvendiği ikisini yanma aldı.
Yola indi tekrar.. İzleri koklattı..
Köpekler anlayacaklarını anlamışlardı.. Yürüdüler burunlarını yerde sürte sürte..
Çoban da onları takip etti.
Birkaç gün sonra çoban Kerit Vadisindeydi.
Köpekler, karşıya geçmişler, fakat dönmüşlerdi.
Vadide arıyorlardı Hazreti İlyas (A.S.) ı..
Çoban hedefe pek yaklaştığından memnundu.
Hazreti İlyas (A.S.) da çobanla köpekleri görmüştü.
Hiçbir mâna verememişti.. Gece oldu.. ■ Her zaman kargalar et ve ekmek getirdikleri halde, bu sefer gorunmediler.. Hz. İlyas (A.S.) çoban ve köpeklerden ürktüler sandı. Fakat sonra çabuk uyandı.
Onların kendisini beslemesini emir veren Hazreti Allah (C.C.) di.. Demek başka şeyler olacaktı.
O gece Hazreti İlyas (A.S.) hiç uyumadı.. İbadetle vakit geçirdi.. Gün ışırken çobanla köpekleri araştırdı.
Kerit vadisini doğuya geçmişler, uzaklaşıyorlardı..
Niçindi bu?. Halbuki köpekler, pekâlâ kokusundan yerini bulurlardı. Demek İlâhî emir öyleydi..
Hazreti İlyas (A.S.) dereye indi..
Maksadı, boşalan tulumunu doldurmaktı..
Şaşırdı..'Dere kurumuştu bir gecede..
Ne yapacağını düşünürken vahy aldı..
Hazreti Allah (C.C.) ona Tsarelat şehrine gitmesini orada yaşlı dul bir kadına misafir inmesini istiyordu.

Neresiydi bu şehir?.. Çok düşünmedi..
Öbadeya ona bu şehirden çok bahsetmişti.. Sayda'mn hemen güneyine düşüyordu.. Deniz kıyısmdaydı.. Demek tam batıya yönelecekti. Geldiği yolları tekrar geçecek ve Akdeniz'e ulaşacaktı.
Emri geciktirmedi, yola çıktı..
Obadeya için düşünceli değildi..
Nasıl olsa Baelbek yakınlarından geçerken, mağarasına uğrayacaktı.. Oyuğa yeni yerini yazar bırakırdı.
Mahzundu pek Hazreti İlyas (A.S.)..
Bir memleketin üç yıl kıtlık görmesi, damla yağmurdan yoksun olması ne demekti?..
Böyle halerde, en katı yürekliler, Allah'a teslim olur kurtulurlardı..
Hazreti İlyas (A.S.), Yahuda devleti sınırından geçerken, onu tanımayan birkaç insanla da konuştu..
Orası da pek yüz ağartıcı değildi. Hazreti İlyas İs-railoğulları kavmine mensup olduğundan utandı..
Fakat peygamberlerin kavimlerinin halinden sorumlu bulunmadıklarını hatırlayınca rahatladı. Ders.. Ders..
İnsan yaratılıp yeryüzüne yayıldığı binlerce yıldan beri ona, Hazreti Allah (C.C.) bunu, dersi, verip durmuştu. Fakat, insanoğlu hep yerinde saymıştı..
İlerleyenler parmakla gösterilecek kadar azdılar..
Acaba neden Hazreti Allah (C.C.) onu Sayda güneyindeki Tsarelat kasabasına yolluyordu ve ihtiyar dul kadım bulmasını istiyordu?.
Elbet bunda bir hikmet vardı ama, şimdilik meçhuldü. Hafataya kalmadan, Hazreti İlyas (A.S.), Baelbek dağlarındaki eski mağarasına ulaştı.. Oyuğu açtı. Eski yazdığını çıkarıp kırdı.. Yeni bir kemiğe gideceği yeri yazıp, kemiği yine oyuğa bıraktı.. Geceye kadar mağarada bekledi.. Çünkü bulunduğu bölge pek tehlikeliydi..
Mecbur kaldı, Baelbek şehrini seyretmeye..

Bael putu yine bütün azmanhğıyla yeni tepesini dol-duruyordu.. İlyas (A.S.) üzüldü: «Bir İbrahim olamadım..» dedi.. «İsrail kavmi ve kıralları, Firavunun, Nem-rud'un kırallarmdan ve halkından bin beteı inişler..»
Gece tam gitmeye hazırlanırken, ansızın Obadeya geldi. Hazreti İlyas (A.S.) ı mağarada görünce şaşırdı.
«Allahıma şükürler olsun..» diyerek yere kapandı.
Hz. İlyas (A.S.) buna hiçbir mâna veremedi. Sordu:
«Ey Obadeya, sen heyecanlısın..» Obadeya- anlattı:
«Nasıl heyecanlı olmam?.. Seni arayan kumandanlar, askerler, bu mağaraya da girmişler dün gece..»
«Evet.»
«Bana yazdığın yeni yerini bulup öğrenmişler.. Şimdi büyük bir kuvvetle Kerit vadisi yolundalar..»
«Fakat ben kemiği yine aynı oyukta buldum..»
«Hiledir.. Böylece temas ettiklerini öğrenecekler.»
«O halde sen niçin geldin?..»
«Beni İzebel yolladı. Askerlerin doğru söyleyip söylemediklerini tahkik için...»
«Anladım..» Obadeya, tatmin olmamıştı.. Açıldı:
«Ey peygamberim!.. Ya ben de onlarla gitseydim?..»
«Kerit vadisinde gizlendiğim yere bir işaret koyacak ve sana nereye ayrıldığımı bildirecektim ama, ilhâmla-namadım..»
«Demek gittin?..»
«Evet.. Henüz döndüm.. Orada kargaların attıkları et ve ekmekle beslendim..»
«Bundan sonra ne olacak?..»
Hz. İlyas oyuktaki ikinci kemiği de okunamayacak derecede parçaladı, attı. Hikâyesini özetledi:
«Sayda güneyindeki Tsarelat'a gitme emri aldım.»
«Orası çok beter bir yerdir.. Komşunun komşuya bile hayrı dokunmaz..»
«Kıtlık var mıdır?..»

«Hayır. Hattâ hatırladığıma göre, Kıraliçe İzebel, orada doğmuş.. Annesi bir gezinti esnasında ansızın sancılanmış.. Sayda'ya kadar götürememişler..»
«İşte ben İzebel'in annesinin doğumda, öyle bir günahkârı hayata atarken kıvır kıvır kıvrandığı şehre gidiyorum..»
«Hakkında daima endişeleneceğim. Çünkü orada tek bir mümin yok..»
«Hz. Allah (C.C.) yaşlı bir dul kadını görmemi istedi»
«Hangisi acaba?..»
«İlhamlanırım..»
Obadeya, rahatladı: «Elbet ilhamlanırsm ama, o kasabanın bütün kadınları ne kadar yaşh olurlarsa olsunlar, evlenirler. Çünkü gelenekleri öyledir.. Demek yaşlı ve dul olan bir tane var. Bulmam kolaylaşır..»
«Evet..»
«O kadına hakkında haber bırak ey Peygamberim.. Olur ki seni görmem gerekir..»
«Olur.. Baelbek'ten ne haber?..»
«Şu kıtlık bir yıl daha sürse, hiçbir şey kalmayacak.. Hükümdar Ahab ve İzebel, hergün çekişiyorlar..»
«Ne hakkında?..»
«Kahinler, halk da öyle.. Kimisi senin [v] behemehal bulunup öldürmen taraflısı, kimisi tatlılıkla getirilip ağırlanman, onlara şefaat etmen taraflısı.. Hele Erden vadisine doğru gidenler elleri boş dönsünler, o zaman ortalık İ3[r]ice karışacak..»
Obadeya kalktı. «Sanırım gece yola çıkacaksın..» dedi.. «Doğrusu da budur. Ben de kıraliçeye gidip onu arzusuna göre oyalayayım.. Ahab, senin eski dostun ve iman yoldaşın hükümdar, son günlerde ağzından bir atasözünü düşürmemeye başladı.. Garip bir şiir. Kısadır.. Kıraliçe işittikçe kızıyor.. Adeta hükümdarı paylıyor... Bağırıyor. Fakat o yine gizli gizli tekrarlıyor..»
«Kıraliçe İzebel ikinci bir çocuğa henüz hamile de-

ğil midir?..»
«Hayır..»
Cezadır bu.. Hz. Allah (C.C.), nice nice yüz yaşını aşmış kadınlara evlât verir de böyle gençleri kısırlaştırır.»
«Çok doğru söyledin ey peygamberim.. Hazreti İbrahim (A.S.) m ailesi muhterem Sara bile sekseninden sonra evlât sahibi oldu.»
Hazreti İlyas (A.S.) hatırlattı:
«Hani bana Hükümdar Ahab'm şiirini' okuyacaktın.»
«İstiyor musun?..»
«Belki içinde bir şeyler vardır ümitlenecek..»
«Ben bulamadım..»
«Hele oku ey Obadeya..»
Obadeya şiiri okudu:
Ağacın en tepesindeydim..
Nerdeysc imrendiğim meyvayı koparacaktım.
Ne oldu kim aklımı çeldi .bilmem.
Aşağıya baktım..
Bodur bir ağaçtaki mey vay a göz diktim.
Şimdi o meyva elimde ama
O kadar dikenli ki,
Soyamadım hâlâ..
İçinde nimet mi, yoksa zehir mi dolu
Meçhuliimdür..
Meğer dış güzelliğe,
A Ibeniye aldanmamalıymış..
Bakışlar alışıyor..
Ne varsa içerde var..
Aşk, hazineyi açacak tılsıma
Sahip anahtardır ilim sahipleri için.
Hazreti İlyas (A.S.), bir hoş oldu: «Eğer, emir almasaydım, derhal Hükümdar Ahab'a koşardım ey Obadeya..» dedi.. «O, nedamet içindedir.